Ali en haar vriendje

Nelly Hoekstra-Kapteijn

bron
Nelly Hoekstra-Kapteijn, *Ali en haar vriendje*. Gebr. Kluitman, Alkmaar 1918

Zie voor verantwoording: https://www.dbnl.org/tekst/hoek087alie01_01/colofon.php

Let op: boeken en tijdschriftjaargangen die korter dan 140 jaar geleden verschenen zijn, kunnen auteursrechtelijk beschermd zijn. Welke vormen van gebruik zijn toegestaan voor dit werk of delen ervan, lees je in de gebruiksvoorwaarden.

dbnl digitale bibliotheek voor de Nederlandse letteren i.s.m. de Bibliotheek Zuid-Kennemerland

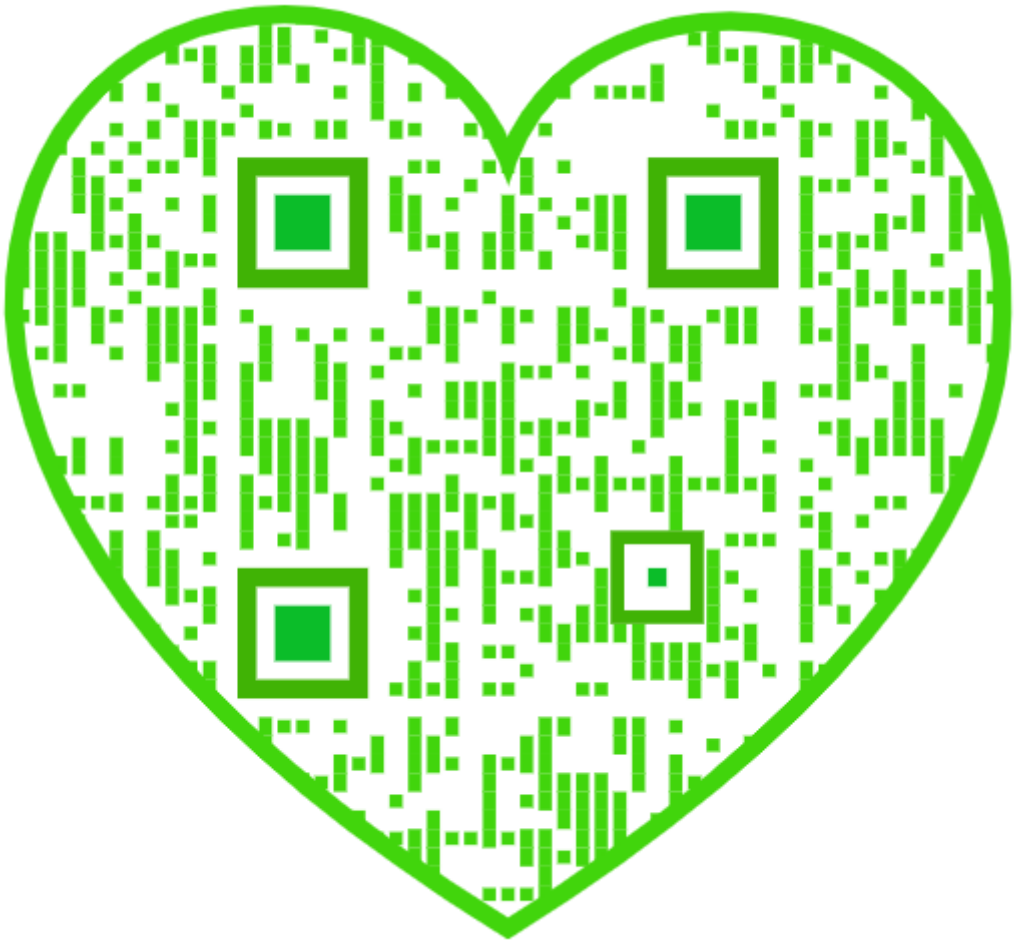

... en samen trokken ze het druipnatte kind op.

Eerste Hoofdstuk.
Voor het eerst naar school.

Toen kleine Alida op een moeien ochtend in Mei wakker werd, scheen de zon vroolijk in haar ledikantje; zongen de vogeltjes in den tuin zoo lustig hun liedje van ‘kwetterde-kwet’ en ‘pieder-de-wiet,’ dat onze wildzang een, twee, drie uit bed sprong. Vlug werden de kousen aangetrokken. Juist was ze er mee klaar, toen Mina, het kindermeisje boven kwam.

‘Zoo Ali, ben je al op? - En kijk de kousen ook al aan?’ zei Mina lachend en begon Alida's schoentjes dicht te rijgen.

Onder het aankleeden babbelde Ali onophoudelijk en Mina moest telkens zeggen: ‘Toe, Ali, sta nu even stil; zóó kan ik je jurkje niet vastmaken, kleine wildzang!’ Dan hield Ali wel even op, maar het duurde niet lang, of ze begon weer.

‘Zeg, Mina, zouden er aardige kinderen in mijn klasse zitten? Wat zullen er vandaag veel naar school gaan, hè?’

‘Net als jij, voor het eerst!’ antwoordde Mina en kamde Alida's blonde haren, ‘maar die kinderen zullen wel stilstaan, als hun haar gekamd wordt, voegde ze er lachend aan toe.

‘Au, je doet me pijn!’ riep Ali.

‘Ja, als jij ook onophoudelijk van je eene been op je andere dribbelt, woelwater! - Ziezoo, dat is alweer klaar; nu je nieuwe blauwe lint nog en dan gauw naar beneden je boterhammetje eten.’

Gekleed en gereed huppelde Ali de gezellige tuinkamer binnen. ‘Ik ben het eerst beneden, Moes!’ riep ze en gaf haar moeder een zoen. - ‘Zou je niet behoorlijk goeden morgen zeggen, robbedoes?’

‘O ja, moes, goeden morgen!’

‘Dat zou ik ook meenen. - Ga nu netjes zitten; servetje voor! Je bent nu al een groote meid, Ali.’

Ali deed haar servetje, waarop met groote letters ‘Niet morsen’ stond voor en nam bij de tafel plaats.

Spoedig verschenen ook Jan en Willem, haar broertjes, van tien en twaalf jaar. Toen Papa van boven kwam, schonk Moes thee en melk voor de kinderen.

‘Wel, kleine Wildzang,’ zoo begroette Papa zijn dochtertje, ‘vind je het prettig vandaag voor het eerst naar school? Dat zal wat wezen voor m'n robbedoes, om zoo stil te zitten, drie uur lang.’

‘Maar we hebben een vrij kwartiertje, Pa!’ begon Ali dapper, doch ze kon niet verder voortgaan haar gezichtje betrok, het lipje hing en twee tranen vloeiden langs haar roode appelwangetjes.

‘Wat is dat nu?’ vroeg Moes en streek over Ali's krullen,

‘moet je nu gaan huilen, zoo'n groote meid?’

‘O, 't is heelemaal niet vervelend op school,’ zei Jan, die dol op zijn zusje was, ‘dat zul je wel zien, Ali. Toen ik een paar dagen er was geweest, verlangde ik 's morgens alweer naar 's middags. Echt leuk, hoor!’

‘Zou de juffrouw vertellen?’ vroeg Ali en droogde haar traantjes af.

‘Nou, en of!’ antwoordde Willem. ‘Vooral in de laagste klasse wordt er veel verteld.’

Dit troostte Alida weer een beetje, want - eerlijk gezegd, ze zag, nu het gewichtige oogenblik naderde, er wel wat tegen op.

‘Toe, vrouwtje, eet nu je boterham,’ vermaande Moes. - ‘Wil je er jam op? Je melkkroes is ook nog niet leeg. Anders heb jij altijd het eerst je boterham op en nu zijn de jongens al bijna klaar.’

‘Ja, Moes!’ en Ali werkte nu vlug haar lekkeren boterham met jam naar binnen, dronk haar melk en probeerde een vroolijk gezicht te zetten. Maar het lukte haar niet. Telkens kwamen die lastige tranen in haar oogen. Alles zou zoo vreemd zijn bij al die kinderen, waarvan zij er niet een kende.

En de juffrouw? - Hoe zou die zijn? - Erg streng misschien? - Nu was het uit met haar heerlijk spelen in den tuin, met Mina en Beppie, haar poppen; met het hard om de bloemperken hollen met Hector, den grooten hond, haar trouwen speelkameraad. Nu moest ze muisstil zitten in haar bank. En als ze niet zoet was, moest ze zeker schoolblijven. En weer kwamen de waterlanders te voorschijn.

‘Maar Ali, maar kindje, wat ben je bedroefd! Kom, lieve-

ling, droog nu die tranen, geef Papa en mij een zoen en dan vlug met je broertje mee! Jan, zul je goed op haar passen? Ali, je broer een handje geven, hoor! Dag zus, nu niet meer huilen, hoor, kleine kleuter!' Met deze woorden stopte Moe Ali haar griffelkoker en sponsendoosje in het schooltaschje.

'Dag, Pa! Dag, Moes!' zei Ali met dapper stemmetje, dat toch nog even trilde.

'Dag, kleine dot!' zei Papa. 'Een groote meid wezen, hoor! Jan komt je halen! Dag, meid!'

'Dag, Pa!'

'Moet je de dienstmeisjes niet even goeien dag zeggen, Ali?'

'Ja, Moes!' En Ali holde de lange gang door naar de keuken, opende half de deur en riep:

'Dag Mina, dag Jans!'

'Dag, Ali, dag!' klonk het uit de keuken terug.

Jan stond al bij de voordeur, die door Moe geopend werd, te wachten. Het was een heerlijke, stralende Meiochtend. De boomen van de deftige gracht, waar de familie Vermeer woonde, prijkten al in hun teeren, fijnen lentedos. Bij de deur pakte Moes haar dochtertje nog eens.

Buiten gekomen nam Jan Ali bij de hand; Willem ging een anderen kant uit, een kameraad afhalen. Hij wuifde zijn zusje toe en liep met een: 'Nou Ali, dag hoor!' zijn vriendje Frits tegemoet. Ali zag nog eens om naar Moes, die haar kleine meid nakeek en gaf haar een kushandje.

'Dag, Moes, dag!' riep ze.

'Kom nu, Ali, stap wat aan, anders kom ik nog te laat.' Met deze woorden trok Jan zachtjes zijn zusje met zich voort.

Dapper liep de kleine meid met haar grooten broer mee en spoedig kwam haar mondje weer los.

‘Hoeveel kinderen zouden er op school komen, Jan?’

‘Dat weet ik niet; je moet ze maar eens tellen.’.

‘Honderd?’

‘Och, kind! Honderd.’

‘Nu, hoeveel dan?’

‘Toe, Ali loop nu een beetje vlug! Dat zul je straks wel zien.’

‘Zouden er veel platen wezen?’

‘Ik denk van wel, zus.’

‘En een bord?.... Een heel groot bord?’

‘Ja, ook! En nog een heeleboel andere dingen. Dat zul je straks eens zien.

‘Heb je ook gehuild, toen je voor 't eerst naar school moest?’

‘Ik....? Wel neen....! Jongens huilen niet. Die zijn niet zoo kinderachtig als meisjes,’ zei Jan, trots.

‘Krijg je een boek met plaatjes?’ vroeg Ali weer. ‘Eendjes en kippetjes, dat zou ik leuk vinden.’

‘In de eerste klasse zijn altijd boeken vol platen.’

‘Prentenboeken?’

‘Wel neen! Plaatjes en leeslesjes er bij, lichtte Jan zijn zusje in. ‘Nou, Ali, we zijn er. Dag! Tot twaalf uur! Zul je op me wachten?’

‘Dag Jan, dag!’

Jan liep maar gauw weg, want hij zag wel, dat de waterlanders weer zouden komen bij Ali. Even keek hij om. Daar stond ze en wuifde met haar schooltasch.

‘Dag, Jan!’

‘Dag, Ali!’

Even voelde Ali zich heel eenzaam en verlaten, maar toen er een klein meisje op haar toe kwam, dat haar vriendelijk goeiendag knikte, lachte ze weer. ‘Dag!’ zei het meisje. ‘Kom jij ook voor het eerst op school?’

‘Ja! Jij ook....? Hoe heet je?’

‘Greta van Duinen. En jij?’

‘Alida Vermeer.’

De kinderen stapten nu de school binnen en Alida dacht: ‘Hè! Ik hoop maar, dat ik naast Greta mag zitten!’ En - zoo kwam het ook. Alida werd een plaatsje in de bank gewezen naast Greta.

Toen allen plaats hadden genomen, de griffelkokers en de leien in de lessenaars geborgen waren, begon de eerste les. Ali lette goed op, Greta ook. Maar er waren kinderen, die de klas rond zaten te kijken, en heelemaal niet opletten of luisterden. Dan verbood de juffrouw ze en Alida dacht, dat ze niet graag in hun plaats zou willen zijn. O, ze zou een kleur krijgen, als de juffrouw haar tot de orde moest roepen.

Het vrije kwartiertje was erg prettig. Ali en Greet waren al goede maatjes met elkaar.

‘Word jij gehaald?’ vroeg Greet haar nieuw vriendinnetje.

‘Ja, door Jan.’

‘Jan? Wie is dat?’

‘Mijn broertje.’

‘Zoo, heb jij een broertje?’

‘Ja, twee. Jan en Willem. Willem is al groot, zie je, twaalf jaar.’

‘Ik heb geen broertje.... En geen zusjes ook,’ zei Greta.

‘Wie komt jou halen?’

‘Het dienstmeisje?’

‘Hè, ik vind het wel leuker dat Jan me haalt.’

‘Heb jij veel poppen?’ vroeg Greta.

‘Ja, twee: Mimi en Beppie. En we hebben ook een grooten hond, Hector. Daar speel ik mee in den tuin. Je moet hem dan zien hollen.’

‘Ik heb vier poppen en een kookkacheltje en een eetserviesje.’

‘O, een eetserviesje heb ik ook, maar geen kookkacheltje. Kun je er heusch op kooken, echt?’

‘Ja. Echt hoor! Alles....! O, het kwartiertje is om, we moeten komen.’

‘Ja? Nu al?’ vroeg Alida. Ze had nog graag een poosje buiten willen blijven met Greta.

‘Nou, Ali?’ vroeg Jan, die zijn kleine zus al op hem vond wachten. ‘Hoe was het op school?’

‘O, leuk hoor! De juffrouw is heel aardig; heelemaal niet streng. Ik heb goed opgelet en geluisterd. En er is zoo'n leuk kind in mijn klas. Ze heet Greta! We zitten naast elkaar. Prettig, hè Jan?’

‘Nou, en of,’ zei Jan lachend.

‘En ze heeft vier poppen Jan! En een eetserviesje en een kookkacheltje, waar je heusch op kunt koken.’

‘Wel, wel! En waren er boeken met eendjes en honden? En een schoolbord?’ vroeg Jan met een blik op het stralende gezichtje van Ali.

‘Ja! Ook! En er waren kinderen, die niet eens luisterden

naar de juffrouw, Jan! - Maar ik wel!'

'Nou, dan ben je een knappe meid!'

'Ja, en Greet luisterde ook.'

'Kinderen, die niet opletten op school, worden domme menschen. - O, zie eens even, Ali! Daar staat Moes al.'

Ja, daar stond Moes op het bordes van de stoep en keek al verlangend uit naar haar kleine meid, die met een vroolijk gezichtje aan kwam loopen.

'Nou, Alida, goed gegaan?'

'Ja, Moes! O, het was zoo prettig.'

'Kom, dat doet me plezier, lieveling!'

Tweede Hoofdstuk.
Op Visite.

‘Zeg, Ali,’ zei Greet op een Zaterdagmorgen, ‘hoor eens!’ ‘Ja!’ en Ali stak haar handje door Greta's arm. Ze waren nu al een poosje op school en in dien tijd beste vriendinnetjes geworden. ‘Wat is er, Greta?’

‘Je moogt Zondag bij me op visite komen, om twaalf uur al. En we mogen zelf koken en uit ons serviesje eten. Prettig, hè!’

‘O, Greet,’ en een blos van vreugde kwam op Ali's gezichtje, ‘is het heusch waar?’

‘Zeker, kind! Moes zei: ‘Morgen mag je je vriendinnetjes vragen.’

‘Komen er dan nog meer meisjes,’ vroeg Ali. ‘Wie dan?’

‘Mijn nichtjes Jo en Catrien. Ik ben verleden Zondag bij haar op visite geweest. O, toen hebben we zoo'n pret gehad.

Het speet me zoo, toen het kindermeisje me kwam halen. Het was al erg laat, acht uur, ver over bedtijd. Maar we hadden wel gewild, dat het veel langer geduurd had. We kregen vanille-ijs en limonade met taartjes.'

'Ik vind Jo wel een aardig kind.'

'Catrien dan niet?'

'Och,' aarzelde Alida, 'ze heeft me laatst "Klikspaanboterspaan" genoemd. Flauw van haar, want ik heb niet geklikt, alleen maar gezegd, als je weer aan mijn haarlintje komt, zal ik het aan de juffrouw zeggen.'

'En heb je het niet gedaan?'

'Wel neen, ik zei het maar zoo.'

'Dan vind ik het niet aardig van Catrien. - Maar dat moet jelui nu maar vergeten.'

'Het meisje komt je van middag vragen.'

'O, ik mag wel van Pa en Moes.'

Blijde in het heerlijke vooruitzicht den heelen Zondag bij Greet te mogen komen, stapte Ali de school binnen. Daar ze altijd goed oplette en luisterde, was haar eerste rapport, dat ze thuis bracht, heel goed geweest. Pa en Moes hadden haar geprezen en een knappe meid genoemd; ze moest zorgen, dat ze altijd zulke mooie rapporten van school meebracht. - Nu, onze wildzang was wat trotsch op haar mooie cijfers geweest. Ook Greta was een vlijtige leerlinge. Doch dien Zaterdagmorgen vlogen Ali's gedachten wel eventjes weg. Als ze uit het venster keek, en de zon zoo prachtig zag schijnen, dacht ze: 'Hè! Was het maar morgen en ook zulk mooi weer als nu. Wat zullen we een pret hebben. Als Catrien maar niet vervelend is....'

Den volgenden morgen regende het en Ali vond het zoo jammer, dat ze er om huilde.

‘Kom, huil toch niet kind!’ zei Mina. ‘Je moogt toch even goed naar Greet. Het weer zal tegen twaalf uur wel opknappen: ‘het is zomer.’

‘We zouden in den tuin spelen,’ zei Ali, ‘dat kan nu niet.’

‘O, dan spelen jullie maar binnen. En koken doe je toch niet in den tuin, kleine meid!’

Voorzichtig trok Mina Ali haar mouselinen jurkje aan.

‘Kijk je nu eens mooi zijn,’ zei ze. ‘Nu je schoentjes nog!’

‘Ik zal Mimi ook haar mouselinen jurkje aantrekken.’

‘Gaat Mimi mee?’

‘Ja, Beppie blijft thuis; zij mag op een anderen keer eens mee!’

‘Welja, ieder op z'n beurt.’

Werkelijk klaarde de lucht op en om twaalf uur kwam het zonnetje te voorschijn.

‘Nu,’ zei Mina, die Ali wegbracht naar de familie van Duinen, ‘wat heb ik je van morgen gezegd? - Nu is het mooi weer.’

‘Ja, prettig!’ antwoordde Ali. ‘Prettig, hè. Mimi?’

Poppedijne lachte. Ze vond het zeker ook wel leuk met moedertje op visite te gaan. Het speet Ali wel om Beppie, die met 'n treurig gezichtje in de vensterbank gezeten, Mimi nagekeken had.

‘Dag, Beppie!’ riep Ali en liet Mimi een kushandje geven.

‘Hoe laat kom je me halen, Mina?’ vroeg ze het meisje.

‘Om acht uur.’

‘Dan al!’ riep Ali. ‘Hè, zoo vroeg?’

‘Vroeg kind en anders ga je om zeven uur naar bed.’

‘Nu ja, maar 't is vandaag Zondag en ik mag op visite.’

‘Nu, me dunkt van twaalf tot achten is lang genoeg.’

‘Hoeveel uurtjes duurt dat?’

‘Laat eens kijken .... acht uur! En eer je uitgekleed bent en in je bedje ligt, is het stellig negen.’

‘Daar komt Greet aan!’

Ja, werkelijk, daar kwam Greta haar vriendinnetje tegemoet. Ze had een crême kanten jurkje aan en Poppedijne Mies bij zich. Ali holde haar tegemoet.

‘Dag!’

‘Dag, Ali!’

Gearmd liepen de meisjes nu verder voort. Mina zei Ali goeden dag en wenschte haar veel plezier.

‘Jullie bent nu vlak bij huis, dus ga ik maar; tot van avond Ali.’

‘Dag, Mina!’

‘Zijn de anderen er al?’ vroeg Ali.

‘Jo en Catrien? Neen, nog niet; maar ze zullen wel gauw komen.’

‘Prettig, dat het zulk mooi weer is, hè?’

‘Ja, van morgen regende het.’

‘We gaan van morgen eerst in de serre spelen en dan koken.’

‘Wat eten we?’

‘O, aardappeltjes en soep met balletjes en .... appelmoes.’

‘O, lekker, zeg! En mogen we dat allemaal zelf koken?’

‘Ja zeker! Jans, het keukenmeisje, zal ons een beetje helpen.’

Zoo keuvelend bereikten de vriendinnetjes het groote, mooie huis van de familie van Duinen. Mevrouw was zoo lief en gaf Alida een lekkeren beker chocolade. Spoedig kwamen Jo en Catrien aanstappen. Ook zij hadden haar poppekinderen meegebracht. ‘Twee visites,’ lachte Greta, - ‘van ons en de poppen komen ook bij elkaar op visite. Leuk hoor!’

‘Ze zijn bijna net gekleed, als de mamaatjes,’ lachte Mevrouw.

‘Hè, Mama!’ Mogen we in den tuin? Ali weet zoo'n leuk spelletje. Hè, toe, mogen we?’

‘Zou het niet te nat zijn?’ vroeg Mevrouw aan Mijnheer.

‘Wel neen, als ze een spelletje doen kan het wel,’ antwoordde Mijnheer, Ali even in haar roode wangetjes knijpende.

‘Nu, ga jelui dan maar! Maar niet te lang, hoor!’ waarschuwde Mevrouw. ‘Denk om de kokerij!’

‘Ja, Ma! - toe, kinderen, één- twee- drie op een holletje riep Greet.

‘Nu, niet zoo wild, Greta,’ zei Papa. ‘Een beetje kalm, hè?’

‘Ja, Pa! Zeg, kinderen, zullen we de poppedijntjes in de serre zetten op stoelen? Dan kunnen ze ons zien spelen,’ stelde Greta voor.

De poppen werden naast elkaar op twee stoelen gezet.

‘Nu zitten jullie op de canapé,’ lachte Ali. ‘Stil zitten, kindertjes!’

Ali streek nog even Mimi's krulletjes glad en holde toen de anderen na, den tuin in.

‘Wat zullen we nu spelen?’ vroeg Jo. ‘Ali, zeg jij het maar.’

‘Neen, Greet moet het zeggen. We zijn bij Greetje op visite,’ zei Catrien. ‘Nu, kind, toe!’

‘Dat spelletje van den tuinman.’

‘Goed! Ali, wil jij tuinman zijn?’

‘Ja! Nu moet jelui hooren. Hier sta ik, de tuinman, en daar jullie. Nu zingen jelui:

Mooie, tuinman, laat mij dansen.
Mooie, tuinman, dans met mij.’

Jo, Catrien en Greet vormden een kring om Ali en zongen dapper met haar hooge stemmetjes:

Mooie tuinman, laat mij dansen,
Mooie tuinman, dans met mij;

en elkaar bij de hand nemende, dansten zij. ‘Bij de hand, bij de hand, Madeliefje bij de hand!’

Het was een echt prettig spelletje en met hoogroode wangen kwamen de kinderen na een poosje in de tuinkamer, waar een glas lekkere limonade en een gebakje al voor haar klaar stonden. O, wat smaakte dat lekker. De poppen moesten voor de grap ook eens even proeven.

‘Lekker, hè. Mimi?’ zei Ali.

Het keukenmeisje bracht onder gejuich van de meisjes nu het fornuisje binnen.

‘Nu voorzichtig, jonge juffers, lachte de dikke Jans. “Er is vuur in. Daar staan de aardappels, hier is de appelmoes en het vleesch ligt in den oven. De doperwten krijg jelui van mij

en als je verlegen bent, roep je me maar."

Nu begon de pret. Greet vond, dat de appelmoes heerlijk riekte. Ali deed voorzichtig het oventje open. Daar lagen vier balletjes gehakt lekker in de boter te braden. Catrien zou het zoo prettig gevonden hebben, als ze ook pannekoekjes mochen bakken, "zooals laatst bij ons. Er is er toen geen een van stuk gegaan, en ze smaakten zoo heerlijk!"

"Van middag mogen we poffertjes bakken," lachte Greet. Ali en Jo klapten in haar handjes, maar Catrien zei: "Hè, ik houd veel meer van dunne pannekoekjes."

"Och, kind," kwam Ali, een beetje boos op Catrien: "pannekoeken of poffertjes, dat is immers eender?"

"Niet," pruttelde Catrien.

"Wel!"

"Ali, kijk jij eens even, of de aardappelen koken," kwam Greta handig tusschenbeiden. Ze hoopte maar niet, dat die twee zouden gaan kibbelen.

"O, ja, ze koken," zei Ali. "Zie je wel, hoe ze borrelen? Moet het water er nu af, Greet?"

"Neen, ik zal Mina roepen om ze even te probeeren. Ze moeten goed gaar zijn."

"Dat kunnen we zelf toch wel doen," vond Catrien. Met een klein vorkje probeerde ze een aardappel.

"Neen, hoor, ze moeten nog even staan. Ze zijn nog hard."

"Jo en Ali, dekken jullie de tafel even," stelde Greet voor.

Keurig netjes werd nu het tafeltje gedekt; voor ieder een diep en een plat bordje, lepeltje, vorkje en mesje.

Nu zijn we net de kaboutertjes uit het boek, waar de juffrouw van vertelde,' zei Ali. 'Tafeltje-dek-je! Een, twee,

drie, daar stonden de lekkerste spijzen en dranken op tafel.

‘Nu, kaboutertjes,’ lachte Greet, ‘de aardappeltjes zijn gaar. Ik zal vast het vleesch opdoen.’

‘En ik,’ stelde Jo voor, ‘ga Jans roepen, dan kan ze ons even helpen.’

‘Zoo, zijn jullie al zoo ver?’ zei Jans. ‘Ik zal even de aardappelen afgieten en meteen de doperwten binnen brengen.

‘Eerst de soep,’ zei Greet.

‘Ja, da's waar! Wil ik dan de aardappelen even opbakken? Anders worden ze koud.’

‘Ja, goed.’

‘Hier heb je de soepterrien!’

Spoedig zaten allen nu om het tafeltje en lieten zich de soep goed smaken. Ook de gebakken aardappeltjes, het gehakt en de doperwtjes verdwenen spoedig in de grage maagjes. Ook het dessert was lekker en toen er nog wat aardbeien met room kwamen, vonden de meisjes, dat ze heerlijk gegeten hadden.

‘Nu de poppedijntjes,’ zei Ali, die een echt lief poppenmoedertje was. En de meisjes zetten nu haar poppekinderen bij het tafeltje, deden ze de servetjes om, vermaanden ze om netjes te eten en gingen zelf in den tuin nog een poosje verstoppertje spelen. Ook de poffertjes, die later gebakken werden, vonden gretig aftrek. Ze waren nog aan het smullen, toen de dienstmeisjes kwamen, om ze te halen. Ze bedankten Mevrouw voor het prettige dagje, namen de poppedijntjes, die heel zoet geweest waren op haar arm en verlieten het huis, waar ze het zoo heerlijk gevonden hadden.

Onderweg vertelde Ali aan Mina alles: van het leuke spel-

letje in den tuin, het koken, de lekkere poffertjes, ‘En zie je, Mina,’ zei ze, ‘ik zal aan Moes vragen, of ze voor de vacantie bij mij ook eens een dagje mogen komen. Maar wij kunnen zelf niet koken.’

‘O, dat is niets, dan breng ik het eten bij jelui. Je hebt toch zelf een serviesje?’

‘Veel pleizier gehad, Ali,’ vroeg Moes. ‘Nu, ik kan het wel aan je zien! Wat een kleur!’

‘O, Moes, we hebben 'n pret gehad! Mogen ze ook eens bij mij komen?’

‘Zeker, kindje, mag dat! Maar nu gauw naar je bedje, hoor!’

Derde Hoofdstuk.
Aan Zee.

‘Moes,’ kwam Ali op een morgen in Juli. ‘Greet gaat naar Wijk aan Zee met de vacantie.’

‘Greet met haar papa en mama toch zeker?’ vroeg Mevrouw.

‘Ja! En Jo en Catrien mogen ook mee. Haar Moe is ziek en nu vonden Mijnheer en Mevrouw Van Duinen het zoo jammer voor haar, als ze de heele vacantie hier moesten blijven. - Waar gaan wij naar toe, Moes?’

‘Papa en ik hebben nog geen vaste plannen gemaakt,’ antwoordde Mevrouw, de boterhammen met jam besmerende. ‘We weten het nog niet.’

‘Hè, Moes,’ vleide Ali, ‘toe vraagt u Papa, of wij ook naar Wijk aan Zee mogen. Het zou zoo leuk zijn, Jo, Cathrien, Greet en ik bij elkaar,’ en Ali zoende Moes, dat het klapte.

‘Houd op, kleine vleister,’ lachte Mevrouw. ‘Ik zal er straks wel eens over beginnen. Papa sprak over Bloemendaal.’

‘Hè, Bloemendaal!’ Ali's gezichtje betrok. ‘Dan heb ik niemand om mede te spelen. Zoo saai.’

‘Nu, zijn Jan en Wim er dan niet?’

‘Die willen toch niet met me spelen. Ze vinden me veel te klein.’

‘Nu, stil maar! Het is nog zoo ver niet, kleine muis! - Ha, daar is Papa!’

‘Toe, vraagt u het. Moes?’

‘Ja, ja! Geduld, kindje! Je bent altijd zoo haastig; wacht je beurt af.’

Onder het koffiedrinken begon Mevrouw: ‘Papa, waar zullen we nu heengaan met de vacantie?’

‘Ja, ik weet niet. - Heb jij een plan?’ antwoordde Mijnheer.

Vol blijde verwachting hingen Ali's oogen aan mevrouw's gezicht. O, nu zou Moes stellig met Wijk aan Zee voor den dag komen. Ook de jongens spitsten hun ooren.

‘De familie van Duinen gaat naar Wijk aan Zee met Jo en Catrien Dammers. Nu dacht ik, als wij ook eens kamers daar zagen te krijgen?’

‘Wijk aan Zee? - Nu, mij goed,’ zei Papa een sigaar opstekende, ‘dan zal ik er gauw werk van moeten maken.’

Een luid gejubel begroette Papa's toestemming.

‘Hè, heerlijk!’ riep Jan. ‘Wat zullen we lekker baden in zee en vestingen maken, 'k Wou, dat we er al waren!’

Kleine Ali klauterde op Papa's knie.

‘Hè, Papa, ik ben zoo blij,’ lachte ze. ‘Ik zal het Greet dadelijk vertellen. - Wat leuk, bij die groote zee! En zijn er ezeltjes ook?

‘Natuurlijk,’ zei Jan. ‘Wim en ik gaan er op rijden.’

‘En ik ook!’ zei Ali.

‘Jij bent nog veel te klein,’ plaagde Willem, ‘de ezel zou jou van zijn rug gooien en dan lag je te krabben in het zand.’

‘Niet waar! Ik kan best op een ezel zitten hoor! Ik val er niet af!’

‘Och, kind, zoo'n kleine uk, als jij bent! - Neen, Jan en ik rijden ezeltje; ga jij maar met je zandschepje spelen!’

‘Kom, Willem, plaag onze Ali nu niet,’ vermaande Mevrouw, ‘dat zullen we wel zien, als we er zijn.’

‘De vraag is nu maar, om mooie, zonnige kamers te krijgen,’ zei Papa opstaande. ‘We zullen eens zien.’

Willem, Jan en Alida gingen nu naar school: het was hoog tijd.

‘Greet,’ riep Ali, zoodra ze haar vriendinnetje in 't oog kreeg, ‘raad eens, waar wij naar toe gaan?’

‘Naar .... naar.... Scheveningen,’ raadde Greet, ‘of ... naar Zandvoort. Daar zijn wij verleden jaar met de vacantie geweest, 't Was er wat leuk!’

‘Neen, mis!’ antwoordde Ali nu. ‘Nu moet je verder raden.’

‘Naar Noordwijk dan, en anders geef ik het op, dan moet je het maar zeggen.’

‘Nu, kind, kom eens dicht bij me .... neen, nog dichter ... zoo, en zachtjes fluisterde Ali in Greta's oor: “We gaan naar Wijk aan Zee!”

“O, is het heusch waar?” juichte Greet. “Jullie ook? Wat prettig, hè?”

“Of het!.... We zouden eerst naar Bloemendaal gaan, zie je, maar toen ik Moes vertelde, dat jullie naar Wijk aan Zee zoudt gaan, en ik ook zoo dol graag zou willen, heeft Moes het aan Papa gevraagd en ja, hoor, we mochten ook.”

“Ik neem mijn emmertje en mijn schopje en de poppen mee,” zei Greet.

“Ik ook! Mimi en Beppie hebben mooie, witte jurkjes en nieuwe hoedjes. Moet je zien, Gree!”

“Wat zullen we bruin worden in de zon, net als nikkertjes.”

Daar klonk het klokje van gehoorzaamheid en de meisjes haastten zich naar school. Dat er dien middag veel over de aanstaande vacantie en Wijk aan Zee gedacht werd, behoef ik den kindertjes, die dit lezen, zeker wel niet te vertellen...

Eindelijk brak de vacantie aan en vertrok Ali met Papa, Mama, Wim en Jan naar Wijk aan Zee. Ook de poppedijntjes waren in den grooten koffer gepakt.

“Ga jullie nu maar zoet slapen, hoor, als we aankomen, mag jullie mee naar zee.”

's Nachts had onze kleine wildzang bijna niet kunnen slapen. Telkens keek ze naar den stoel, waarop haar kleertjes gereed lagen voor de reis. Eindelijk werd het morgen en nog slaperig wreef Ali zich de oogen uit.

“Kom, Ali, opstaan! Je moet immers uit, kind!” zei Mina.

O, ja, het was waar. Gauw wipte Ali uit haar bedje en zag naar buiten in den stralenden, zonnigen Julimorgen.

“O, Mina! Vandaag!” juichte ze. “Ben je niet blij?”

Want Mina zou ook meegaan.

“Zeker, kleine uk! Een mensch wil wel eens een veranderingetje hebben.”

Spoedig was Ali in de kleeren en na een eenigszins haastig ontbijt vertrok de familie naar zee. Dat was me een vreugde.

In den trein vroeg Ali wel honderd keer: “Papa, wat is dat? Hoe heet het dorp, waar we nu aankomen? Zijn we er al gauw....? Een, twee, drie, vier.... O, wat een paaltjes!... Weer een rist!”

“Wees nu eens even stil, woelwater! Het is nog zoo vroeg en jij babbelt maar!” lachte Mama en Willem zei: “Vogeltjes die zoo vroeg zingen, zijn voor de poes, weet je dat wel, Ali?”

“Maar ik zing toch niet!” merkte Ali op.

In Velzen stapte men uit. Toen werd per stoomtram de reis naar Beverwijk voortgezet en vandaar werd Wijk aan Zee spoedig per paardentram bereikt.

“Wat mooi is het hier!” riepen de kinderen. O, wat zullen we een pret hebben! We gaan pootje baden ook!’

‘We zullen nu eerst onze kamers opzoeken en iets gebruiken,’ stelde Mevrouw voor. ‘Heerlijk, dat we zulk mooi weer treffen.’

Zouden Greet, Jo en Catrien er al zijn?’ vroeg Ali. ‘Dat zou leuk wezen!’

En ja, de familie Van Duinen was al gearriveerd en had tot groote vreugde van de kinderen kamers in hetzelfde hotel.

En nu begon het lieve leventje.

Iederen morgen al vroeg trokken de meisjes en de jongens met de beide Mama's, die al goede vriendinnen waren geworden, naar het strand. De dames namen dan in een grooten badstoel plaats met een boek of een handwerkje en hielden een oogje op de kinderen. Meestal werden de poppedijntjes meegebracht, maar als er vestingje of een ander druk spelletje

gedaan werd, werden ze thuis gelaten. De jongens speelden met vriendjes, die ze daar aan het strand hadden leeren kennen, de meisjes met elkaar.

Eens op een warmen Augustusmorgen speelden ze een heel aardig spelletje. Ali stond in den kring, de anderen om haar heen. Ali danste, en maakte met haar handjes de beweging van een vogel, die fladdert. Jo, Greet en Catrien zingen:

Zie dien vogel eens vliegen!
Zie, daar daalt hij al neer
Met een briefje in zijn snavel!
Kijk, daar legt hij het neer.
Hola, hopsa, hola, hopsa, sa, sa, sa!

Aardig kindje, dat briefje
Zend ik u met een groet.
Zeg aan vader en moeder,
Dat ge antwoorden moet.
Hola, hopsa, hola, hopsa, sa, sa, sa!

Andere kleine meisjes lieten haar emmertjes en zandhoopjes in den steek en kwamen naderbij. Ze vonden, dat die vier kinderen zoo prettig aan het spelen waren en zouden dolgraag mee willen doen. Een aardige, kleine kleuter stapte parmantig op Ali toe.

Mogen we met jullie meedoen?' vroeg ze en Alida antwoordde: 'Van mij wel. Als zij het goed vinden....'

Die 'zij' waren Jo, Catrien en Greet en ze vonden het goed.

'Hoe heeten jullie?' vroeg Greet. En nu noemden de

meisjes haar namen: Mies, Corry, Henny, Truus en Ali.

‘Zoo heet ik ook!’ lachte kleine Ali. ‘Nu, kom, wie zal vogel zijn?’

‘Greet!’ stelde Jo voor en nu begon het spelletje opnieuw.

De meisjes spraken nu af, dat ze elken morgen op het strand bij elkaar zouden komen. Het was een recht vroolijk clubje. Allerlei spelletjes werden verzonnen. Soms holden ze de duinen op en af onder gierend gelach. Zij werden heusch bruin als kleine nikkertjes, maar, ‘dat was gezond’ zei Papa.

Op een middag, de vacantie was al bijna om, werd aan het strand de poppenkast vertoond. Ali en haar vroolijk clubje waren natuurlijk gauw er bij om een mooi plaatsje vooraan te krijgen. Ook de jongens waren er als de kippetjes bij. Wat werd er gelachen en gejubeld, als Jan Klaassen zijn vrouw Catrijntje met den bezemsteel weg joeg. Toen het gordijntje viel en het spel uit was, klapten de kinderen juichend in hun handjes. Door een klein, bleek jongetje werd een rondgang gedaan bij de kinderen en het regende centen, stuivertjes en ook dubbeltjes in zijn versleten petje.

‘Moeten jullie nu me marremotje eens zien?’ vroeg hij in plat Amsterdamsch-achterbuurt accent.

‘Hè, ja! Heb je een marmotje?’ riepen de kinderen door elkaar.

‘Wat 'n mooie! Ik zal hem even halen,’ en op een holletje liep hij naar de poppenkast en kwam met zijn marmotje terug.

Het was een lief diertje met donkere, slimme oogjes. De kinderen verdrongen zich om het arme jongetje.

‘Het kost een cent,’ zei de kleine baas. ‘Als 't u belieft, een centje!’

Sommige kinderen liepen weg, maar Ali en haar clubje, die medelijden met het bleeke, magere stumperdje hadden, offerden graag hun cent, die het jongetje met een: ‘Dank u vriendelijk!’ in ontvangst nam. Nog een poosje bleven de kinderen aan het strand, totdat het etenstijd werd. Toen ze langs de poppenkast, die er nog steeds stond, kwamen, hoorden ze een harde krijschende stem en een zacht stemmetje, dat ze herkenden als die van het jongetje met heit marmotje.

Hij schreide en smeekte: ‘Niet slaan, toe, niet slaan!’

Getroffen bleven de kinderen luisteren. Ze hadden medelijden met dat arme, bleeke ventje.

‘Zou hij ondeugend geweest zijn?’ vroeg Greet zacht aan Ali.

‘Dat geloof ik niet!’ fluisterde Ali. ‘Kijk, daar heb je hem!’

‘Zeg,’ vroeg Jo, ‘was je stout?’

‘Ik?’ antwoordde het jongetje en veegde met zijn smerig gerafelde mouw zijn tranen af.

‘Wel neen, maar ze slaat me altijd.’

‘Wie....? Je moeder?’ vroeg Ali.

‘Ze is mijn moeder niet. Mijn moeder is dood,’ en weer veegde hij over zijn oogen....

Een ruwe stem schreeuwde hem toe, dat hij niet mocht praten en schielijk, angstig omkijkend, snelde hij voort.

‘Och, wat naar! 't Is zulk een lief jongetje!’ zei Jo, die een zeer medelijdend hartje had.

‘Kom, kinderen, laten we nu maar door gaan!’ stelde Catrien voor. ‘Wat kan ons die vieze bedeljongen schelen?’

‘Hè, Catrien!’ riepen de anderen. Maar Catrien zei spot-

tend: ‘Nu, goed! Blijven jullie dan maar op hem wachten. Ik ga weg; ik heb trek!’

's Middags onder het eten vertelde Ali aan Papa en Mama van het arme jongetje, dat zoo geslagen werd.

‘O!’ riep ze uit: ‘Hij had zulk een snoezig marmotje. Dat mochten we zien voor een cent..... Waarom zouden ze dat jongetje zoo slaan, Mama?’

‘Ik weet het niet, lief kind. Er zijn wel stumperds van kinderen! Het doet je hartje eer aan, dat je medelijden met hem hebt....’

Nog eenige dagen bleef men te Wijk aan Zee, toen werd de terugreis naar huis weer aanvaard. Ali, Greet, Jo en Catrien namen afscheid van haar vriendinnetjes met de belofte ‘aanzichten’ te zullen sturen. Ze hadden een heerlijke vacantie gehad.

Dat Ali ‘Marmotje,’ zooals zij het arme jongetje noemde, nog eens weer zou zien, en dat hij haar het leven zou redden, had ze zeker nooit kunnen denken. Nu, daarover vertel ik u in een volgend hoofdstuk.

Vierde Hoofdstuk.
In het ijs.

De gracht is toegevroren
En draagt een paard wel al.
Het ijs is als een spiegel
En glinstert als kristal.
't Weer kon niet mooier wezen.
Zie heldere zonneschijn.
Wie houdt van schaatsenrijden.
Die gaat maar mee met mij.

Zoo zongen Jan en Willem. Vroolijk klonken hun aardige jongensstemmen in het deftige huis op de gracht. Bij voorbaat verheugden ze zich al op het schaatsenrijden. Iederen morgen bij het ontwaken riepen ze elkaar toe: ‘Het heeft erg gevroren, kijk eens, want 'n bloemen op de ramen! Zouden we vandaag mogen rijden?’ En, ja, eindelijk kregen ze van Papa toestemming, het ijs was nu sterk genoeg. Dat was me een pret voor onze jongens. Lustig zwierden ze op de spiegelgladde

ijsbaan, 's Middags kregen ze op school meestal vrijaf. Dan werden de schaatsen spoedig aangebonden en in clubjes gereden. Met roode wangen tintelend van de frissche winterkoude, druk lachend en pratend over den heerlijken middag, kwamen ze thuis met vreeselijken honger.

‘Jullie eten als jonge wolven,’ lachte Papa dan en Mama, die druk werk had de kinderen van alles te voorzien, merkte op: ‘Dat komt van het ijs, toe eten jullie maar kinderen.’

Ali had ook schaatsjes gekregen en oefende zich druk achter een sleetje. Ze moest op de gracht blijven, zoodat Moes haar van achter de ramen zien kon. Greet, Jo en Catrien kwamen ook, onder geleide van de dienstmeisjes. Wat die kinderen dan een pret hadden!

Wim noemde ze: ‘Een klaverblad van vieren,’ ook Papa en Moes spraken van: ‘Het Klaverblaadje.’

Dikwijls namen de meisjes in de sleden plaats, en dan reden de jongens op schaatsen er achter. Ali gierde het soms uit van de pret, als Wim of Jan het sleetje met een vaart voor zich uit duwden. ‘O, Moes, we hebben zoo'n pret gehad,’ zei ze dan 's middags aan tafel. ‘Wim en Jan sleedden ons, en het ging zoo hard, o, zoo hard, echt leuk hoor.’

‘Wees jullie maar voorzichtig met dat harde, woeste sleeën,’ waarschuwde Mevrouw meer dan eens.

Op een frisschen, helderen winterdag was de geheele club weer op de gracht present, ook ‘het klaverblaadje van vieren’ vermaakte zich op het ijs. Ali met de bonte ijsmuts op, lekkertjes toegestopt in het wit wollen manteltje, liet zich door Jan sleeën. Druk in de pret vergaten de kinderen, wat Moes hun dezen morgen nog op hun hartjes gedrukt had, om

toch vooral voorzichtig te wezen en niet zoo wild te doen. Jan en Wim zouden om het hardst rijden. Wim met Greet, Jan met Ali. ‘Een, twee, drie!’ daar gaan we’ lachte Wim.

‘Toe paardje, vooruit,’ riep Ali, die zag, dat Wim en Greet hun een heel eindje voor waren.

Het was stil op dit gedeelte van de gracht, juist goed voor onzen wedstrijd, had Wim gezegd.

‘Geen nood hoor, we halen ze wel in antwoordde Jan en voort vloog het sleetje met zijn lichten last, steeds harder en harder.

Ali hield zich angstig vast. O, nu reed Jan toch wel wat al te woest.

‘Niet zoo hard Jan,’ riep ze, maar Jan stelde haar lachend gerust en vervolgde zijn woeste vaart, totdat opeens ‘krak, krak,’ de slede in een open wak, dat de kinderen niet gezien hadden terecht kwam. Hevig ontsteld riep Jan: ‘Help ons! help! m'n zusje verdrinkt!’ Maar ze waren daar alleen. Verder op werd gereden en niemand scheen Jan's hulpgeroep te hooren.

‘Help ons! help!’ gilde hij en ja, daar kwam iemand van den wal op hun toe. Een klein armoedig jongetje in een rafelig dun jasje, veel te groote schoenen met touwtjes vastgebonden, een arm bleek stumpertje.

‘Ligt je zusje er in?’ vroeg hij. ‘Nu, wacht maar, ik zal je wel helpen. Toe nu moeten we eerst die, slee optrekken, nee, ze ligt er niet heelemaal onder.’

Met inspanning van al hun krachten trokken de jongens de slede uit het wak.

‘Marmotje,’ want het arme jongetje was niemand anders ‘Marmotje,’ uit Wijk aan Zee, maar nog een beetje haveloozer en bleeker, greep Ali, die bijna gezonken was, bij haar

rokje en samen trokken ze het druipnatte kind op. Ach, wat zag Jan's lieve zusje er uit, het water droop uit haar kleertjes en ze was zoo bleek, bijna blauw, vond Jan. Intusschen waren er meer menschen naderbij gekomen.

‘Wat is hier gebeurd?’ vroeg een jonge man, met schaatsen onder zijn arm.

‘Zijn zusje heeft onder het ijs gelegen,’ antwoordde Marmotje voor Jan, die erg huilde.

‘Zoo, en wie heeft haar gered?’

‘Wij met ons beiden,’ antwoordde Marmotje, ‘hij en ik.’

‘Dan ben jij een flinke jongen, hoor. Hier, dat is voor jou,’ en de deftige Mijnheer drukte Marmotje een kwartje in zijn smoezelige handen.

‘Dank u wel, Mijnheer,’ zei het ventje, beleefd zijn petje afnemende.

‘Maar wat moet er nu met dat druipnatte kind gebeuren?’ vroeg een ander weer.

‘We zullen gauw zorgen, dat ze thuis komt en dan onder de wol,’ zei het jonge mensch. ‘Waar woon je, ventje?’

‘Hier op de gracht,’ snikte Jan.

‘Nu kom dan maar hier, nat poedeltje. Toe houd je nu goed, we zijn zoo thuis. Loop jij maar vooruit, vent, en wijs ons den weg.’ -

De vriendelijke mijnheer nam Ali op zijn arm. Jantje liep vooruit met een heel clubje jongens en meisjes. Wim, Greet, Jo en Catrien kwamen ook haastig aangeloopen.

‘Heeft Ali in het ijs gelegen?’ Hoe is dat gekomen? ‘Wie heeft haar er uit gehaald?’

Zoo riepen de kinderen door elkaar, doch Jantje, die erg geschrokken en heel bedroefd was, gaf maar weinig antwoord op al die vragen. Want eigenlijk was het zijn schuld en met

hevigen angst dacht hij: ‘Als Marmotje niet geholpen had, zou mijn lieve zusje verdronken zijn.’

‘En wat zullen Papa en Mama zeggen?’ vroeg hij zich angstig af.

Wat een schrik het was, toen Ali zoo thuis gebracht werd, behoef ik den kindertjes niet te vertellen. Dat was een geloop en gedraaf met warme kruiken en doeken, geroep om dokter, die dadelijk gehaald werd en al heel gauw in zijn auto kwam.

Ali moest dadelijk onder de wol, ze had wat koorts door de gevatte koude.

‘Vooral warm houden,’ had dokter gezegd. Jan had zich snikkend in een hoekje van de kamer teruggetrokken, bang om gezien te worden. Nu, daar was vooreerst niet veel kans op. Niemand lette op hem, allen waren vervuld van Ali, die boven op haar bedje lag, hevig rillend en klappertandend van de koorts. Toen Jan dokter van boven hoorde komen met Papa, werd het hem te benauwd in de half duistere kamer. Voorzichtig, bevreesd, dat iemand hem zien zou, sloop hij naar buiten. Dokter Welters, die juist in zijn auto wilde stappen, zag verbaasd op, toen Jantje met bedroefd stemmetje vroeg:

‘Dokter, hoe is het met Ali.... zou .... zou ze doodgaan?’

‘Ben jij dat, Janneman,’ sprak dokter vriendelijk, ‘neen hoor, ik heb alle hoop, dat we de kleine meid in het leven zullen behouden, maar ga jij nu gauw in huis, jongen, je zoudt kou vatten, zoo in je bloote bolletje, dag Jan!’

‘Dag dokter,’ zei Jan met een benepen stemmetje. Gelukkig, Ali zou niet doodgaan; misschien wel heel erg ziek worden, bedacht hij met schrik. Nu, onze kleine baas nam zich voor, heel lief voor zijn zusje te zijn. Hij zou haar voorlezen uit zijn mooiste boeken, die hij met St.-Nicolaas gekregen had en als

Ali weer beter was, kocht hij haar uit zijn spaarpot een mooi cadeautje. Jantje wist al wat: een kookkacheltje, zooals Greta er een had. Zus had hem op de wandelingen naar school zooveel verteld van dat snoezige fornuisje, waar je zoo lekker aardappeltjes op bakken kon, en soep koken en appelmoes ook.

Och wat babbelde ze dan aardig. De tranen schoten Janneman weer in de oogen, als hij dacht, dat zijn lieve, vroolijke zusje nu ziek op haar bedje lag door zijn schuld. Waarom was hij dan ook zoo ongehoorzaam geweest? Moes had hem zoo dikwijls verboden. O, mocht hij maar even bij haar. Maar het dienstmeisje had hem daareven gezegd, dat Ali rustig moest blijven liggen en dat niemand bij haar toegelaten werd dan Mevrouw: 'Huil nu maar niet meer, jongen, ze zal wel beter worden hoor,' troostte het goedhartige meisje onzen Janneman. Maar Jan was erg bedroefd en at bijna niet van het lekkere eten, dat hem door Mina voorgezet werd. En toen hij in zijn bedje lag, wilde de slaap niet komen. Telkens woelde hij zich om en om.

'Zeg, Wim, slaap je?' vroeg hij zacht aan Willem, die in het ledikantje naast hem lag.

'Neen! Wat lig jij te woelen.'

'Ik kan niet slapen,' zei Jantje met een snik.... 'Wat heeft Papa gezegd, Wim?'

'O, dat je een heel ondeugende jongen bent en een goed pak slaag verdiende maar Moes zei, dat je....'

'Nu?'

'Dat je al genoeg gestraft was, want Mina vertelde Moes, dat je zoo heel erg bedroefd was en niets gegeten hadt.'

'Zijn .... zijn ze nog erg boos?' vroeg Janneman weer.

'Nu, wel een beetje,' antwoordde Wim, 'zeg, hoe heb je Ali toch uit het ijs getrokken?'

‘Ik heb het niet alleen gedaan. Marmotje heeft me geholpen.’

‘Marmotje?’ vroeg Wim verbaasd.

‘Ja, dat arme bedeljongetje uit Wijk aan Zee, ik zag dadelijk, dat hij het was, zie je.’

‘Zoo, ja, ik weet wel, dat we toen de poppenkast gezien hebben en later kwam er een jongetje met een marmotje.’

‘Dat was hij.’

‘Maar hoe kwam die jongen daar?’

‘Ik weet niet, toen ik de slee uit mijn handen voelde glijden, schrok ik toch zoo vreeselijk, ik riep: “Help!” m'n zusje verdrinkt!! en toen schoot Marmotje ineens op me af. Samen hebben we de slee opgehaald,’ vertelde Jan.

‘Nou, dat was mooi hoor. Waar woont die Marmot?’.

‘Dat weet ik niet, ik heb hem later niet meer gezien.’

‘Nou, Jan, wel te rusten.’

‘Nacht, Wim.’

Spoedig sliepen allen in het groote huis, maar bij het bedje van Ali waakte Mevrouw, ze had het handje van haar dochtertje in de hare en streelde telkens de warme, mollige vingertjes van haar lieveling, die met een hoog roode kleur en schitterende oogen op het met witte kanten omzoomde kussen lag.

Vijfde Hoofdstuk.
Het zieke meisje.

Jo, Trien en Greet stonden den volgenden morgen al vroeg op de stoep van Ali's huis. Ze wilden zoo graag weten, hoe haar vriendinnetje den nacht doorgebracht had, daarom gingen ze, nog vóór schooltijd even vragen.

'Ik heb een groot plak chocolade voor Ali,' zei Greet.

'O, wij ook, en morgen zullen we sinaasappelen voor haar koopen, zeg, bel jij maar Greet.'

Greta moest op haar teentjes staan om bij de hooge koperen bel te kunnen komen.

'Klingelingeling - klingelingeling.'

'Zou ze geslapen hebben, onze Ali?' vroeg Jo.

'Hè, wat vond ik het gisteren akelig, ze droop van het water en wat zag ze bleek, hu!'

'O, daar hoor ik het meisje al.'

Mina kwam voor en op de vraag door alle drie de meisjes

te gelijk gedaan: ‘Hoe gaat het met Ali?’ antwoordde ze:

‘Niet best, ze heeft op het oogenblik veel koorts.’

‘Ach,’ zei Greet en de tranen kwamen in haar oogen, ‘zeg, wil je haar de chocola van me geven?’

‘En van ons allen,’ voegde Jo er bij.

Mina nam de drie in zilverpapier gewikkelde pakken chocola in ontvangst.

‘Ali zal er niet veel aan hebben,’ dacht ze.

Toch wilde ze de meisjes niet teleurstellen. Vriendelijk zei ze: ‘Ik zal het doen hoor.’

‘En zeg Ali goedendag van ons.’

‘Wanneer zouden we eens bij haar mogen?’ vroeg Greet, die verlangde om haar vriendinnetje te zien.

‘O,’ antwoordde Mina, ‘dat zal nog wel een poosje duren. Nu, als ze eerst maar weer beter wordt, mogen jullie gauw op visite komen.’

‘Dag Mina!’

‘Dag Greet, dag Jo, dag Catrien.’

‘Het beste met Ali!’ riep Greet nog, met een prop in haar keel. Ze hield zooveel van haar vriendinnetje en had gehoopt te zullen hooren, dat Ali weer beter was.

Op school letten de meisjes niet zoo goed op als op andere dagen; telkens dachten ze aan Ali, haar lief speelkameraadje, die nu ziek op haar bedje lag.

‘Ik hoop, dat ze heel gauw weer beter wordt,’ zei Jo na schooltijd, ‘dan mogen jullie alle drie bij mij op visite komen, den heelen dag, we zullen allerlei lekkers koken op het kacheltje, poffertjes bakken, want daar houdt ze zooveel van,’ opperde Greet.

‘Ja, en wij vragen ook visite. Eerst bij jullei en dan bij ons. Moe is nu weer heelemaal beter,’ zei Jo.

Terwijl de meisjes allerlei prettige planntjes maakten voor later, als Ali weer beter zou zijn, lag de vierde van ‘het Klaverblaadje’ op haar bedje en keerde zich onrustig om en om. Telkens verfrischte Moe het compres op haar hoofdje, dat gloeide van koortshitte. Het was nu heel stil in huis, de jongens waren naar school. Papa op het kantoor. Het had Ali meer aangepakt, dan het zich aanvankelijk liet aanzien.

Toen Jan 's morgens heel ongerust aan Mina vroeg: ‘Hoe is het nu, Mina?’ en Mina antwoordde: ‘Niet erg best. Jan, ze heeft een harde koorts,’ was de arme jongen zoo gaan schreien, dat Mina er medelijden mee kreeg en hem troostte, door te zeggen, dat hij nu maar niet dadelijk het ergste moest denken. Als de koorts minder werd, zou Ali wel opknappen. Ze was immers een flink gezond kind. Huilend was onze Janneman naar school gegaan en hij had alle moeite zijn aandacht bij de lessen te bepalen. Hij hunkerde naar twaalf uur en liep, zoo gauw zijn beenen hem dragen konden naar huis. ‘Hoe zou het met zijn lieve zusje wezen?’

‘Nu, Mina?’ vroeg hij ongeduldig, ‘is ze wat beter?’

‘Niet erger, tenminste. Dokter is er zoo pas geweest. Hij heeft alle hoop, dat ze er bovenop zal komen, maar ze moet vooreerst nog in haar bedje blijven,’ antwoordde Mina tot groote vreugde van Janneman.

‘O, Mina, is het heusch waar, wordt ze weer beter?’ riep hij verheugd uit.

‘Ja, maar jij moet niet zoo druk wezen,’ vermaande Mina. ‘Stil en rustig houden, heeft dokter gezegd, denk daar aan. Jan!’

‘O, ja,’ gaf Jan verheugd ten antwoord.

‘En wanneer mag ik nu eens bij haar, Mina? Ik verlang zoo om Ali te zien.’

‘Dat zal je Mama wel zeggen, broer. Vandaag nog niet en morgen....’

‘Morgen misschien wel, Mina?’

‘Wie weet, wacht je beurt maar af.’

Jan begon zijn huiswerk te maken en toen Wim binnenkwam, riep hij verheugd:

‘Wim, dokter heeft gezegd, dat Ali weer beter wordt, ben je niet blij?’

‘Natuurlijk, wie zou daar nu niet blij om zijn,’ antwoordde Wim. ‘Weet je wat Papa vanmorgen zei?’

‘Nu?’

‘Waar of Marmotje zoo ineens gebleven was. Weet jij het?’

‘Neen, hoe wil ik dat nu weten....? Dat is waar ook,’ peinsde Janneman, ‘ik heb om de heele Marmotje niet meer gedacht. Ik heb hem niet gezien ook; in de drukte is hij zeker naar z'n huis gegaan.’

‘Ja, Papa zei: ‘'t is moeilijk om uit te vinden, waar die jongen woont. Zeker in een steeg of slop.’

‘Ik ga hem zoeken,’ bood Jan gedienstig aan. ‘En ik zal hem wel vinden ook.’

‘Och, jongen,’ spotte Wim, ‘hoe kun jij nu in zoo'n groote stad die Marmot vinden? Da's immers onmogelijk. Neen, Papa zal de politie in den arm nemen, hoorde ik hem tegen Mama zeggen. Mama zei: ‘Ja, dat moet je doen, dat is een goed idée.’

‘De politie,’ kwam Jan verschrikt, ‘als de agent hem komt halen, zal die slechte vrouw, die hem altijd zoo slaat denken, dat hij kwaad gedaan heeft.

‘Och, kom, wie zegt nu, dat Papa er een politieagent op af aal sturen. Zie je, 't is alleen maar, om te weten te komen, waar

Marmotje woont, en de politie weet alles, besloot Willem wijs.

'Ja,' stemde Jan toe, 'weet je nog van die poppenkast in Wijk aan Zee dezen zomer, daar hoorde hij bij.'

'Zeker, ik heb drie centen gegeven, en later nog een cent, toen hij ons zijn marmotje liet zien. Kom, ik ga m'n thema maken, dat kan nog vóór we aan tafel gaan,' zei Wim en begon ijverig te werken.

Aan tafel vertelde Papa, dat Ali rustig geslapen had. De temperatuur was veel minder. Als de jongens zich kalm hielden, mochten ze straks even bij haar.

Jan kleurde van blijdschap. Haastig propte hij z'n pudding naar binnen. O, nu mocht hij Ali zien.

'Jan,' vermaande Mama, 'eet nu netjes je pudding en schrok niet zoo.'

'Hij is net 'de hongerige Gijs,' lachte Willem.

'Jan moet wachten, tot wij klaar zijn,' zei Mijnheer, terwijl hij een sigaar opstak.

'Heeft Ali haar soep gebruikt?'

'Ja,' antwoordde Mevrouw, 'en het heeft haar goed gesmaakt.'

Na het dessert begaven Papa en de beide jongens zich naar boven. Jan's hartje klopte. 'Wat zou Ali zeggen?'

Zachtjes opende Papa de deur van de ziekenkamer. Schoorvoetend traden Wim en Jan binnen. Daar lag hun kleine zusje. Op de teentjes loopende, traden ze naderbij, en Jan, die zijn lieve Ali daar zoo bleekjes zag liggen op haar ledikantje, barstte plotseling in tranen uit.

'O, Ali,' snikte hij, 'ben je niet erg boos op me? want het is mijn schuld.... mijn schuld.'

Maar Ali zei, tot Jan's groote blijdschap, dat ze heelemaal

niet boos op hem geweest was. Hij kon het toch niet helpen, dat er een wak in het ijs was, hij had het niet gezien.

'Maar wel wat minder woest kunnen sleeden,' sprak Papa streng. 'Jan is heel ongehoorzaam geweest en die ongehoorzaamheid had jou het leven kunnen kosten. Gelukkig, dat het zoo goed afgeloopen is. Dit is een les voor hem geweest.'

'Ach, Papa,' vleide Ali met haar liefste stemmetje, 'vergeeft u het hem maar. Moes is ook niet boos meer.'

'Ik zal het hem vergeven, omdat jij het vraagt, lieve kind, maar eigenlijk had Jan een strenge straf verdiend,' sprak Papa, terwijl de arme jongen luid schreide en snikte.

'Kom, Jan, houd nu maar op, ik vergeef het je, maar pas voortaan beter op je zusje.' En Papa streelde Jannemans gebogen hoofdje.

'O, ja. Papa,' trilde Jan's stem.

'Nu, dan is het goed.'

'Mag.... mag ik Ali uit m'n mooie boek voorlezen Papa?' vroeg hij.

'Neen, zeker niet, daar moet je nog een dag of wat mee wachten. Ali gaat nu slapen, hè zus?'

'Ali,' kwam Wim nu, 'als je beter bent, krijg je wat moois van me.'

'En van mij ook,' zei Jan verheugd.

'Ja, we zullen onze kleine meid wel goed bedenken, maar nu gaan we naar beneden, jongens!'

'Mag ik Mimi en Beppie bij me hebben?' vroeg Ali.

'Neen, lieveling, je moogt niet spelen.'

'Maar ik ga slapen en m'n poppedijntjes ook. Papa, ze zijn ook moe.'

'O, ja, dan zal ik Mina sturen. Dag, Ali, ga lekker slapen, dan ben je gauw weer beter, vrouwtje.'

‘Dag Papa, dag Wim, dag Jan!’

‘Dag Ali!’

O, wat was Jan blij, hij zou wel allerlei bokkesprongen willen maken, als hij maar gedurfd had, nu kneep hij Wim in zijn arm en zei: ‘Fijn, dat ze weer beter wordt, hè?’

‘En of,’ antwoordde Willem.

Zesde Hoofdstuk.
Ali's droom.

Kijk eens, Ali, hier heb je de poppedijntjes, ik heb ze hun nachtponnetje aangetrokken, want ze willen óók 'n slaapje doen,' zei Mina en gaf Ali, het poppenmoedertje, haar kindertjes Mimi en Beppie, die er in hun heldere witte nachtjaponnetjes snoezig uitzagen. Meteen vloog de kamerdeur open en daar kwam zoowaar Hector, de hond naar boven stormen.

'Maar Hector, wat moet jij nu hier?' vroeg Mina.

'Waf! Waf!'

'Ja, Wafwaf, kom je ook eens kijken, hoe het met het zieke moedertje is?

'Waf! Waf!' blafte Hector en sprong pardoes bij Ali op bed.

'Ach, Hekkie, ben jij daar?' zei Ali en sloeg haar armpjes om Hectors hals. 'Zoete hond, hè?'

'Is 't je niet te druk, Ali?'

'Neen, hij mag wel bij me blijven. Lief hondje, hè?'

'Maar dan moet hij hier op het kleedje liggen, voor je

ledikantje, Ali. Zoo, kom maar!'

Hector liet zich door Mina stilletjes neerleggen voor het bedje van zijn kleine vrouwtje. Ali nam nu Mimi en Beppie bij zich.

'Ik moet ze eerst eens goed knuffelen, Mina,' lachte ze en pakte en zoende heur poppedijntjes.

'En zul je dan gauw gaan slapen?'

'Ja, hoor.'

'Nacht, Ali.'

'Nacht, Mina.'

'Zijn jullie blij, dat het vrouwtje weer beter wordt, poppedijntjes? Ja, hè en Hector ook, nu gaan we weer gauw op visite bij Greet, Jo en Catrien. Wat zal dat prettig wezen, hè? Dan spelen we weer met het kookkachelje en zullen we pofferjes voor jullie bakken. Houden Mimi en Beppie daarvan? Akelig, dat moesje onder het ijs lag, hu, zoo koud. En toen kwam Marmotje en die heeft moesje uit het ijs gehaald met broer Jan en nu moet moes lekkertjes in bed blijven, dan is ze gauw weer beneden bij jullie, hè Hekkie?'

'Waf! waf!'

'Ja, dan gaan we weer hollen in den tuin, als het mooi weer wordt.'

Hector hief zijn kop op en zag met zijn goedige oogen 't vrouwtje aan, alsof hij zeggen wilde: 'Ik ben blij, dat je weer beter wordt, Ali.'

Ali lag Mimi aan haar linker-, Beppie aan haar rechterzijde en met de poppedijntjes in de armen sliep ze spoedig in en droomde ze. Het was een wonderlijke droom. Ze was in een heel groot ijspaleis. Alles zag wit, er waren prachtige bloemen van sneeuw en kleine ijskegeltjes hingen als pareltjes aan het groote plafond.

Daar naderde haar een klein grappig mannetje, met een lang wit baardje. Dat ventje maakte een diepe buiging, o zoo grappig, vond Ali. Hij bood haar zijn arm aan en geleidde haar naar een zetel, waar ze als een klein koninginnetje troonde.

Kleine snoezige feetjes zweefden rond om den troon, waarop zij als ijskoninginnetje gezeten was. En daar kwamen Roodkapje, Asschepoester en Klein Duimpje aangestapt, ook de Prins van Sint ontbrak niet. Allen voerden zij een dansje uit, waarbij de kaboutertjes muziek maakten. Sneeuwwitje en Rozerood waren er ook en bogen diep voor het IJskoninginnetje. Tusschen de dansjes werden er door grappige witte mannetjes ijstaartjes en heerlijke limonade gepresenteerd. O, wat smaakte dat lekker. Daar traden fijne, teere feetjes binnen in licht blauwe tulen japonnetjes. Ze hadden kleine vleugeltjes en zweefden zacht op den maat der muziek door de spiegelgladde ijszaal.

'Wie zijn dat?' vroeg het koninginnetje en de Prins van Sint, die dicht bij haar stond naderde haar en zei: 'Dat zijn de lentefeetjes. Uwe Majesteit, ze luiden de lente in.' 'O,' riep Ali, 'maar het is hier alles sneeuw en ijs, wat je ziet.'

'O, maar straks komt de zon en dan komen er bloemen, dat zult u eens zien, koningin.'

'Wat zal dat mooi zijn,' lachte Ali, en klapte in heur handjes.

In eens traden ze allen nader. Sneeuwwitje, Rozerood, de Zeven Dwergjes, Klein Duimpje, en ja, daar had je zoowaar Marmotje ook, maar nu niet bleek en niet haveloos in de kleeren, neen, hij zag er bijna zoo deftig uit, als de Prins van Sint in zijn fluweelen pakje. Deftig nam hij zijn gevederde baret af en vroeg, terwijl hij een diepe buiging maakte: 'Wat belieft Uwe Majesteit?'

‘Wel!’ riep Ali verheugd uit, ‘dat is grappig! We hebben overal naar je gezocht. We wilden je bedanken, zie je, dat je me uit dat nare ijs gehaald hebt, maar we konden je nergens vinden. - En nu sta je daar op eens voor me. Marmotje.’

En hem haar handje toestekende, zei ze: ‘Ik bedank je wel, hoor, ik zal het nooit vergeten. Als jij er niet geweest waart, zou ik stellig verdronken zijn.’

‘O, dan waren er wel anderen te hulp gekomen,’ merkte Marmotje op, en daar de dans, een ijswals, juist begon, vroeg hij: ‘Mag ik dezen dans met Uwe Majesteit doen?’

‘Ja, graag,’ antwoordde het IJskoninginnetje en spoedig zweefde ze met de andere sprookjesprinsen en prinsesjes door de zaal. Toen de wals uit was, geleidde Prins Marmotje Koninginnetje Ali weer naar haar troon en samen praatten ze een poosje heel gezellig met elkaar, tot in eens, ‘krik krak, krak,’ het heele ijspaleis verdwenen was. In het mooie bosch, waar Ali zich nu bevond, kwamen de sneeuwklokjes, die lieve lentebloempjes met hun neusjes boven de aarde.

‘Daar zijn we nu!’ riepen ze.

De blonde feetjes walsten vroolijk in het rond en daar kwamen de bloemenkinderen van alle kanten aan. Oef wat een pracht was dat, ze bloeiden in allerlei kleuren.

Tulpen, narcissen, reseda's, snoezige viooltjes, gouden regen, lila en witte seringen en daar waren ze ook weer, de kleine dwergjes met Sneeuwwitje en ze dekten een tafeltje met allerlei-heerlijke spijzen en dranken. Ieder kreeg een gouden bordje en zilveren beker. De Prins van Sint geleidde Asschepoester naar tafel. Klein Duimpje Rozerood, ieder prinsje zocht zich een prinsesje. Ali keek rond. Zou er nu niemand haar vragen? Waar was Marmotje toch? En met een droevig stemmetje riep ze: ‘Marmotje! Marmotje!....’ ‘Wat is er lieveling?’

vroeg een zachte stem vlak bij haar oor. Ali opende heur oogen, waar was ze toch? In het ijspaleis bij de sprookjesprinsen en prinsesjes? Of in het groote bosch bij de lentebloemen? Waren Sneeuwwitje en de Zeven Dwergjes er niet? En de Prins van Sint, Rozerood, Asschepoester en Klein Duimpje. En was ze daar niet alleen, kwam niemand haar halen om aan tafel te gaan, had ze niet geschreid om Marmotje, haar moedig reddertje? Neen, ze wreef zich de oogjes uit, daar lagen Mimi en Beppie. Hector de hond, had trouw de wacht gehouden bij zijn lief klein vrouwtje en daar stonden Mama en Papa ook bij haar bedje. Het nachtlichtje brandde, dus was het nog geen morgen.

‘Heb je gedroomd, vrouwtje?’ vroeg Papa en streek Ali's verwarde krulletjes van haar voorhoofd.

‘Gaat U naar bed?’ vroeg ze.

‘Zeker, het is al laat,’ antwoordde Mama en ga jij nu ook weer lekkertjes slapen, Ali, dan ben je morgen weer veel beter.’

‘O, Moes, ik heb gedroomd, dat....’ wilde Ali beginnen, maar Papa viel haar snel in de rede:

‘Dat kun je ons morgen wel vertellen, kleine muis. Nu is het tijd om te rusten, voor ons allemaal.’

‘Mogen de poppedijntjes bij me blijven? Kijk ze eens lief liggen,’ vleide Ali.

‘Ja, maar Hector zal ik even in zijn hok brengen.’

‘Waf - waf!’

‘Stil, maak de kleine baasjes niet wakker, kom Hector!’

Papa bracht Hector naar beneden. Mama stopte Ali nog eens lekkertjes toe en kuste haar lieveling goeden nacht.

‘Wel te rusten, vrouwtje, slaap maar weer lekker.’

‘Nacht Moes.... Nacht.’

Zevende Hoofdstuk.
Ali is weer beter.

Dat was me een vreugde, toen onze Ali, geheel hersteld, voor het eerst weer beneden mocht komen. Al een paar dagen van te voren waren Willem en Jan druk in de weer om de heuglijke gebeurtenis zoo prettig mogelijk te vieren. De spaarpotten werden duchtig aangesproken. Jan had voor zijn lieve zusje een klein fornuisje gekocht, o, zoo aardig, Willem potjes en pannetjes, Papa en Mama een heel mooie poppenkamer en zelfs de dienstmeisjes hadden een presentje voor de kleine herstelde Alida.

Toen Jan en Willem dien morgen uit school kwamen, vonden ze Ali aan de koffietafel.

'O, jongens!' riep ze verheugd uit, 'ik bedank jullie wel hoor, voor al het moois, dat ik van jullie gekregen heb, en zie eens even, van Papa en Moes! Wat snoezig die poppenkamer. Daar zullen we vanmiddag poppenvisite hebben. Van Mina heb ik een hoedje voor poppedijne Beppie, dat heeft ze zelf gemaakt. En van Jans een lekker pak chocolade. Aardig hè?'

‘Ja, ja,’ zei Mevrouw, ‘ze hebben je allemaal goed bedacht, kleine Puk.’

‘Wat dacht je wel, Ali?’ vroeg Jan, ‘toen je al die presentjes op de tafel zag staan. Het leek wel St.-Nicolaas dezen morgen, vond je het niet prettig?’

‘Nou, ik danste met de poppedijntjes, ze waren ook zoo blij.’

‘Eet nu je boterhammetje maar,’ zei Mevrouw met een blik op de pendule, want straks zouden de vriendinnetjes Greet, Jo en Catrien komen. Dit was een verrassing voor Ali. Het trof juist, dat het Woensdag was, de meisjes hadden dus geen school.

‘Klingeling - klingeling!’ ging de bel even na koffietijd. Daar waren de vriendinnetjes, nu was het klaverblaadje compleet. Wat die Ali oogen opzette, toen ze Greet, Catrien en Jo de kamer binnen zag komen.

‘Zijn jullie daar?’ riep ze verheugd.

‘O, wat prettig. Zie eens even, wat ik voor moois gekregen heb.’

De meisjes vonden de poppenkamer snoezig en dansten er vroolijk om heen met de poppedijntjes.

‘En jullie mogen vanmiddag het nieuwe kookkacheltje probeeren,’ zei Mevrouw, die schik had in de vroolijkheid der meisjes.

‘O, Moes, is het heusch? Wat prettig!’ en Ali viel Mevrouw om den hals en zoende haar, dat het klapte.

‘Hier heb je wat van ons ook Ali, van ons drietjes, zie je,’ zei Greet en overhandigde haar vriendinnetje een groot pak.

‘Doe het maar open,’ zei ze vervolgens.

‘O, nog al meer!’ riep Ali en met een kleur van blijdschap opende ze het pak. Daar kwam zoowaar een winkeltje voor

den dag, met een toonbank en weegschaaltjes. ‘O, wat lief, dank jullie wel hoor, o ik ben er zoo blij mee,’ zei Ali.

‘Moe heeft de laadjes gevuld,’ zei Greet, ‘hier is koffie in, daar thee, en suiker en gebroken biscuit ook.’

‘Nu, dan kun jullie je boodschappen dadelijk doen,’ lachte Mevrouw.

‘Hè, ja, laten we eerst winkeltje spelen,’ riep Jo, in haar handjes klappende.

‘Nu, veel plezier, kindertjes, straks zal Jans jullie wel helpen met de kokerij,’ sprak Mevrouw en voor ze de kamer verliet vermaande ze nog: ‘Denk er om Ali, dat je pas beter bent, dus niet te druk, hoor! kalmpjes aan.’

‘O, ja Moes, maar eerst nog een pakkertje.’

‘Foei, je maakt mijn haar in de war,’ weerde Mevrouw haar dochtertje af.

‘Wie moet winkeljuffrouw zijn?’ vroeg Greet.

‘Ali,’ stelde Catrien voor.

‘Wil je, Ali?’

‘Ja, nu ik, straks jullie.’

‘Ieder op zijn beurt.’

‘Jo, kom jij nu eerst wat koopen?’

‘Goed hoor..... Dag Juffrouw.’

‘Dag Mevrouw, wat blieft u?’

‘Een pond koffie.’

‘Neen,’ wierp Catrien er tusschen, ‘je moet zeggen, ‘dag meisje,’ een Mevrouw gaat toch zelf geen koffie halen, dat doen onze Mama's ook niet.

‘Nu nog eens over, Jo,’ stelde Greet voor.

‘Dag Juffrouw!’

‘Dag meisje, wat blieft u?’

‘Een pond koffie, Juffrouw.’

‘Als 't u blieft.’

Ali kreeg het laad je, waarop met groote letters K O F F I E stond, woog in een zakje, dat ze uit de toonbanklade haalde, want de vriendinnetjes hadden overal om gedacht en reikte het Jo met een vriendelijk: ‘Als 't u blieft meisje,’ over... ‘Blieft u nog iets?’

‘Ja, Juffrouw, een ons suiker.’

‘Wat een mooi weer, hè?’

‘Ja, erg mooi.’

lsHier is de suiker.’

‘Hoeveel krijgt u?.... O,’ riep Jo uit.... ‘Ik heb geen geld bij me.’

‘Daar hadden we om moeten denken. Maar weet je wat,’ stelde Catrien voor, ‘in dat laadje zitten suikerpepermuntjes, dat moeten zandkoekjes verbeelden, nu, laten we elk een beetje in onzen zak steken.’

Zoo gezegd, zoo gedaan. Jo betaalde nu de koopvrouw, die de pepermuntjes met een ‘Dank u wel, hoor,’ in het laadje deed.

Nu trad Greet voor de toonbank en verzocht twee ons gebroken biscuit. ‘Want we krijgen visite, ziet u.’

‘Zoo, nu, die biscuits zijn erg lekker,’ prees het ijverige koopvrouwtje.

‘U verkoopt ze zeker veel, hè?’

‘Ja, ieder, die ze één keer gehad heeft, komt weer terug, om ze te halen. En moet er nog iets wezen?’

‘Op het oogenblik niet. Goeiendag, Juffrouw.’

‘Goeiendag, meisje.’

Catrien, wier beurt het nu was, moest suiker en zandkoekjes hebben.

‘Mevrouw is vandaag jarig, ziet u en nu krijgen we theevisite, Juffrouw.’

Zoo, zoo, als 't u blieft.'

'Hoeveel krijgt u van me?'

'Twintig peper...., twintig centen.' verbeterde Ali gauw.

'Als 't u blieft, Juffrouw.'

'Dank u wel. Dag meisje.'

'Dag, Juffrouw.'

'Weet je wat we nu doen moesten? Visitetje spelen met de poppedijntjes, in de mooie nieuwe kamer,' stelde Ali voor.

'Houden we nu al op?' vroeg Jo spijtig. 'We zijn pas begonnen.'

'We zijn bij Ali op visite. Zij moet zelf de spelletjes zeggen,' merkte Greet op. 'Ik vind winkeltje spelen juist zoo leuk,' zei Jo.

'Och kind,' kwam Catrien, 'we kunnen immers straks weer beginnen. Laten we nu met de poppen, onze kindertjes, bij Ali op visite gaan.'

'Dan zullen we de biscuits verdeelen.'

'Ja, ja, dat is goed.'

'Nu komen we.'

'Ja, maar niet alle drie tegelijk eerst Greet met Beppie. En dan Jo en Catrien met Mimi.'

'Zoo, nu, daar kom ik aan.'

'Dag Mevrouw.'

'Dag Mevrouw, hoe gaat het u?'

'Heel goed, en met uw dochtertje?'

'Ze is weer beter.'

'Is ze dan ziek geweest?'

'Ja, o ze heeft zoo gehoest, de dokter heeft haar een bitterdrankje gegeven, doch nu is ze weer beter.'

'O, dat is prettig. Ze lust zeker wel een biscuitje, hè?'

'O, als 't u belieft.'

‘Daar komt nog meer visite.’

Jo en Catrien kwamen nu met Mimi.

‘Dag Mevrouw.’

‘Dag.... o! dag dames, dag Mimi.’

‘Nu, zeg eens “dag Mevrouw” en geef eens een handje.’

‘Zoo, wat een lief kind ben jij. Wil je ook een biscuitje?’

‘Laten we het maar verdeelen’ stelde Jo voor.

Alles werd nu eerlijk verdeeld tusschen de poppenmoedertjes en de kindertjes.

Gedurende een poosje speelden ze heel leuk visitetje, totdat Jans met het fornuisje binnenkwam. Mina droeg de pannetjes.

‘Nou kennen jullie koken,’ zei Jans.

‘Asjeblieft Ali, denk er om, brand je niet, hoor.’

‘Neen, we zullen wel oppassen,’ lachte Greet ‘we hebben zoo dikwijls op mijn kacheltje gekookt Jans.’

‘Daar staan de appeltjes, jullie moeten af en toe eens roeren.’

‘Ja hoor, we zullen er om denken.’

‘Nu, veel plezier met de kokerij, en als je verlegen bent, roep je maar.’

Toen Jans en Mina weg waren, begonnen de meisjes te koken.

‘We zullen Mimi en Beppie maar zoo lang op hun stoeltjes in de poppenkamer laten zitten,’ stelde Ali voor.

‘Als ze zoet zijn, krijgen ze poffertjes, want die mogen we ook bakken.’

‘Poffertjes ook? Hè, lekker!’ riep Jo.

Toen Jan en Willem thuis kwamen, was het vroolijke klaverblaadje nog aan het koken, bakken en braden.

‘Wat ruikt het hier lekker!’ riepen ze.

‘Mogen we mee eten?’ vroeg Jan.

‘Natuurlijk, we waren juist van plan, om jullie te vragen.’

‘En wanneer gaan we aan tafel?’

‘Dadelijk, we zullen zoo dekken.’

‘Wat eten jullie?’ vroeg Jan.

‘Dat vraag je niet, als je op visite bent,’ kwam Ali.

‘Maar 't zal lekker zijn, hoor,’ zei Greet. ‘We krijgen biefstuk ook.’

‘Nou moet je het niet vertellen, Greet,’ merkte Jo op....

‘Biefstuk en.... en verder zul jullie 't wel zien.’

Toen de tafel gedekt was, namen allen plaats. De poppedijntjes tusschen hun moedertjes in.

Of het hun smaakte. Eerst de soep met balletjes, toen biefstuk met spruitjes en aardappelen, appelmoes toe met pudding, die Moes liet brengen.

‘Nu, hoe vinden jullie, dat wij koken?’ vroeg Ali.

‘Lekker hoor,’ prezen Wim en Jan.

‘Mag ik nog een stukje pudding?’

‘Wacht,’ kwam Greet, ‘ik zal de pudding verdeelen.’ Ieder kreeg nu een stukje roode pudding op zijn bordje en heerlijke vanille-saus werd er over gedaan.

‘Weet je, wat jammer is!’ riep Ali op eens.

‘Nu, wat?’ vroegen ze.

‘Dat Marmotje er niet bij is.’

‘Marmotje, dat bedeljongetje uit Wijk aan Zee? Die kon toch niet met ons aan tafel zitten,’ kwam Catrien met opgetrokken neusje.

‘Zoo Trien,’ zei Ali, ‘als Marmotje mij toen niet uit het ijs gehaald had, zou ik verdronken zijn.’

‘Ja, stellig,’ viel Jan bij. ‘Papa heeft al naar hem gevraagd, en er is veel kans op, dat we gauw zullen weten, waar hij woont.’

‘En vraag je hem dan bij je op visite?’ spotlachte Catrien.

‘Ja Catrien! Maar wat heeft dat arme kind jou gedaan?’ zei Jan.

‘Zou hij z'n marmotje nog hebben?’ vroeg Greet.

‘Dat weet ik niet, maar 't is een flinke jongen, die Marmot.’

‘Ik heb laatst gedroomd, dat hij een prins was,’ vertelde Ali lachend. ‘Verbeeld je. Marmotje een prins!’

Dit vonden ze zoo koddig, dat ze allen lachten.

‘Zoo jongelui, is het middageten afgeloopen? En hebben jullie lekker gegeten?’ vroeg Mevrouw, terwijl ze de kamer binnentrad.

‘Ja, erg lekker,’ riepen de meisjes en jongens.

‘Zoo, dat doet me plezier, nu moeten de jongens naar boven hun huiswerk maken en de meisjes mogen poffertjes bakken. Jullie mogen het klaverblaadje wel bedanken, Wim en Jan.’

‘Ja hoor, we bedanken jullie wel, voor nu en nog eens,’ kwam Jan grappig.

‘'t Is erg lekker geweest. Dag hoor!’

‘Dag Jan, dag Willem.’

‘Nu, poppedijntjes, nu krijgen jullie poffertjes.’

Spoedig knetterde de boter in het pannetje. Om beurten bakten de meisjes nu poffertjes, bestrooiden ze met suiker, deden er een klontje boter in en aten ze dan heerlijk op. De poppen mochten ook meesnoepen en him mondjes waren vettig van de boter, telkens zeiden de meisjes: ‘Hier Mimi, hier Beppie, hap, hap.’

Aan alles komt een einde, ook aan de prettigste visite. Voor de meisjes er aan dachten, sloeg het klokje van gehoorzaamheid en moesten ze met de dienstmeisjes mee naar huis.

‘Wat hebben we een pret gehad,’ zei Greet. Jo en Catrien kwamen niet uitgepraat over het heerlijke dagje.

Achtste Hoofdstuk.
Marmotje.

Met glinsterende oogen bezag Marmotje op den dag, dat hij Alida uit het water getrokken had, het zilverstukje hem door dien vriendelijken Mijnheer gegeven.

'Een kwartje!' Neen, maar zoo rijk was het arme havelooze stumperdje nog nooit geweest. Wat al heerlijkheden zou hij daarvoor kunnen koopen en Marmotje dacht aan de lekkere suikerballen in het snoepwinkeltje bij hem in het slop. Daar lagen op een blaadje: stukjes chocolade, reepjes suikerspek, wit met rose, zure ballen, dropjes, maar het begeerlijkste van alles waren voor hem de groote suikerballen, witte, rosse en roode. Ze deden hem het water in den mond komen.

'Hè, zoo een paar lekkere ballen te kunnen koopen,' dacht hij dikwijls, maar Marmotje moest de centen, die hij bijeen gebedeld had, altijd overgeven... En hij kreeg zoo weinig. Wie lette op dat armoedige bleeke ventje, zoo schunnig in de kleeren. Er liepen zoo veel in de groote stad rond. Zijn Mar-

motje was voor een paar weken geleden gestorven. Dat had hem tranen gekost, want het arme kind hield dol veel van zijn lieve beestje. Nu kon hij niet meer met zijn zachte stemmetje vragen:

> ‘Wilt u mijn marmotje eens zien?
> O, 't is zoo'n aardig beestje.’

Maar nu hield hij de raenschen een doosje lucifers voor en smeekend klonk het:

‘Toe, koopt u astublieft een doosje lucifers van me?’ Doch de meeste menschen liepen hem onverschillig voorbij. Soms stopte een medelijdende ziel hem met een ‘daar stumperd’ een paar centen in zijn handen. Dan was Marmotje zoo blij en beleefd bedankte hij den vriendelijken gever of geefster. Tot 's avonds laat zwierf hij op straat. En als andere kinderen al lang in hun lekkere warme bedje lagen en rustig sliepen, liep Marmotje in koude en regen nog te bedelen om een paar centen. Het was niet altijd zoo geweest. Marmotje wist nog van vroeger, toen zijn eigen moeder nog leefde. Marmotje zag er toen altijd keurig netjes uit, en moest 's avonds voor hij naar bed ging zijn nachtgebedje opzeggen. 's Morgens stond zijn boterham klaar en 's middags kreeg hij warm eten. Maar Moeder was gestorven en een poosje later kwam die groote vrouw in huis. Zij snauwde hem af, en sloeg hem dikwijls. Marmotje dacht wel eens, dat hij een erg ondeugend jongetje was, maar hij was een lief en gehoorzaam kind, dat stellig een prettiger leven verdiende. Warm eten kreeg hij bijna nooit. 's Avonds slechts een paar stukken brood. Dikwijls moest het arme stumperdje met een hongerige maag de straat op. Maar nu,.... wat een vreugde, hij bezat een kwartje! Was het wel echt waar? Hij draaide het geldstukje om en om

in zijn groezelig, mager handje. O, nu kon hij de vurig begeerde suikerballen koopen. Ze waren heel erg duur, vond Marmotje, een cent per stuk. Hij zou er vijf koopen en de overige centen niet overgeven. Even dacht hij: 'Zou het wel goed wezen? Moet ik het kwartje niet thuisbrengen?' Maar hij had het immers eerlijk gekregen van dien goeden mijnheer. Zeker, hij zou stellig klappen krijgen, als het uitkwam, doch hij wilde het er op wagen. Op een holletje liep hij nu door, verder de stad in. Ha! daar was een snoepwinkeltje, warempel, er lagen ook suikerballen, witte, rose en roode. Met verrukking keek Marmotje er naar, nu kon hij ze koopen. Zou hij binnengaan? Waarom niet? Het kwartje was toch van hem. Kordaat duwde hij de deur van het winkeltje open. Achter de toonbank zat een dikke vrouw.

'Wat moet je jongetje?' vroeg ze.

Marmotje legde trots het zilverstukje op de toonbank en zei: 'Vijf suikerballen.' Met zijn vuil vingertje wees hij een roode, een witte en een rose bal aan.

'Die, en die en deze. Juffrouw.'

Wantrouwend keek de winkelierster het ventje aan.

'Een kwartje?' vroeg ze. 'Ben jij daar wel eerlijk aangekomen?'

Marmotje kleurde en met bevend stemmetje stiet hij uit: 'Ja zeker, Juffrouw, ik heb het van een mijnheer gekregen, echt waar hoor.'

'Gaf die mijnheer jou zoo maar een kwartje?' klonk het ongeloovig.

'Ja, Juffrouw,' antwoordde Marmotje, 'ik heb een klein meisje uit het ijs gehaald en toen kreeg ik dat kwartje.... eerlijk.... gerust hoor.'

'Nou, dan zal ik je maar gelooven, hier heb je twee dub-

beltjes terug en daar zijn de ballen. Ik zal ze voor je in een zakkie doen.'

'Astublieft, Juffrouw.'

'Dag, jongetje.'

'Dag Juffrouw.'

Schielijk verliet Marmotje den winkel. De dikke vrouw zag hem hoofdschuddend na. Buiten gekomen, dacht ons arme ventje, dat het niet aardig van die Juffrouw geweest was, om te vragen of hij eerlijk aan dat kwartje gekomen was. Foei! hij zou nooit wat wegnemen, dat hem niet toekwam. 'Stelen is zonde,' had moeder hem geleerd.... Kom, nu zou hij maar een balletje nemen en er niet meer aan denken. 'Welke nu het eerst?' Ze zagen er allemaal even lekker uit. 'De witte maar,' en Marmotje liet den dikken suikerbal in zijn mond glijden. 'O, wat smaakte dat fijn. Niet te gauw eten, dan zijn ze zoo op.' Zoo genietend van zijn snoeperijtje slenterde hij door de stad. Een voor een verdwenen de ballen in zijn mond. Toen hij het leege papiertje in zijn handen hield, begreep hij. dat alles op was.

'Nu, ze hadden toch fijn gesmaakt.'

'Wat doe jij, Marmot?' hoorde hij op eens een stem naast zich. Het was Pietje Puck uit het slop, eigenlijk heette hij Piet Verlaat, maar de jongens noemden hem altijd 'Pietje Puck.'

'Ik doe niets,' antwoordde Marmotje, dat zie je toch wel.'

'Ik heb een tol, jong, zoo'n groote,' vertelde Pietje Puck trots.

'Hè, had ik er ook maar één,' zuchtte Marmotje.

'Zoo duur zijn ze niet. Bijna alle jongens hebben er één. Zeg, ik krijg een vlieger van me zuster, een groote, fijn hè, man?'

‘Nu, ik wou, dat ik ook zoo'n groote zuster had, zooals jij. Ik krijg nooit wat.’

‘Zeg, jong, waar is je marmotje toch? Heb je het niet meer?’

‘Dood,’ antwoordde Marmotje droevig. ‘O, het spijt me zoo. Hij heeft kou gevat. Het was zoo'n lief beestje.’

‘Kou gevat,’ lachte Pietje Puck, een marmot kou vatten? Moet je hem hooren ha.... ha.... ha!’

‘Nou, kan dat dan niet? Best hoor, zeg ik je.’

‘Och, jong je zeurt. Nou saluutjes.’

‘Saluutjes Piet.’

Pietje Puck verdween in een steeg en Marmotje probeerde zijn lucifers te verkoopen, maar het ging weer erg slecht, vandaag. De meeste menschen liepen schielijk door en deden of ze het toegestoken handje van den armen jongen niet zagen. Een oude juffrouw gaf hem twee centen en vroeg, of hij niet wat beters te doen had, dan op straat te loopen slenteren met lucifers. Marmotje mompelde zooiets van dat hij graag leeren wilde, maar niet mocht.

‘Dat zijn maar praatjes van jou,’ zei de juffrouw en stapte op een tram.

Het begon te regenen en ons ventje schuilde in een portiek. ‘Als ze me maar niet wegjagen,’ dacht hij en drong zich koud en huiverig tegen den muur. Hij had vier en twintig centen bij elkaar en hoopte op een hapje warm eten. Eindelijk hield de regen op, er kwamen weer plekjes blauw in de lucht. Marmotje verliet zijn schuilplaats. Even bleef hij staan kijken voor de groote spiegelruiten van het deftige huis. De gaskroon werd juist ontstoken en Marmotje kon in de rijk gemeubileerde kamer zien. Een dame kuste een kleinen jongen en streek hem liefkoozend door zijn blonde haren.

‘Zeker z'n moeder,’ dacht het ventje, daarbuiten op de natte koude gracht. Zoo lief was zijn moeder ook eens voor hem geweest. En wat kon ze mooi vertellen, vooral het sprookje van Luilekkerland, waar de gebraden duiven zoo maar in je mond vlogen en waar de huizen van suiker waren met daken van pannekoeken; dat was nog eens een prachtig sprookje.

De tranen kwamen Marmotje in de oogen, als hij aan die prettige dagen van vroeger dacht. Wat had dat jongetje daarbinnen een leventje, straks kreeg hij lekker eten, sliep als een prinsje onder donzen dekens en hij, hij lag op een bos stroo, onder Vaders dunne rafelige jas, op wat oude vodden.... Kom, hij zou nu maar naar huis gaan, er was geen centje meer te verdienen met zijn koopwaar. Toch fijn, dat hij die suikerballen gekocht had, wat smaakten ze lekker.

Marmotje kwam in het slop en stond spoedig in de armoedige woning van zijn vader. Hij moest een smerigen uitgesleten trap op. Het was donker. Op den tast greep hij het vieze touw en klom naar boven. In het kamertje zat Vader en de vrouw, die Marmotje geen moeder kon noemen, aan de tafel, waarop de overblijfselen van het middagmaal stonden.

‘Waar zijn je centen?’ snauwde de vrouw hem toe.

‘Daar’ en ons ventje legde het geld op tafel. ‘Mag ik 'n hapje eten, ik heb zoo'n honger?’ smeekte hij.

‘Hier, eet maar op.’ Ruw werd hem een gebarsten schaal, waarin eenige aardappelen met gesmolten vet waren, toegeschoven. Het was een karig maaltje, maar het arme uitgehongerde ventje, dat den geheelen dag niets anders dan een stuk droog brood en de suikerballen gehad had, viel er gretig op aan.

‘Mag ik een beetje drinken?’ vroeg hij de vrouw.

‘Toe maar, nog drinken ook, daar! en nou naar je bed, leelijke kwâjongen.’

‘Wel te rusten,’ prevelde Marmotje.

De vrouw lette hierop in 't geheel niet.

Spoedig sliep hij in op zijn schamel leger. Dat er voor het arme jongetje betere dagen zouden komen, had hij zeker niet kunnen denken. En toch sliep ons Marmotje even gerust, als de rijke kindertjes in hun zachte bedjes.

Negende Hoofdstuk.
Het vroolijke klaverblaadje.

De meisjes, Ali, Greet, Jo en Catrien speelden in den tuin bij Ali. Het was een mooie zachte lentedag. In de perkjes bloeiden crocusjes en tulpen.

‘We zullen madeliefjes plukken en boterbloemen,’ zei Greet.

‘Hè, ja, dan kunnen we kransjes maken voor de poppen,’ lachte Ali.

De poppedijntjes zaten in het wagentje, dat om beurten door de meisjes gereden werd.

‘We zijn in het park Bep en Mimi. Wat mooi, hè?’ lachte Greet tegen de poppenkindertjes. ‘Zeg, Ali, nu zullen wij de kransjes vlechten en als Greet van de wandeling in het park terug komt krijgen Bep en Mimi ieder een.’

‘Goed hoor,’ antwoordde Ali. ‘Nu hebben we bloempjes genoeg, hé?’

‘Neen, nog niet,’ zei Catrien, ‘we moeten er nog veel meer hebben.’

‘Hè, wat zou een kransje van die crocusjes snoezig staan,’ en Jo's vingertje wees naar het perkje.

‘Ja, maar die mogen we niet afplukken van Papa,’ zei Ali. ‘Willen we in het prieëel gaan zitten? Een, twee, drie, wie er het eerst is!’

‘Ik,’ hijgde Catrien, en liet zich op een rieten stoeltje neerzakken.

IJverig begonnen de meisjes nu de boterbloempjes en madeliefjes te vlechten tot mooie kransjes.

‘Kan ik al komen?’ riep Greet van het andere einde van den tuin. ‘Zijn jullie nu nog niet klaar met vlechten?’

‘We zijn pas begonnen kind,’ antwoordde Jo. ‘Je moet nog even rondrijden, we zullen wel roepen, als we klaar zijn.’

‘De kindertjes worden ongeduldig,’ riep Greet weer, ‘ze willen naar huis.’

‘Mama is ongeduldiger dan de kindertjes,’ lachte Ali.

‘Zeg, zou dit kransje Mimi passen?’ vroeg ze Jo, ‘haar hoofdje is grooter dan dat van Beppie.’

‘Neen, je moet er nog een paar bloempjes bij doen, kijk van ieder vier,’ raadde Jo.

‘Mijn kransje is af. Hoezee!’

‘Laten we er ook een paar maken voor jullie poppen,’ stelde Ali voor.

‘Och kind, die kransjes zullen immers verlept zijn, als we thuis komen,’ zei Catrien.

‘Greet,’ riep Ali, ‘kom nu maar!’

Daar kwam Greta aan met de poppedijntjes.

‘Zijn ze zoet geweest op de wandeling,’ vroeg Jo.

‘Ja, maar ze zijn nu toch blij, dat ze weer thuis zijn, hè Mimi en Bep?’

‘En kijk nu eens wat een mooie kransjes we voor jullie gemaakt hebben.’

‘O, wat lief,’ juichte Greet, ‘snoezig, hoor.’

Ja, de kransjes stonden beeldig, dat vonden de andere meisjes ook.

‘Mina, die met glaasjes limonade en koekjes aankwam, zette dit voor de vriendinnetjes neer en zei: ‘O, wat zijn Mimi en Beppie nu mooi Ali, net bruidjes met die bloemen en witte japonnetjes.’

‘Ja, vind je ze niet lief zoo, Mina?’

‘Nu, wat fijn hoor. Hier is frambozenlimonade voor jullie en ook voor ieder een koekje. Veel pleizier verder met elkaar.’

En Mina liet ‘het vroolijke klaverblaadje’ alleen.

‘Nu zullen we visitetje spelen,’ stelde Ali voor.

‘Hè, ja! Greet komt met Mimi en Beppie bij ons op visite, hè?’

‘Ons? Wie?’ vroeg Jo.

‘Nu kind, Ali en ik,’ antwoordde Catrien.

‘Neen, bij Ali alleen, en dan ben ik de Juffrouw, zie je. Als Mevrouw roept, zal ik thee of limonade inschenken voor de dames...’

‘Thee hebben we niet eens,’ merkte Jo op.

‘Och, dom kind, als Mevrouw vraagt: “Mag ik u een kopje thee of een glaasje limonade geven?” moeten jullie zeggen: “Limonade, ja, graag Mevrouw, 't is zoo warm vandaag,” en dan presenteer ik jullie de glaasjes.’

‘Ja, ja!’ juichte Ali, ‘nu gaan jullie weg, Greet en Trien, wij blijven hier.’

‘Goed, we gaan al,’ en wip, weg waren ze.

‘Juffrouw,’ begon Ali tegen Trien, ‘het is zulk mooi weer vandaag, we zullen stellig wel visite krijgen.’

‘Dat denk ik ook wel, Mevrouw. Daar komen al twee dames aan.’

‘Zoo, weet u wie?

‘Ik geloof... Mevrouw Greta en Juffrouw Jo, de kinderen zijn er ook bij.’

‘Nu, als ze dan maar niet zoo erg wild zijn, als laatst op dien middag. Weet u het nog, Juffrouw?’

‘Ja zeker. Mevrouw, maar het is zulk lekker weer, zal ik, als ik voor de dames ingeschonken heb, met ze in den tuin gaan?’

‘Ja Juffrouw, doet u dat, o daar hoor ik de bel, daar zullen ze zijn.’

Catrien kondigde deftig aan: ‘Mevrouw, hier is visite.’.

‘O, laat de dames binnenkomen. Juffrouw.’

‘Best, Mevrouw.’

‘Dag Dames, hoe gaat het u?’

‘Dag Mevrouw, heel goed en hoe maakt u het?’

‘Dank u, best. Dag kindertjes, zijn jullie meegekomen met Mama? Wat zien ze er lief uit.’

‘Ja, het was zulk mooi weer en ik dacht, nu moeten ze maar eens mee op visite,’ zei Greet en nam deftig plaats op het stoeltje, dat Catrien voor haar neergezet had.

‘Dank u wel, Mevrouw.’

‘Een glaasje limonade? 't Is nogal warm en dan smaakt dat nog al.’

‘Alstublieft, Mevrouw,’ antwoordden Greet en Jo, ‘we houden veel van limonade.’

‘Juffrouw schenkt u eens in?’

‘Ja Mevrouw.’

‘Mimi en Beppie worden groot.’

‘Ja, vindt u niet?’

‘En zijn ze zoet? Leeren ze nog al goed?’

‘Dat rijmt,’ lachte Greet, even uit haar rol van ‘Visite Mevrouwtje’ vallende.

‘Ja, ze leeren heel goed,’ antwoordde Jo, ‘ze hebben zulke mooie rapporten.’

‘Nu dames, zullen we eens proeven.’

Gretig viel de visite op de lekkere limonade aan, knus knabbelden ze hun koekjes op. De Mamaatjes lieten ook de poppedijntjes eens proeven.

‘Wat een heerlijke limonade, Mevrouw.’

‘Ja, ze is erg lekker, dat vind ik ook, Mevrouw,’ meende Catrien. ‘Zal ik eens met de kindertjes in den tuin gaan?’

‘Ja, dat is goed, Juffrouw. Het mag toch wel, Mevrouw?’ vroeg Ali aan Greta.

‘O zeker, Mevrouw, ik vind het heel aardig van de Juffrouw. Zal jullie zoet zijn kindertjes, niet wild, en vooral niet aan de mooie bloemen komen, want dan mogen jullie nooit weer met Mama en tante op visite.’

Catrien reed nu met het wagentje de perkjes rond, telkens zei ze: ‘Kijk eens, wat een mooie bloempjes!’

Daar kwamen opeens Wim en Jan den tuin instormen.

‘Zeg Ali!’ riep Jan verheugd uit.

‘Nu wat is er? Hè, we spelen net zoo prettig visitetje,’ zei Ali, die niets blij was met de komst van haar broertjes.

‘Goed, speel voor mijn part visite,’ kwam Jan, ‘maar we wilden jullie wat vertellen, zie je.’

‘Hè, wat?’ riepen de meisjes in koor.

‘O, nu zijn ze nieuwsgierig,’ plaagde Willem, ‘maar we zeggen het lekker niet.’

‘Wat flauw van jullie,’ pruttelde Ali.

Catrien, die ook naderbij gekomen was, zei:

‘Jullie mogen ons niet plagen, toe Jan, vertel jij het nu eens.’

‘Nu dan, we hebben Marmotje gevonden,’ klonk het vroolijk.

‘Zoo! Waar? Wie heeft hem gevonden?’

‘Ja, als jullie nu allemaal tegelijk vragen, weet ik niet, wie ik het eerst antwoorden moet. Papa is er achter gekomen, waar Marmotje woont, maar zijn marmotje is dood, zie je.’

‘Och, wat jammer,’ vond Ali.

‘Nu loopt hij met lucifers.’

Catrien trok haar neusje op.

‘Och, die jongen is zoo arm, Catrien. Denk je, dat hij het prettig vindt? Neen hoor, maar hij moet wel,’ zei Willem... ‘Nu, Jan, vertel jij maar.’

‘Nu moeten jullie hooren, zeg,’ begon Jan, terwijl de meisjes in een kring om hem heen gingen staan. ‘Papa wilde van morgen op de tram stappen, toen hij een stem hoorde: ‘Koopt u een doosje lucifers van me, alstublieft Mijnheer.’ Papa dacht: ‘Waar heb ik die stem meer gehoord,’ en vroeg het jongetje: ‘Verkoop jij lucifers ventje?...’ ‘Toen zei het jongetje,’ viel Willem Jan in de rede: ‘Ja Mijnheer, vroeger liep ik met een marmotje, maar dat is nu dood.’ ‘Zoo,’ zei Papa, ‘ben jij dan Marmotje en heb je mijn dochtertje dezen winter uit het ijs gehaald? Nu, zeg me maar eens waar je woont, dan zul je wel nader van me hooren.’

‘O, Jan, dan kan ik Marmotje zelf bedanken, wat vind ik dat prettig,’ riep Ali verheugd uit. ‘En wat gebeurde er verder?’

‘Dat weet ik niet, hoor, er is geen verder,’ zei Jan. ‘Maar ik hoorde Papa wel tegen Mama zeggen: ‘Wij zullen voor dat kind zorgen. Hij heeft Ali het leven gered.’

‘En komt die vieze jongen dan hier?’ vroeg Catrien.

‘O, maar dan wordt hij gewasschen en krijgt hij andere kleeren aan,’ zei Wim.

‘'t Is net Piet de Smeerpoets,’ spotte Catrien. Ali werd boos op haar vriendinnetje. Die jongen kon het toch niet helpen, dat hij zoo arm was en geen betere kleeren had.

‘Ja,’ zei Jan, ‘als hij er toen niet geweest was, hadden we nu geen Ali meer. Ik ben blij, dat Papa hem gezien heeft.’

‘Zeg, jongens! we zullen prentenboeken en bouwdoozen voor hem opzoeken!’ riep Ali vol vuur.

‘En van mij krijgt hij een bal en een grooten tol,’ zei Greet.

‘O, wat zal Marmotje blij wezen!’ Ali klapte van pleizier in haar handjes.

‘Hoe heet hij toch?’ vroeg Jo.

‘Dat weet ik niet,’ antwoordde Jan. ‘Hij heeft toch wel een naam?’

‘Marmotje?’

‘Och, dat hebben wij maar gezegd te Wijk aan Zee, maar zoo heet hij niet. Marmotje is geen naam.’

‘Zeg, willen we nog een spelletje doen?’ stelde Catrien voor, die vond, dat er nu lang genoeg over Marmotje gepraat was.

‘Ja, wat?’

‘Och,’ zei Jan, ‘jullie doen altijd van die flauwe vervelende spelletjes van poppen en visite, hè Wim?’

‘Ja, daar zijn het meisjes voor,’ lachte Willem.

‘Zeg, Greet, willen we “tuinman, ik sta op jou kasteel,” spelen?’

‘Mij goed, als de anderen willen’ antwoordde Greta.

‘Hè,’ kwam Jo, ‘laten we liever “stuivertje verwisselen,” dat is veel leuker.’

‘Nu goed dan. Een - twee - drie!’

‘Ik moet eerst de poppedijntjes netjes op een stoel zetten, dan kunnen ze het ook zien, hè Mimi en Beppie?’ En moedertje Ali zorgde voor haar kindertjes.

‘Hè kind,’ spotte Willem, ‘laat die vervelende poppen nu maar met rust, daar hebben jullie al den heelen dag mee gespeeld. Toe, vooruit!’

Een poosje speelden ze nu heel prettig met elkaar, totdat Mina kwam zeggen, dat het tijd was, om aan tafel te gaan. Nu scheidde ‘het Klaverblaadje,’ daar Greet, Jo en Catrien naar huis gingen.

‘Dag hoor!’

‘Dag,’ riepen ze.

Ali nam heur poppedijntjes op haar armen. Jan en Wim holden vooruit.

‘Papa,’ zei Ali, toen ze aan tafel zaten. ‘U hebt Marmotje gezien, hè?’

‘Ja, kleine Puk, het is in orde hoor.’

‘O, prettig,’ vond Ali, ‘ik ben zoo blij.’

‘Ja, vrouwtje, ik ook; we zullen ons dat jongetje aantrekken en zien, dat we een knap mensch van hem maken.’

Tiende Hoofdstuk.
Marmotje gaat van huis weg.

Marmotje zette groote oogen op, toen hij op een avond moe en hongerig thuiskomende, daar de vriendelijke Mijnheer zag zitten, druk in gesprek met zijn vader. Verlegen draaide hij zijn versleten petje in zijn handen om en om en mompelde: ‘Goeden avond, Mijnheer.’

‘Ah,’ zei Ali's Papa, want de kindertjes hebben zeker wel begrepen, wie die Mijnheer was? ‘daar hebben we hem. Zeg, hoe heet je eigenlijk?’

‘Jan, Mijnheer, maar ze noemen me altijd Marmotje,’ antwoordde ons ventje en legde uit ouder gewoonte de centen voor zijn stiefmoeder neer. ‘Ik heb niet meer,’ zei hij angstig.

‘Vraag ik je wat,’ snauwde de vrouw, met een schuwen blik op den Mijnheer, die een poosje geleden plotseling voor hen gestaan had in het armoedige kamertje.

‘Is uw zoontje thuis?’ had hij gevraagd.

‘Neen, hij is niet thuis.’

‘Waar is hij?’

‘Weet ik dat. Ik heb dien kwaden jongen niet aan een touwtje. Hij voert zeker weer kattekwaad uit op straat,’ snauwde de vrouw.

Toen was die deftige Mijnheer gaan zitten op een van de alles behalve zindelijke stoelen en zei, dat het goed was, dat Marmotje juist nu niet thuis was, want hij wilde eens over hem spreken.

‘Is Marmotje uw zoontje?’

‘Ja,’ zei de man, ‘ik ben z'n vader, maar mijn vrouw is z'n stiefmoeder.

Daarop had de Mijnheer verteld, dat Marmotje zijn dochtertje het leven had gered. Uit dankbaarheid wilden Mijnheer en Mevrouw zich nu het lot van het jongetje aantrekken. Ze zouden heelemaal voor hem zorgen en hem ergens bij knappe menschen in huis doen, dan kon hij geregeld de school bezoeken en later worden, waar hij zin in had.

Ze wilden een nuttig mensch van hem maken. Maar dan moest hij weg van huis. Eerst wilden Marmotjes vader en stiefmoeder daar niets van hooren, vooral de vrouw verzette zich hevig tegen dit voorstel. Het kind bracht soms aardig wat centen in, eten kreeg hij een bitter beetje en om zijn kleeren bekommerde zij zich niet. Zij wachtte zich natuurlijk wel, dit aan dien Mijnheer te zeggen, maar mompelde zoowat van: ‘Je kind overgeven aan vreemden.’

De deftige Mijnheer had toen lang met Marmotjes vader gesproken en gezegd, dat er op deze manier niets goeds van het kind zou komen. Wanneer de man het werkelijk met zijn zoontje meende, moest hij er in toestemmen. Marmotje zou knappe kleeren krijgen, goed eten, en leeren, zooals andere kinderen. Ten laatste had de vader toegegeven. Ja, hij vond ook, het was zoo als de Mijnheer het voorstelde beter, dan

het nu met den jongen ging. Kort daarop kwam ons ventje thuis en nu vertelde vader hem, wat er omtrent Marmotje besloten was. Morgen zouden Mijnheer en Mevrouw hem komen afhalen. Er zouden dan in verschillende winkels kleeren gekocht worden, daarna zouden ze hem brengen bij de menschen, waar Marmotje van nu af zijn nieuw thuis zou vinden. Het was voor ons arm verwaarloosd stumperdje of hij droomde: 'Zou het heusch waar zijn? Zou hij niet meer behoeven te bedelen met die vuile lompen aan, niet meer van 's morgens vroeg tot 's avonds laat op straat behoeven te zwerven met een hongerige maag; geen knorren of klappen meer krijgen, als hij niet genoeg centen thuis bracht?...

Hij keek de armoedige kamer rond. Was hij hetzelfde jongetje, dat van morgen zonder boterham, met voor hem veel te groote en nog wel kapotte schoenen, die met touwtjes vastgebonden waren, de straat opgestuurd was, om te bedelen? Want bedelen was het toch eigenlijk! Nu behoefde hij niet meer smeekend te vragen: 'Koopt u een doosje lucifers van me, astublieft.' Alles, wat hij de laatste oogenblikken gehoord had, leek hem net een mooi sprookje.

'Nu,' snauwde zijn stiefmoeder, 'kun je dien Mijnheer niet bedanken, lompe jongen, die je daar bent.'

'Ik dank u wel, Mijnheer,' prevelde Marmotje, terwijl zijn oogen vol tranen stonden, 'en ik ben erg blij, ik zal goed oppassen.'

'Dat is je ook geraden,' zei nu zijn vader. De Mijnheer, 'net een Prins,' vond Marmotje, verliet de kamer met een 'Goedenavond en 'Tot morgen Jan.'

'Astublieft Mijnheer,' stotterde ons ventje.

'Hier is je brood' duwde de vrouw hem toe, 'en dan maar gauw naar je bed.'

‘Hoef ik morgen de straat niet op,’ vroeg Marmotje met glinsterende oogen.

‘Welneen! je wordt nu immers een groote Mijnheer,’ snauwde zijn stiefmoeder.

Op zijn slaaphokje gekomen, vouwde Marmotje zijn handjes en bad: ‘O, Lieve Heertje, ik dank U, dat ik nu niet meer hoef te bedelen, altijd eten krijg en naar school mag gaan. Ik zal gehoorzaam zijn en goed leeren.’

Ons ventje kon dien avond den slaap niet goed vatten, telkens woelde hij zich om en om op zijn vunzigen stroozak. Door het kleine verweerde venstertje scheen vroolijk de maan en Marmotje dacht aan morgen. Dan zou hij op een heerlijk bed slapen, kreeg lekker eten en droeg nette kleeren.

‘Jammer, dat mijn lieve marmotje dood gegaan is,’ dacht hij en weer kwamen de waterlanders te voorschijn, als hij zich het beestje met z'n slimme zwarte oogjes voor den geest haalde. Het was zijn eenige vriend geweest in die treurige dagen.

Eindelijk sliep hij in, en toen hij den volgenden morgen wakker werd, moest hij zich eerst eens goed de oogen uitwrijven:

‘Had hij gedroomd of was het werkelijkheid, dat hij een heerlijk leven zou krijgen? Was die deftige Mijnheer er gisteravond heusch geweest?’ En met een sprong stond Marmotje op zijn beenen. Ja, ja, het was echt waar en vroolijk begon ons ventje te zingen.

‘Zeg, houd je op met dat geschreeuw!’ werd door de vrouw beneden geroepen. ‘Is me dat een leven. Je houdt je mond, hoor!’

‘Ja, goed,’ dacht Marmotje, ‘o, alles was nu zoo prettig en heerlijk.’

Hoe de morgen nog omgekomen was, begreep hij niet, tel-

kens stond hij uit te kijken naar dien deftigen Mijnheer en Mevrouw. Eindelijk daar zag hij ze aankomen. Schuw en verlegen wilde ons ventje toch liever maar wegkruipen. Ze zagen er zoo fijn uit, en hij met zijn vieze lompen! Nog nooit had hij zoo goed gevoeld en gezien, hoe haveloos en vervuild hij er uit zag. Maar die lieve Mevrouw was zoo vriendelijk tegen hem, ze sprak zóó aardig, dat het arme kind, aan stompen en ruwe woorden gewend, luid begon te schreien.

'Wat is dat nu? Toe gauw je tranen afdrogen en dan gaan we er op uit,' zei Ali's Mama.

Marmotje zei zijn stiefmoeder goeiendag; de vrouw gaf hem een onverschillig knikje; zijn vader was niet thuis. Hij keek nog even het sombere armoedige kamertje rond. De herinneringen aan het ouderlijk huis waren heel treurig voor het arme ventje, knorren, scheldwoorden en slaag had hij gehad, nooit een goed woord.

Met een verlicht hart volgde hij zijn weldoeners, met opzet bleef hij wat achter hen loopen, hij voelde zelf wel, dat hij niet naast hen paste. In het slop keken ze met verwondering naar de twee deftige voorbijgangers. Zoo zag je ze niet veel in de armoedige achterbuurt.

'Hei, zeg!' riep Pietje Puck.

'Dag Piet,' zei Marmotje, 'het beste met je hoor, saluutjes.'

'Wat heb je nu, Marremot, waar gaat dat naar toe,' vroeg Piet.

'Waar ik nog niet ben,' antwoordde ons ventje heel leuk.

Pietje Puck zag zijn vriend Marmotje met groote oogen na. 'Wat had die jongen nu, zou je zeggen, hij keek zoo glunder.'

Wie een paar uur later Marmotje zag, zou in het helder gewasschen, net gekleede jongetje, moeilijk den haveloozen

vuilen stumperd herkend hebben. En het was toch dezelfde jongen, die gister nog den menschen een doosje lucifers te koop aanbood. Ja, Marmotje, of laten we in het vervolg nu maar Jan zeggen, had een groote verandering ondergaan.

Mevrouw had hem, eerst een bad laten nemen, daarna van nieuwe kleeren voorzien. Jantje kende zich zelf niet meer. 'Hè, wat voelde je je prettig in dat schoone ondergoed, dat nieuwe pakje en die keurige schoenen.

'Nu ben je een dubbeltje meer waard,' lachte Mijnheer en Mevrouw zei: ''t Is dezelfde jongen niet meer.'

'Hier, kinderen, hier hebben jelui nu Jantje, want den naam Marmotje geven we hem niet meer, dien heeft hij thuis gelaten,' zoo bracht Mijnheer Jantje bij de kinderen in de tuinkamer. Ali kwam dadelijk naar hem toe.

'Ik moet je nog altijd bedanken, dat je me uit het ijs gehaald hebt,' zei ze met haar liefste stemmetje.

'O, dat .... dat was niets,' stotterde ons Jantje.

Alles was zoo mooi en deftig hier. 'Zou het een paleis wezen?' dacht ie, 'en zou hij hier nu altijd mogen blijven?'

Willem en Jan gaven hem een hand.

Mevrouw gaf hem een heerlijke boterham met gelei. Zoo iets had hij nog nooit in zijn leven geproefd. 'Wat was dat fijn. Nog lekkerder dan de suikerballen van laatst. Jongens, wat smaakte die dikke roomige melk daar echt bij.'

Mevrouw was heel lief tegen hem en noodigde hem telkens uit, maar goed toe te tasten. Ali en de jongens hadden er schik in, zoo lekker als de boterhammen Jantje smaakten.

Na de koffie zei Mijnheer: 'Jantje, nu zal ik je naar de menschen brengen, bij wie je voortaan je nieuwe tehuis zult vinden. Daar zal je het goed hebben, jongen, en ik hoop, dat we pleizier aan je zullen beleven.'

Even vloog een schaduw van teleurstelling over Jantjes gezicht. Hè, hij had zoo gehoopt, dat hij hier bij dien goeden Mijnheer, die vriendelijke Mevrouw en die aardige kinderen zou mogen blijven. Mevrouw bemerkte het en voegde er bij: 'Ja, Jantje, Mijnheer en ik hebben besloten, je voorloopig bij onze goede oude dienstbode, die getrouwd is en zelf geen kinderen heeft in huis te doen. Iederen Zondag mag je echter hier komen, vent,' besloot ze recht hartelijk.

Jantje, geheel in den war, door alles, wat er de laatste vier en twintig uren met hem beurd was, barstte in tranen uit. Verwonderd zagen Jan, Willem en Ali hem aan.

'Waarom huil je nou?' vroeg Willem.

'Vind je het zoo naar, dat je naar Betje moet, ze is wat aardig hoor. Wij komen je dikwijls opzoeken en Zondags mag je van Mama hier komen.'

'Ik kom ook mee met Wim en Jan,' zei Ali, 'en we zullen je mooie boeken brengen. Van Greet, dat is mijn vriendinnetje, zie je, krijg je een grooten tol.'

'Ja, het Klaverblaadje van Vieren zal je ook wel hier zien,' zei Jan lachend.

'Hier is er één van, onze Ali,' zei Wim.

Jantje droogde zijn tranen. Hij vond zich zelf erg kinderachtig om telkens te huilen. Wat moesten ze wel van hem denken? En hij was nog wel zoo blij. Hij vond alles zoo prettig en heerlijk. Telkens dacht hij, dat hij droomde. Het was alles haast te mooi om waar te kunnen zijn.

Bij het weggaan gaven ze hem allen een hand.

'Dag Jan, tot morgen hoor, dan komen we eens bij je kijken,' zeiden de jongens.

'Dag Marmotje, o, neen. Jantje.' Ali lachte om haar domheid. Ze moest ook eerst nog wennen aan den naam Jantje.

De pleegouders van ons ventje waren heel aardige menschen, die dadelijk van het lieve bescheiden jongetje hielden. Nu braken er heerlijke dagen voor het arme verwaarloosde kind aan. Hij kreeg den eersten tijd lessen aan huis, want hij was te achterlijk om vooreerst naar school te gaan. Wat deed ons Jantje zijn best. Zijn leermeester was heel best tevreden over hem, prees zijn ijver en werklust.

De jongens, Willem en Jan, hadden vriendschap gesloten met Jantje en vooral de Zondagen vond Jan iets heerlijks. 's Morgens vroeg ging hij dan al naar het groote huis op de gracht. In dat huis hielden ze allemaal evenveel van hem. Het Klaverblaadje van Vier speelde graag met Jantje en zelfs Catrien die hem vroeger een vlezen bedeljongen genoemd had, was nu altijd even vriendelijk voor hem. Zij bracht zelfs plaatjes en lekkers voor hem mee. Eindelijk was Jantje zoo ver gevorderd, dat hij naar school kon gaan. Nu deed hij dubbel zijn best. Met de jongens uit de klasse was ons Jantje spoedig goede kameraden. Had hij slechts zijn marmotje bij zich gehad, dan was Jantje de gelukkigste jongen op de geheele wereld. Niemand had het prettiger en heerlijker, dan hij, meende de jongen, maar zijn kameraadje uit vroeger dagen, het beestje, dat hem gekend had in zijn ellende en die met hem gedeeld had, moest nu ook nog bij hem kunnen zijn.

t.o. 80

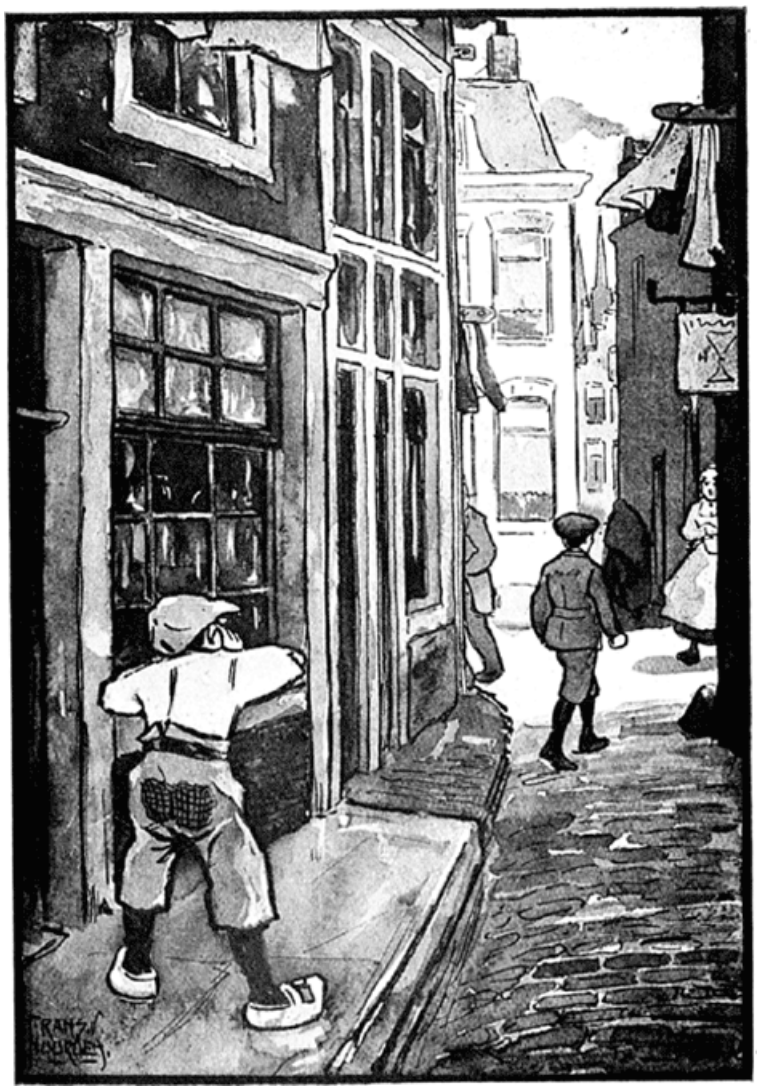

Brani, brani! Lefschopper!

Elfde Hoofdstuk.
Jantje ontmoet Pietje Puck.

Op een morgen in Mei kwam Jantje, zoo zullen we Marmotje voortaan noemen, zijn oude kameraadje Pietje Puck tegen. Jantje, netjes als een jongeheertje gekleed, was, daar hij een vrijen middag op school had, op weg naar zijne vriendjes Willem en Jan. Plotseling stond hij voor een haveloos jongetje, dat hem toeriep: 'Zeg ben je het, of ben je het niet, 'Marremot?' Jantje keek eenigszins schuw om zich heen. O, als ze hem maar niet zagen met Pietje Puck, de jongen zag er zoo vies uit, een echte straatjongen, zooals hij, Jantje, nog niet zoo lang geleden er ook een was. Nu, die goede Mevrouw en Mijnheer Vermeer zich over hem ontfermd hadden, leidde hij gelukkig een heel ander leven.

'Nu, kun je niet spreken,' beet Pietje Puck hem toe ',of ben je soms grootsch geworden, Marremot?'

'Ze noemen me geen Marmotje meer,' antwoordde Jantje. 'Ik heet nu Jan, zie je, en zoo is ook mijn naam.'

'O, zoo! Zeg, wat zie je er kranig uit.'

Vol bewondering bekeek Pietje Puck zijn vroeger kameraadje uit het slop. ‘Wat ben je fijn in de kleeren! Van wie heb je dat dure spul?’

‘Van m'n pleegouders. O, die zijn zoo goed voor me. Ze hebben me in huis gedaan bij zulke aardige menschen en lekker eten, dat ik krijg! O jong, elken middag vleesch met aardappels en groente en griesmeel, rijst of pannekoeken voor dessert.’

‘Dessert, wat is dat?’ vroeg Pietje.

‘Dessert?’ antwoordde Jantje, ‘dat is een nagerecht, zie je.’

‘Dat moet je allemaal maar weten.’

‘Ik ben op school ook,’ zei Jantje, ‘en Zondags ga ik op visite bij de familie Vermeer. O, jong, daar hebben we zoo'n pret! Willem, Jan, kleine Ali en ik, haar vriendinnetjes komen ook. Bij mijn pleegouders hebben ze een grooten tuin vol bloemen.’

‘Ze zijn gek met jou! Ik wou, dat ik ook eens zoo'n buitenkansje had,’ zuchtte Pietje Puck. ‘Zeg, wat heb jij een fijne laarzen aan.’

‘O,’ antwoordde Jan, die genoot van de verbazing van Pietje Puck, ik heb nog veel fijnere laarzen, jong, veel fijner zeg!’

‘Je vader en moeder wonen niet meer bij ons, ze zijn verhuisd,’ zei Pietje.

‘Zoo,’ kwam Jan, ‘ik zie ze nooit meer, zeg Pietje, lust jij een zuurbal?’

‘Of ik! Maar ik heb nog liever een suikerbal. Heb je centen?’

‘Ik krijg een kwartje per week zakcenten, daar ben ik zuinig op, zie je.’

‘Kijk,’ en Pietje Puck's vuile vinger wees naar een winkeltje, ‘daar kun je van alles krijgen, reepjes chocola ook.’

‘Heb je liever een reep chocola?’

‘Ja, en dan een reep chocola en een suikerbal.’

Pietje Puck dacht: ‘Ik zal nemen, wat er te krijgen is.’ Jantje was zoo rijk in zijn oogen. Wat zag dat jong er toch fijn en deftig uit. Hij leek wel een prins, met dat mooie pakje aan.

‘Nu goed, een reep chocola kun je krijgen, met twee suikerballen,’ zei Jantje gul, koop het dan maar, hier heb je zeven centen.’

‘Dank je wel. Moet jij niet hebben?’ vroeg hij Jantje, maar deze was blij, dat hij nu van Pietje Puck afkwam. In zich zelf was hij besloten, wanneer hij dezen ouden kameraad uit het slop, die hem steeds herinnerde aan de vroeger zoo treurige dagen, weer ontmoette, te zullen vermijden.

‘Neen, ik moet weg, zie je, ze wachten op me, en ik krijg lekkers genoeg. Saluutjes!’

‘Ga je nu al?’

‘Ja, goeien dag Pietje.’

‘Wat een haast heb je,’ zei Pietje boos. Het was lang niet naar zijn zin, dat Marmotje zoo spoedig weg ging.

‘Ik moet op visite, dat zei ik je al,’ kwam Jantje ongeduldig, ‘nu dag hoor.’

Even keek Pietje Puck hem aan.

‘Dag Marmotje. Flauw, dat je weg gaat.’

Jantje keerde zich om en hoorde nog, dat Pietje Puck op de stoep van den winkel van zijn hand een trechter maakte en hem naschreeuwde: ‘Brani, brani! Lefschopper!’

‘Gelukkig, dat ik nu van hem af ben,’ dacht onze Janneman en stapte stevig door. Uit medelijden had hij Pietje die zeven

centen gegeven. Wat zou Pietje smullen van die chocolade en suikerballen en Jantje dacht aan den dag, toen hij nog met lucifers liep en suikerballen hem de grootste lekkernij toeschenen. Nu kreeg hij zooveel versnaperingen! Och, waarom zou hij dien armen jongen uit het slop ook niet eens trakteeren. Wat zouden Willem en Jan wel zeggen, als ze hem met dien smerigen Pietje Puck gezien hadden. Dat laatste zou Jantje niet graag gewild hebben en schichtig keek hij nog eens om. Verbeeld je, dat Pietje Puck hem eens achterop kwam. Gelukkig, hij liep nu zeker te snoepen en dacht niet meer om Jantje. Nu, zooveel te beter. Jantje was op het gezelschap van Pietje Puck niet erg gesteld. Flauw anders om hem na te roepen: 'Brani, brani!' Was hij nu een brani? En hij was nog wel zoo vriendelijk tegen Pietje Puck geweest en had hem nog voor aardig wat centen getrakteerd. Misschien vond de jongen hem een brani, omdat hij zoo netjes gekleed was. Hè, wat zag Pietje er vies uit. Stumperig toch.

Op de gracht gekomen zag Jan, Ali, die in het zonnetje wandelde met pop Mimi op haar arm.

'Dag Jan!' riep ze hem van verre al toe.

'Dag Ali,' wandel je met je pop? Zeg, hoe heet ze nu. Mimi of Beppie?'

'Dit is Mimi, weet je het nu nog niet? Bep is thuis, ze is verkouden, zie je, ze krijgt een drankje.'

'Verkouden?' vroeg Jan verwonderd. 'Nu? in Mei met dat mooie weer?'

'Och, zie je,' vertelde Ali. 'We hebben de poppenkamer schoongemaakt, Greet, Jo, Catrien en ik, en toen heeft Beppie zeker kou gevat met die open ramen.'

'Zoo, en is de kamer nu schoon? Dan kom ik vanmiddag eens kijken.'

‘O, dat mag je wel. We hebben nieuwe gordijnen, zelf gemaakt; ze staan wat netjes. En weet je het al? We krijgen een mooi kastje van Moes voor de poppenkleertjes, hè Mimi!’

‘Je had toch al een kastje?’

‘Ja, maar daar is verleden week een pootje van gebroken.’ vertelde Ali.

‘Zoo,’ dan is het een driepoot,’ lachte Jan.

‘Nu, het is met schoonmaken gebeurd, zie je. Trien heeft het gedaap.’

‘O, heeft Trien het gedaan?’

‘Ja, ik zei nog: “Trien, pas op, doe niet zoo wild met dat kastje,” toen lachte ze me uit en jawel, even later brak het pootje, jammer hè?’

‘Ja, maar als je nu een nieuw kastje krijgt en misschien een veel mooier?’ zei Jan. ‘Eigenlijk moest Catrien je er eentje geven, zij heeft het toch gebroken.’

‘Zooveel geld had ze niet in haar spaarpot, want een kastje is erg duur, zie je. Mama zei: “Huil maar niet, Ali, je krijgt van mij een ander.” O, wat zal het mooi wezen, hè Mimi?’

‘Zijn Wim en Jan nog thuis?’ vroeg Jantje, ‘we gaan een vlieger maken.’

‘Ja, ze hebben al gekleurd papier en nog veel meer dingen,’ snapte kleine Ali.

Spoedig waren de jongens nu bezig met den vlieger. Ieder deed wat, daardoor was hij gauw klaar. Het was een reuzenvlieger, met gouden figuurtjes beplakt. ‘Het Klaverblaadje,’ want ook de andere vriendinnetjes waren gekomen, vond hem prachtig. Willem, die een beetje plagerig was, zei, dat kleine meisjes niets van vliegers afwisten en zich maar met de poppen moesten bemoeien. ‘Jullie kunnen toch geen vliegers oplaten.’ besloot hij.

‘O, wel waar,’ riep Ali, ‘en wij gaan met jullie mee hoor, als het gebeurt.’

‘Ja, hè ja!’ klonk het in koor.

‘Neen, dat doen ze lekker niet,’ plaagde Willem, ‘denk je, dat we jullie mee willen hebben, mis poes, jullie mogen thuis blijven, hè jongens?’

‘Och, waarom kunnen ze niet meegaan,’ zei Jantje, die Ali's gezichtje zag betrekken, ‘ze loopen ons immers niet in den weg.’

‘Dat doen ze wel en vliegers zijn toch niet voor meisjes,’ liet Jan zich hooren.

‘Daarom mogen ze toch wel eens kijken, wat zou dat nu hinderen,’ kwam Jantje weer. ‘Stil maar Ali, jullie mogen wel mee hoor.’

‘Van mij niet.’

‘Van mij ook niet.’

‘Hè,’ zei Greet, ‘wat vind ik jullie laffe jongens; Wim en Jan.

‘Maar Jantje niet,’ verdedigde Ali haar vriendje, ‘hij wil het wel hebben, hè?’

‘Zeker, van mij mogen jullie gerust kijken, hoor, och en van Wim en Jan ook wel, als het maar zoover is.’

‘Zeg Jantje,’ kwam Jo op eens, ‘weet je het al, we gaan..’

‘O, kind,’ viel Ali haar vriendinnetje verschrikt in de rede, ‘en we mochten het nog niet vertellen. Het moet een verrassing blijven.’

‘Dat wist ik niet,’ zie Jo met een kleur van schrik.... ‘ik wist het heusch niet.’

‘Jullie meisjes kunnen je mondje niet houden,’ lachte Willem. ‘Jo, je bent nu begonnen, vertel maar verder.’

‘Neen,’ schreide Jo, ‘ik wil niet hoor.’

‘Och, daar moet je niet om huilen. Moes zal niets boos zijn, Joop,’ troostte Ali haar vriendinnetje.

‘Ze liet het uit haar mond vallen,’ kwam Catrien haar zusje te hulp.

‘Er is niets uit haar mondje gevallen,’ lachte Jantje, en de anderen lachten mee.

Jo veegde heur traantjes af.

‘Nu, vertel eens, Jo. Ik ben nieuwsgierig. Stil jullie allemaal,’ zei Jantje.

‘Laat Ali het maar doen, hoor.’

Jo keerde zich om en nam poppedijntje Beppie op haar arm en wandelde zoo den tuin in.

‘Jo, ben je boos?’ vroeg Ali, ‘toe, kom weer hier.’

Greet en Catrien namen Jo onder den arm en brachten haar bij het vroolijke clubje.

‘Nu moeten jullie hooren, zeg,’ begon Ali, ‘we gaan van den zomer....’

‘Met de vacantie,’ viel Jan haar in de rede. ‘Ja met de vacantie, dat is nog al natuurlijk, maar laat Ali vertellen,’ zei Willem, en Ali, wier gezichtje van blijdschap straalde, flapte er uit: ‘We gaan weer naar Wijk aan Zee, omdat het ons verleden zomer daar zoo goed bevallen is, zei Mama.’

Jantjes gezicht betrok. O, nu gingen ze allen weg, het geheele vroolijke clubje en hij zou alleen achterblijven.

Ali zag het en op haar vriendje toetredend en heur arm door de zijne stekende, zei ze:

‘Ja, Jan en jij mag ook mee, hebben Papa en Mama gezegd. Ben je nu niet blij?’ lachte ze.

Jantje kreeg een kleur. ‘O, is het heusch waar, mag ik met jullie mee?’

‘Ja zeker. Mama heeft het immers gezegd!’

‘We vinden het wat leuk hoor,’ zei Jan.

Nu namen ze Jantje in den kring en dansten om hem heen, terwijl ze zongen:

> Hoezee! hoezee! wie gaat er met ons mee?
> We gaan naar Wijk aan Zee.
> Wie gaat er met ons mee?
> Hiep hiep hiep, hoera!

Of Jantje ook blij was, dat ie mee mocht. Wat zou dat echt zijn. En onder het naar huis gaan, dacht hij aan een jaar geleden. Toen was hij ook in Wijk aan Zee geweest met vader en die nare vrouw. Toen moest hij centen ophalen met de poppenkast en zijn marmotje laten zien. Dit keer zou hij voor zijn pleizier gaan met het vroolijke clubje. Wat een vreugde! Even dacht hij aan Pietje Puck. Wat zou die een oogen opzetten, als hij hoorde, dat zijn oude kameraadje uit het slop als een rijke jongeheer naar Wijk aan Zee ging.

Twaalfde Hoofdstuk.
Vlieger oplaten.

Na een heerlijke vacantie in Wijk aan Zee doorgebracht te hebben, kwamen onze jongens en meisjes weer terug in de hoofdstad en moesten allen weer naar school. Nog nooit had Jantje zoo genoten en wie het gezonde, door de zon gebruinde kind zag, kon moeilijk in hem het bleeke magere stumperdje van voor eenigen tijd herkennen. Wat een pret hadden ze gehad aan het strand. Toch, te midden van al dat pleizier, werd het ons ventje soms angstig te moede, als hij dacht aan zijn vader. Verleden jaar om dezen tijd stonden ze hier met de poppenkast. Als zijn vader daar nu weer mee hier kwam? Wat moest Jantje dan doen? O, als vader hem maar niet weer mee nam naar huis, naar het slop of de steeg, waar ze nu woonden. Arm Jantje, hij kreeg vaak tranen in zijn oogen, als hij dacht, dat het dan weer uit zou zijn, met zijn heerlijke leventje bij die lieve menschen.

Maar gelukkig, die dagen gingen voorbij en nergens zag Jan de poppenkast.

Nu was hij weer druk aan het leeren en maakte goede vorderingen op school. Op een Zondagmorgen in September kwamen Jan en Wim hem halen, ze zouden hun vliegers oplaten.

Papa ging mee en 'het Vroolijke Klaverblaadje' ook.

'Ja, zie je,' zei Willem, 'ik weet eigenlijk niet, wat ze er bij moeten doen, maar Ali heeft net zoo lang bij Moes gevleid tot het mocht.'

'Och,' kwam Jantje, 'als ze het nu zoo graag willen zien, waarom ook niet. Ze loopen ons toch niet in den weg.'

'Dat doen kleine meisjes altijd,' liet Jan zich hooren, 'en ze zitten overal aan. Maar Mama zei, dat het goed was.'

'Waar gaan we naar toe?' vroeg Jantje.

'Dat weet Papa wel,' antwoordde Willem.

'Kijk, daar komt "het Klaverblaadje" aan,' riep Jantje vroolijk, 'ze hebben de poppen mee.'

'Wat doen die poppen er nu bij? Die kinderachtige schapen moeten altijd die dingen meesjouwen,' zei Willem.

'Die hadden jullie wel thuis kunnen laten, zeg!' riep hij den meisjes toe, terwijl hij naar de poppen wees.

Het Klaverblaadje lachte. Ze wisten eenmaal, dat Willem een hekel aan de poppen had. Het clubje zag er keurig uit, in hun witte kanten jurkjes, de poppedijntjes ook in het wit. Het was zulk een prachtige morgen, de zon scheen zoo lekker en allen stelden zich veel voor van het vlieger oplaten. Catrien die een bij-de-handje was, antwoordde Willem: 'Wat kan jou dat nou schelen, jongen, het zijn onze poppen en we zullen ze meenemen, als we willen, hoor!'

'Stoor je er maar niet aan,' lachte Ali. 'Willem is altijd zoo'n plaaggeest.'

'Och, hij meent het niet,' troostte Jantje en kwam naast

Ali loopen. ‘Heeft je pop een nieuwe jurk aan, Ali?’

‘Neen, die droeg ze den heelen zomer al, in Wijk aan Zee ook. Heb je dat niet gezien?’ vroeg Ali.

‘Wat weten jongens nu van poppenjurken,’ lachte Jan, ‘denk je, dat ik onthoud, wat jullie poppen dragen?’

‘Moeten we Papa van huis halen?’ vroeg Ali. ‘Weet jij het, Willem?’

‘Papa is er al,’ antwoordde Willem, ‘maar wij mogen nu wel voortmaken. Zeg, toe! stappen jullie wat aan.’

‘We kunnen toch niet gaan hollen,’ lachte Greet, ‘ik kan jullie niet bij houden, hoor!’

‘Och, jullie nemen zulke kleine stappen. Wat zijn jullie nog klein,’ spotte Willem.

‘Nietwaar,’ kwam Ali, ‘we worden allemaal acht jaar, ik al heel gauw.’

‘Ik al negen,’ zei Greet, ‘dan mogen jullie bij me op visite komen.’

‘Wij ook?’ vroeg Jan.

‘Dat weet ik niet, hoor. Als Moes het goed vindt,’ antwoordde Greet. ‘Maar wij komen ook niet bij jullie, als je jarig bent.’

‘Natuurlijk, wij vragen vriendjes.’

‘Jantje ook?’

‘Ja zeker, Jantje moet er bij, dat is nog al glad. Jongens hebben veel leuker spelletjes dan meisjes. 't Is bij jullie altijd met je poppen of winkeltje spelen en al zulke saaie flauwe dingen meer,’ plaagde Willem.

‘Ja,’ zoo liet Jo zich hooren, ‘en jullie zijn altijd even woest en wild.’

‘Zoo, nu, dat is beter dan zoo flauw,’ lachte Jan. ‘Greet, als we bij jou mogen komen, krijg je ook een cadeautje van ons.’

‘Van mij ook,’ beloofde Jantje.

‘Ik kom niet, hoor, ik zou je danken,’ zei Willem.

‘Och, jongen, we willen jou er niet eens bij hebben,’ plaagde Catrien.

‘Zoo, daar ben jij geen baas over,’ antwoordde Willem. ‘Greet is jarig en jij niet.’

‘En je wilt niet eens bij Greet komen, als je te visite gevraagd wordt,’ hielp Jo haar zusje.

‘Dat weet ik wel, maar Catrien hoeft niet te zeggen, dat ze mij er niet bij willen hebben, zij speelt altijd de baas,’ riep Willem nu boos.

‘'t Is een spinnekop. We zullen eens zien, als het zoover is.’

Jantje trad nu als vrede-hersteller tusschen het clubje op en zei: ‘Wanneer ben je jarig, Greet?’

‘Met Sint Juttemis, als de kalveren op het ijs dansen, hè Greet?’ spotte Willem, die in een plaagstemming was.

‘Niet waar jongen,’ riep Greet boos.

‘Och, het is maar gekheid Greet,’ lachte Ali.

‘Greet is den vijftienden December jarig.’

‘O, dat is even na St.-Nicolaas,’ merkte Jantje op. ‘Leuk zeg, zoo kort na St.-Nicolaas jarig te zijn.’

‘Verrukkelijk,’ kwam Greet, ‘in December jarig, wat echt! Ik krijg er altijd zooveel.’

‘Ik ben in Maart jarig,’ vertelde Ali.

‘En Jo en Catrien zijn ook jarig en wij ook, nu weten we het wel, zeg,’ wierp Willem zich tusschen de verjaardagpraatjes. ‘Papa wacht al op ons, wil ik wedden.’

Spoedig bereikten ze nu de plaats, waar de vlieger opgelaten zou worden. Het was een groot stuk land, even buiten de stad. Een hoera-geroep ging op, toen ze er Papa al vonden. Ook de

oude loopknecht was er. Hij had den vlieger naar het land gedragen.

‘Daar zijn we,’ juichte de club.

‘Jullie komen laat,’ merkte Papa op.

‘Ja, Papa, maar de meisjes kunnen zoo hard niet loopen, als wij,’ antwoordde Willem, waarop Ali uitriep:

‘Wel waar, Papa, maar hij heeft ons aldoor geplaagd en gezegd, dat we flauwe kinderen waren, die niet....’

‘Niet klikken hoor,’ viel Jan haar in de rede. ‘Je moogt niet klikken, Ali.’

‘Stil nu maar,’ verbood Papa, ‘we zijn hier niet gekomen om te kibbelen.’

‘Een, twee, drie, zullen we?’ vroeg Wim.

‘Voorzichtig, jongen, blijf er af! Toe blijf er af,’ zei Jan tegen Willem.

‘O, wat een mooie,’ riepen de meisjes.

‘Nu!’ commandeerde Papa,‘ga jullie allemaal een beetje op zij.’

De knecht wond het touw af en ziet, daar schoot de vlieger op, recht omhoog, de blauwe lucht in. De kinderen hielden den adem in. O, wat deed hij het goed. En als ze hem al hooger en hooger zagen stijgen, lachten de jongens luid en riepen: ‘Daar gaat ie! Daar gaat ie!’ De meisjes klapten in hun handjes. Ze tilden de poppedijntjes omhoog en zeiden: ‘Zie jullie wel, hoe hoog de vlieger gaat?’

‘Kijk, hoe hoog, hoe hoog,’ juichte Jantje, ‘hij is al haast bij de wolken.’

‘Net een luchtschip,’ lachte Greet.

‘Maar zonder bommen,’ merkte Willem op.

De vlieger steeg omhoog, met een lange slingerlijn, sierlijk al hooger de blauwe lucht in.

'Nu naar beneden,' gebood Papa.

'Stilstaan, stilstaan!' riepen ze allemaal tegen den knecht, die het nu opwond. En langzaam daalde de groot vlieger nu omlaag.

'Het luchtschip komt beneden,' zei Catrien.

'Hè, was het maar een schip, dan gingen we er allemaal in.'

'Een luchtreis maken,' lachte Jantje.

'Ga jullie nu op zij,' waarschuwde Papa, 'daar komt hij, pas op!'

Onder gelach en handgeklap van het vroolijke clubje kwam de vlieger naar beneden.

'Er is niets aan kapot,' zei Jan.

'Nu, dat moet ook niet. Dacht jij, als een vlieger voor den eersten keer opgelaten werd, dat hij dan dadelijk kapot ging? Neen jongen, we moeten er nog lang plezier van hebben.'

'Mag hij nog eens de hoogte in?' vroeg Willem.

Maar Papa keek op zijn horloge en zei, dat het voor vandaag welletjes was geweest. Het werd langzamerhand koffietijd en het was nog een heele wandeling van hier naar de gracht, dus zouden ze nu maar gaan. 'Mogen we met u mee. Papa?' vroeg Jan.

'Ja, jongens, de meisjes moeten maar vooruit gaan, we halen ze wel in. Hein, zorg jij voor den vlieger?' vroeg Mijnheer.

'Jawel, Mijnheer.' Hein tikte met zijn vinger even aan de pet. Ik zal zorgen, dat hij zonder ongelukken thuis komt,' lachte hij en bedankte vriendelijk voor de sigaar, die Mijnheer hem gaf.

Twee aan twee, Greet met Catrien, Jo met Ali, togen ze nu op weg naar huis.

‘Wat een prachtige vlieger, en wat ging hij hoog de lucht in, hè? Hoe vinden jullie dat nu, poppedijntjes?’ vroeg Greet.

‘Naast ons,’ vertelde Jo, ‘hebben ze twee jongens. Piet en Bram, die hebben zulke groote vliegers. We mochten ze zien van hen.’

‘Heeft Jantje ook een vlieger?’ vroeg Jo.

‘Neen, maar hij krijgt er een,’ zei Ali, ‘o, zoo'n groote, een reuzenvlieger.’

‘Wat zal hij blij zijn,’ lachte Greet, ‘weet hij het niet?’

‘Neen, antwoordde Ali, ‘och, zie je hij vond den vlieger van onze jongens zoo mooi en toen zei ik tegen Moes: ‘Mag Jantje ook een vlieger hebben?’ en toen zei Moes: ‘Dat is goed. Laten de jongens er maar een maken.’

‘Net zoo als Wim en Jan?’ vroeg Jo.

‘Neen, nog grooter, van wit papier met gouden sterretjes er op,’ antwoordde Ali.

‘Hè, dan mogen we zeker ook weer mee, als Jantjes vlieger opgelaten wordt?’ vroeg Catrien vroolijk. ‘O, maar den volgenden Zondag kunnen wij niet mee, hè Jo, dan gaan we naar Grootma in Den Haag.’

‘Da's jammer,’ vond Jo, maar we zullen het nog wel eens zien, hè Ali?’

‘Ja. Is je Grootmama jarig. Zondag?’

‘Ja! O, Grootmama is al vreeselijk oud, zie je, ze wordt zeventig jaar,’ vertelde Jo.

‘En wij zijn zeven,’ lachte Catrien.

‘Niet waar, ik ben al acht, bijna negen,’ riep Greet, die wat trotsch was, dat ze spoedig negen jaar werd.

‘Nu ja, maar wij zijn toch zeven, kind,’ zei Jo, ‘zie je, als Grootmoeder jarig is, komt er veel visite, allemaal groote menschen en dan mogen wij in den tuin spelen met de buur-

kinderen en we krijgen taartjes en limonade.'

'Zijn die buurkinderen aardig?' vroeg Ali.

'Ja hoor, we hebben altijd wat een pret met ze,' antwoordde Jo.

Bij de deur van Ali's huis namen de vriendinnetjes afscheid. Ali belde en holde de gang in.

'Is Papa al thuis, met de jongens?' vroeg ze luid.

'Ze zijn juist thuis gekomen, maar jij hebt vergeten om je voeten te vegen, Ali,' zei Mina.

Maar Ali zei lachend, dat het niet vuil was buiten.

In de huiskamer was Mevrouw bezig met het gereedmaken van de koffietafel.

'Dag Moezepoes,' begroette Ali Moes. 'O, het was zoo leuk. De vlieger ging toch zoo vreeselijk hoog; tot de lucht. Mimi en Beppie vonden het ook erg mooi, hè?'

Ali zette de poppedijntjes op hun stoeltjes bij het tafeltje in de poppenkamer.

'Heeft Jantje zijn vlieger al. Moes?' vroeg ze.

'Ja, o, hij was zoo blij,' antwoordde Mevrouw, 'hij heeft ons zeker wel tien keer bedankt. Kom, ga jij ze maar roepen voor de koffie, Ali.'

'Ja, Moes,' en Ali vloog weer weg.

Of Jantje ook blij was met zijn vlieger, dat zag zijn klein vriendinnetje wel aan zijn stralend gezichtje.

'Nu, Jantje, hoe vind je hem?' vroeg ze.

'Prachtig, Ali, o, ik ben er zoo blij mee,' antwoordde Jantje. 'Wist jij het?'

'Ja hoor,' kwam Ali trotsch, 'ik weet het al vier dagen. Zie je nu wel, Willem, dat kleine meisjes wel hun mond kunnen houden?'

Dertiende Hoofdstuk.
Ali op visite bij Jantje.

‘Zeg Ali,’ zei Jantje op een regenachtigen middag in October, toen Ali op visite was bij de menschen, waar onze Janneman zulk een heerlijk tehuis gevonden had.

‘Nu, wat is er?’ vroeg Ali.

‘Weet je, wat ik worden wil, als ik groot ben?’

‘Neen, wat dan?’

‘Muzikant.’

‘Muzikant?’ riep Ali verwonderd uit.

‘Ja, vioolspeler, zie je.’

‘Hè, jongen, waarom?’

‘Ik vind het zoo mooi.’

‘Ken je dan vioolspelen?’

‘Neen, maar die Mijnheer van boven wil het mij leeren, die is vioolspeler, zie je. En ik luister altijd naar hem, als hij thuis is en speelt. O, hij kan het zoo prachtig. Ik houd m'n adem soms in, om goed te kunnen hooren.’

‘Ken jij die Mijnheer?’

‘Ja, nu moet je eens hooren. Altijd zag ik hem uitgaan met zijn vioolkist, dan keek ik hem na, zoover ik kon. “Waar zou die Mijnheer met zijn vioolkist naar toe gaan?” dacht ik wel eens. En toen ik het aan juffrouw Betje vroeg zei ze: “Die Mijnheer is muzikant en speelt in een groot orkest, het grootste en mooiste van de heele stad. Hij heeft hier boven twee kamers, maar hij is niet veel thuis.” Nu Ali, als ik nog laat wakker ben, soms kan ik niet gauw in slaap komen, dan lig ik te luisteren, of die Mijnheer met zijn vioolkist al thuis is en eindelijk, ja, dan komt hij de trappen op.’

‘Hè, ik slaap altijd dadelijk, als ik op bed lig,’ zei Ali.

‘Ik ook, maar het gebeurt wel eens, als ik laat heb zitten leeren, dat ik niet in slaap kan komen. Maar nu moet je verder hooren, Ali. 's Middags is hij altijd een paar uur op zijn kamers zie je, en als ik hem thuis hoorde komen, stond ik op wacht. Wanneer hij dan boven was, liep ik heel gauw de trap op en ging voor de deur op het matje zitten luisteren.’

‘Durfde je dat doen, Jan?’

‘Ja zeker, ik maakte wel, dat Mijnheer het niet zag. Maar op een goeien dag, ik zat weer voor de deur, nu, daar werd deze in eens open gedaan.’

‘O, jongen, schrikte je niet?’

‘Nu, of ik, ik kreeg een kleur en wilde gauw naar beneden hollen, maar jawel, Mijnheer nam me bij mijn arm en duwde me de kamer in.’

‘Kreeg je toen knorren?’

‘Wel neen! Mijnheer was o, zoo vriendelijk en zei: ‘Wel ventje, wat voer je daar toch altijd uit, als ik studeer?’

‘Vroeg hij dat?’

‘Nu, ik zei maar dadelijk: ‘Mijnheer, ik vind, dat u zoo

mooi viool speelt en ik luister er altijd zoo graag naar, maar ik zal het nooit meer doen, heusch niet.'

'Wat zei die Mijnheer toen?'

'O, hij begon te lachen en zei dat ik gerust mocht luisteren, maar ik behoefde niet meer op het matje te blijven zitten, ik mocht wel bij hem in de kamer komen. Vind je dat niet aardig, Ali?'

'Nu, wat een lieve Mijnheer is dat. En doe je dat nu?'

'Ja zeker. Als ik hem thuis zie komen, mag ik mee naar zijn kamer en dan speelt hij zoo prachtig en weet je, wat hij gezegd heeft, Ali?'

'Neen, wat dan Jan?'

'Dat hij mij les wil geven, heelemaal voor niets, toch leuk hè?'

'Nu, ik ga de volgende week naar de muziekschool,' vertelde Ali, 'ik krijg pianoles. Greet, Jo en Catrien gaan ook, met ons viertjes, fijn!'

'Het Klaverblaadje,' lachte Jantje.

'Jij vioolles en wij piano.'

'Die Mijnheer....'

'Hoe heet hij toch?'.

'Dat weet ik gerust niet,' antwoordde Jantje, 'ik zeg altijd Mijnheer Daniël.'

'O, dat is zeker maar zijn voornaam. Hoe heet hij meer? Alleen Daniël kan hij toch niet heeten. Wat ben jij een domme jongen. Jan, om niet eens naar dien Mijnheer zijn naam te vragen.'

'Dat durf ik niet hoor. Nu, maar Mijnheer Daniël wil er zelf met je Papa over spreken en als het mag, hoezee! hoezee! hoezee!' Jantje pakte Ali beet en in zijn blijdschap danste hij een rondje met haar door de kamer. Juffrouw Betje, de

juffrouw, bij wie Janneman in huis was, kwam op het lawaai, wat daardoor ontstond, naar binnen.

'Wat voeren jullie uit?' vroeg ze lachend, 'zeg Jan, leer je Ali dansen?'

'Neen, maar Jan is zoo blij, omdat hij mag leeren vioolspelen, Betje,' antwoordde Ali voor Jan. 'Hij wordt muzikant.'

'Zoo, maar daar moet eerst over gesproken worden met je Papa, Ali. Jan mag dat zoo maar niet op zijn eigen houtje zeggen, dat hij dit of dat wordt,' zei juffrouw Betje.

Janneman kleurde tot achter zijn ooren.

'Ja, juffrouw, dat weet ik wel,' haastte hij zich te antwoorden, 'ik heb al aan Ali verteld, dat Mijnheer Daniël er over zou spreken met haar Papa. Maar ik heb het Ali g....'

'O, nu begrijp ik je, lachte Juffrouw Betje, "jij vertelde het aan Alida, in de hoop, dat ze een goed woordje voor je zou doen bij haar Papa, hè? Ja, die kleine meid weet wel, dat ze een potje kan breken, hè Ali?"

"Ik heb nog nooit een potje gebroken," riep Ali uit, waarop juffrouw Betje en Jantje hartelijk begonnen te lachen.

"Hè, Wat flauw, waarom lachen jullie me nu uit?" pruilde Ali.

"Omdat je zei dat je nog nooit een potje gebroken had," antwoordde juffrouw Betje. "Een potje breken beteekent, wat te mogen doen; begrijp je het nu, kleine Ali? Maar jullie lusten zeker wel een kopje thee en een stukje koek, hè? Nu, kom dan maar mee naar de achterkamer."

Dit lieten Jan en Ali zich geen twee keer zeggen. Ali, die thuis nooit thee kreeg, maar altijd haar beker melk bij haar bordje vond staan, vond de kopjes thee met suiker en het stukje koek er bij een lekkernij. Jantje op zijn beurt dacht

aan de droge stukken brood van vroeger, toen hij nog Marmotje genoemd werd. O, wat smaakte de thee heerlijk. Ali vond het zoo prettig, als ze bij Janneman op visite mocht komen. Eerst speelden ze dan een beetje samen, bekeken dan de mooie boeken, die Jantje van zijn vriendjes en van die goede Papa en Mama van Ali gekregen had. Vervolgens kwam het gezelligste uurtje van den geheelen middag, het theeuurtje. Dan zaten ze bij de groote tafel in de achterkamer en Juffrouw Betje vertelde allerlei mooie verhaaltjes. De kinderen luisterden naar haar met een kleur van inspanning op het gezicht, want O, Juffrouw Betje kon zoo prachtig vertellen. Ook nu weer, vroeg Ali.

"Hè Betje, ga je weer vertellen?"

"Ja, toe, astublieft juffrouw," voegde Jantje er bij en schoof den rieten leuningstoel bij de tafel. De stoof en de breikous bracht hij ook waar ze wezen moesten, want de kinderen wisten wel, dat die goede Juffrouw zonder breikous niet op haar gemak kon zitten.

"Ik kan best breien en praten," lachte ze, "maar nu weet ik toch gerust niet, wat ik jullie vertellen zal, Ali, want je kent m'n verhaaltjes allemaal."

"Maar ik nog niet, juffrouw," merkte Jantje op en Ali riep vroolijk uit: "Ik weet een vertelseltje, dat Jantje nog niet kent, o zoo mooi!"

"Zoo," antwoordde Juffrouw Betje, "nu Ali, vertel jij het dan maar eens."

"Neen, u moet het doen," zei Ali, "'t is van die oude vrouw in het bosch."

"O, vrouw Holle," lachte Betje "nu, maar dat is wel een beetje kinderachtig voor zoo'n grooten jongen, als Jan is."

"Hè, heelemaal niet" zei Jan.

En nu begon de goede Juffrouw aan de kinderen te vertellen van vrouw Holle, de booze vrouw, die in een prachtig paleis woonde, midden in het groote bosch. Als ze haar bed schudde vlogen de veertjes naar links en rechts en dachten de menschen dat het sneeuwde...'

Toen Juffrouw Betje midden in haar vertelling was, werd er gebeld.

'Hè, wat jammer,' vond Ali.

'Zal ik eens even kijken, Juffrouw?' bood Janneman gedienstig aan.

'Neen, ik zal zelf wel gaan, Jan, ik denk, dat het het meisje is, om Ali te halen,' antwoordde Juffrouw Betje.

'Hoe is het verder, Ali?' vroeg Jantje, toen de Juffrouw de kamer uit was.

'O, jongen, 't is heel lang. De booze stiefmoeder stuurde haar dochter naar vrouw Holle. Maar ze was veel te lui om het bed goed op te schudden, toen werd ze weggestuurd naar huis en....

'Zoo Ali, vertel jij het verder?' vroeg Juffrouw Betje, 'nu, je moet thuiskomen, muis, hier is Mina, om je te halen.'

'Hè, nu al,' kwam Ali, die gaarne nog één poosje had willen blijven.

'Nu al?' lachte Mina. 'Weet je wel, hoe laat het is, kinderen? Bedtijd, hoor! Kom, laat ik je manteltje maar gauw aantrekken; hier de doek over je hoofd en nu gaan we maar.'

'Dag Betje,' zei Ali, die lekker toegestopt was in den warmen doek, 'wel bedankt voor den prettigen middag, dag Jan, tot Zondag, dag!'

'Dag Ali.'

'Dag Ali,' en Juffrouw Betje kuste Ali goeden dag, 'kom maar eens gauw weer bij Betje op visite.'

‘Ja, graag hoor.’

‘Heeft Betje weer verteld?’ vroeg Mina op straat aan Ali.

‘Ja, maar ze was pas begonnen, toen jij kwam om me te halen,’ antwoordde Ali, ‘spijtig hè, zoo jammer!’

‘Nu, de volgende week ga je weer bij haar op visite, dan vertelt ze je wel verder,’ troostte Mina de kleine Ali.

‘Ik vond het nu veel leuker bij Betje met Jan, dan verleden Zondag bij Jo en Catrien,’ vertelde Ali aan Mina.

‘Zoo, en waarom? Jo en Catrien zijn toch je vriendinnetjes?’

‘Ja, maar die Catrien heeft me Zondag zoo geplaagd. Telkens nam ze me Mimi af, dan zei ze: ‘Ali, nu moet ik jou pop eens hebben.’

‘Vond je dat niet flauw? Mimi is toch van mij. En met spelen moet zij telkens haar zin hebben, als ik zei: ‘Nu zullen we spelen van “Landheer ik sta op jouw kasteel,” zei ze. “Neen hoor, dan doe ik niet mee,” en toen ik zei: “Hè, wat een flauw spelletje wil jij gaan doen,”, riep ze kwaad: “Nou vervelend kind, doe jij dan niet mee!” Vind je dat nu aardig Mina? Neen, ik ga niet meer naar hun toe, als ze zoo plaagt.’

‘Maar Greet en Jo doen het toch niet?’

‘O, neen, Greet en Jo zijn eigenlijk mijn vriendinnetjes, zie je, maar die plaaggeest van een Catrien niet.’

‘Nu,’ lachte Mina, ‘het Klaverblaadje hoort bij elkaar, als ze de volgende week bij jou op visite komen, is alles weer goed en dan zal ik appelen bakken.’

‘O, wat echt,’ juichte Ali, ‘heeft Moes gezegd, Mina? Mag het?’

‘Zeker, kleine Puk, anders zou ik het wel later, stap nu maar een beetje aan, want het begint te regenen.’

Werkelijk vielen er groote druppels, een kwam er pardoes op Alida's neusje terecht. Ali moest er hard om lachen. Thuis gekomen liep ze dadelijk op Papa, die de courant zat te lezen, toe, zoende en knuffelde haar Paatje en begon toen te vertellen van Jantje.

'Ziet u, Papa, Jantje wil muzikant worden, vioolmuzikant. Dat komt, er is een erg aardige Mijnheer bij Betje boven. Die speelt toch zoo prachtig op de viool! En Jantje ging heel stilletjes zitten luisteren voor de deur. Maar op een keer had die Mijnheer het gezien en toen mocht Jantje altijd in de kamer komen als hij viool speelde. En nu komt die lieve Mijnheer hier bij u en als het van u mag, dan wil hij Jantje les geven.'

'Zoo, zoo, kleine meid, nu we zullen wel eens zien hoor,' antwoordde Papa, terwijl hij in Ali's roode wangetjes kneep.

'Nu, Ali,' zei Mevrouw, 'ik geloof, dat je bedje roept. Zullen we naar boven gaan? 't Is meer dan tijd voor je.'

'Mag Jantje muzikant worden?' vroeg Ali nog eens met haar liefste stemmetje, 'toe Paatje, hij wil het zoo graag.'

'Daar spreken we later wel over. Ga jij nu maar vlug naar je mandje.'

'Nacht Papa.'

'Nacht kleintje.'

Spoedig werd Ali naar haar bedje gebracht. Ze vouwde zelf haar kleertjes op, keurig netjes, zooals Moes haar had geleerd, deed haar nachtgebedje, en al heel gauw kwam Klaas Vaak, het zandmannetje, stil de kamer binnen en voerde onze Ali mee in zijn rijk.

Veertiende Hoofdstuk.
Ali en Catrien.

Op een helderen wintermorgen kwam Ali uit school met rood beschreide oogen.

‘Wel, vrouwtje, wat scheelt er aan?’ vroeg Mama, ‘heb je gehuild?’

Ali vlijde haar hoofdje tegen Mama's schouder en barstte in snikken uit, zoo erg, dat haar kleine lichaampje er van schokte.

‘Maar Ali,’ troostte Mevrouw, terwijl ze de tranen, die het kleine meisje zoo overvloedig uit de oogen vielen, droogde, ‘vertel nu eens bedaard, wat er gebeurd is op school. Heb je knorren gehad van de Juffrouw?’

‘Neen, Moes,’ huilde Ali, ‘o, neen.’

‘Maar, wat is er dan, kindje? Hier drink maar eens voor den schrik.’

Mama liet Ali drinken, nam haar op schoot en kuste haar traantjes af.

‘Vertel me nu maar eens, waarom je zoo bedroefd bent.

Is dat nu mijn kleine lachebekje? Foei, ik ken je niet meer.'

'Och Moes, ... het komt ... dat komt ....' en weer begonnen de traantjes te vloeien.

'Huil nu eerst maar eens uit,' zei Mama, Ali's krulkopje streelende. 'Zoo, nu gaat het al beter, hè vrouwtje?'

'O ziet u.... Catrien houdt een partijtje .... als .... als ze jarig is .... en nu mag .... ik niet komen,' vertelde Ali.

'Vindt u dat nu .... nu niet ... erg leelijk van Catrien?'

'Maar lieveling, wat vertel je me nu?' vroeg Mevrouw verwonderd, 'mag jij niet komen, als je vriendinnetje jarig is,' jij, één van het 'Vroolijke Klaverblaadje.' Heb je dat wel goed, Ali? Ik kan het haast niet gelooven.'

'Ja, Moes,' antwoordde Ali, 'o, ik weet het zeker, want die .... die....'

'Vertel me alles nu eens geregeld, vrouwtje.'

'Nu, moet u hooren. Moes. Trien en ik zijn boos op elkaar al drie dagen.'

'O, hebben jullie weer eens gekibbeld?'

'Ja, maar het is haar schuld!' riep Ali uit, 'zij moet altijd haar zin hebben en verleden week bij Greet heeft ze pop Mimi laten vallen op haar neusje. Mevrouw heeft een beetje boter op het neusje van de pop gesmeerd, nu kan je het niet meer zien. Maar o Mimi's neusje deed zoo'n pijn, mijn arme popje.'

'Het kon wel een ongeluk geweest zijn,' merkte Mevrouw op.

'Neen, Moes, heusch niet, ze deed het expres, dat valsche kind. Ik zei: 'O wat een valsche gnieperd ben jij, om Mimi op den grond te gooien en toen lachte ze me hard uit. Vindt u dat nu niet gemeen van haar?'

'Hè Ali, valsch en gemeen zijn geen uitdrukkingen, die passen in den mond van kleine meisjes. Bovendien mag jij

maar niet altijd dadelijk zoo slecht van je vriendinnetje denken,' vermaande Mevrouw.

'Ze is m'n vriendinnetje niet, dat nare wicht.' En terwijl de tranen haar weer over de wangen biggelden, ging ze voort: 'Nu vraagt ze iedereen te visite en mij niet, mij alleen niet.'

'Maar, hoe weet je dat nu?' vroeg Mama.

'Paulientje Evers was van morgen zoo vervelend op school. Ze moest haar sponzedoos opzoeken van den grond, daarbij kneep ze in mijn beenen, ze trok een langen neus tegen me en toen zei ze zachtjes, zoodat de Juffrouw het niet hooren kon, tegen me: 'Jij mag lekker niet bij Trien op partijtje komen...' Nu Moes, ik vroeg na schooltijd: 'Waarom kneep je me nu in m'n beenen?' Toen zei ze: 'Och, vervelend kind! Hè wij mogen lekker allemaal komen bij Catrien. Bep, Annie, Lena, Jo en Greet, maar jij niet! Lekker! Lekker!'

'En vroeg je toen niets aan Catrien?'

'Ja, Moes, ik wilde het doen, maar ze keek me aan en lachte me uit. Toen gaf ze Paulientje Evers een arm en liepen ze met elkaar op. Greet was al vooruit met Jo .... en ze lieten mij heelemaal alleen staan,' huilde Ali, 'vindt u dat nu niet valsch?'

'Aardig is het niet,' antwoordde Moe, 'maar Ali, kindje, ligt de schuld ook niet een klein beetje bij je zelf? Je bent wel eens driftig en dan zegt mijn kleine meisje alles, wat er voor haar mondje komt. Misschien zijn de meisjes boos op je.'

'Neen, Moes, heusch niet, ik heb niets gedaan. Greet en Jo zijn het toch niet, maar die nare Catrien kan mij niet uitstaan.'

'En jij haar niet. Jullie kunnen niets van elkaar verdragen. Je moet wat toegeven, lief kind en ook Catrien. Met die ver-

jaardagpartij zal het wel in orde komen. Buig jij je kleine kopje maar, ga naar Catrien toe en vraag, of jullie maar weer goed zult wezen.'

'Neen, Moes, dat wil ik niet, ze heeft aan alle kinderen van de klas verteld, dat ze een partijtje geeft en dat ik niet komen mag en als ik nu naar haar toe ga, denkt ze, dat ik het doe, omdat ik ook gevraagd wil worden. Neen, neen, ik doe het niet,' en Ali's traantjes kwamen weer te voorschijn.

'O, zoo,' sprak Mevrouw streng, 'ben jij koppig? Foei Ali, je doet me verdriet hoor,' en Mama liet Ali van haar schoot glijden. 'Je zult zien, wanneer jij je hoofdje buigt, komt alles in orde.

Trientje is zoo kwaad niet, alleen een beetje plagerig. Wat was ze niet lief, toen je verleden winter door het ijs gezakt waart. Iederen dag kwam ze met een versnapering voor je.'

'Ja, Moes, dat is waar,' antwoordde Ali, 'maar den laatsten tijd is ze toch zoo vervelend! O, als u dat eens wist!'

'Maar jij bent ook niet altijd even lief,' zei Mevrouw. 'Kom, 't is al laat geworden, ik moet voor de koffie zorgen.'

Ali ging naar haar poppen, knuffelde ze en gaf ze allerlei Heve naampjes.

Aan tafel was ze als een muisje zoo stil. De boterhammetjes smaakten niet zoo lekker als anders. Ze merkte wel, dat Moes een beetje bedroefd was. Nu, die lieve Moes wilde ze geen verdriet doen, en bij het naar school gaan fluisterde ze zachtjes: 'Ik zal het doen. Moes, is u dan niet meer boos op me?'

'Neen zeker niet, kindje,' antwoordde Mevrouw Ali kussende, 'ik ben niet boos op je geweest. Het speet me alleen erg dat mijn kleine meid koppig was.'

'Ik ben niet koppig, heusch niet Moes.'

'Dan is het goed. Dag kleine muis.'

‘Dag Moezepoes. Dag!’

Bij school gekomen zag onze Alida Catrien met Paulientje Evers. Jo en Greet waren er zeker nog niet.

‘Ik zal wachten tot dat wicht van Evers weg is,’ dacht Ali, maar Pauline bleef bij Catrien, tot groote spijt van onze Ali, die rusteloos heen en weer drentelde. Gelukkig zag ze Greet aankomen. Ze was alleen. Ali holde haar tegemoet.

‘Dag,’ riep ze en haar handje door Greta's arm stekende vroeg ze: ‘Zeg Greet, is het waar, dat Catrien een partijtje geeft?’

‘Ja, zeker,’ antwoordde Greet, ‘de volgende week, wat leuk hoor!’

‘En .... is .... mag ik niet komen?’ vroeg Ali met bevend stemmetje.

‘Jij niet!’ riep Greet verwonderd uit, ‘kind dat is niet waar.’

‘Wel waar, hoor!’

‘Wie heeft jou gezegd, dat jij niet moogt komen?’ vroeg Greet.

‘Paulientje Evers, dat nare wicht. Ze zei: ‘Jij mag lekker niet komen bij Catrien, en zie je, na schooltijd hebben zij met hun tweeën me uitgelachen. Ja, 't is heusch waar, hoor Greet.’

‘Jij moogt ook komen, maar Catrien was wel een beetje boos op je, om verleden Zondag, zie je. Jij dacht, dat ze Mimi expres liet vallen. Dat was niet zoo en toen heb jij haar voor “valsche gnieperd” uitgescholden.’

‘Ja,’ zei Ali, wel een beetje beschaamd, ‘maar ik had zoo'n medelijden met mijn arme pop .... en toen .... toen liet ik het uit den mond vallen. En Moes zegt ook, dat het niet aardig van me was, en dat het wel een ongeluk van Trien geweest zal zijn.’

‘O, zei je Mama dat?’

‘Ja, en Mama wilde hebben, dat ik aan Catrien zou vragen, of het weer goed mocht worden tusschen ons.’

‘O, dat moet je doen, zeg!’ juichte Greet, terwijl zij in haar handjes klapte. ‘Kijk, nu is Paulientje Evers weg. Vraag het haar nu maar gauw.’

Ali schoot op Catrien, die haar zeer verbaasd aankeek, toe. De vriendinnetjes hadden na de kibbelpartij al in geen drie dagen tegen elkander gesproken.

‘Zeg Trien, hoor eens,’ begon Ali.

‘Nu, wat is er?’ vroeg Catrien.

‘Wil je weer goed op me wezen?’ vroeg Ali berouwvol. ‘'t Is om dat van Zondag, zie je.... Ik heb het zoo niet gemeend.’

‘O, toen je ‘valsche gnieperd’ zei, nu, ik wil wel weer goed op je wezen, maar het was bij ongeluk met je pop, en jij dacht, dat ik het expres gedaan had. Hoe kon je dat nu denken, zoo'n snoezige pop als Mimi is.’

‘Och, ik vond het zoo zielig, dat ze zoo op haar neusje viel en toen....’

‘Zoo, zijn jullie weer goed?’ liet op eens Jo zich hooren. ‘Greet, kom ook eens hier. Zie zoo, nu is het “Klavertje van Vier” weer bij elkaar hè?’

‘Zeg Trien, Ali dacht, dat ze niet bij jou op visite mocht komen,’ zei Greet.

‘Ali niet?’ vroeg Catrien verwonderd.

‘Ja, Paulientje Evers zei: ‘Jij mag lekker niet bij Catrien komen,’ vertelde Ali.

‘O, wat kan dat kind jokken,’ riep Catrien, ‘Ons dienstmeisje komt je vandaag vragen. Zoo'n jokkebrok, die Paulientje.’

‘O, daar gaat de bel,’ kwam Jo verschrikt.

‘Zijn we weer goed?’ vroeg Ali.

‘Ja zeker en je moogt komen ook,’ antwoordde Catrien lachend.

‘O, leuk zeg!’ riep Ali, die in haar nopjes was.

....‘Moes,’ zoo kwam ze 's middags na schooltijd de kamer in, ‘O Moes, nu moet u hooren. Paulientje Evers heeft alles gejokt. Catrien zegt, dat ik ook op haar partijtje komen mag.’

‘Zie je wel, kleine muis,’ lachte Mevrouw, ‘dat dacht ik wel. Is nu alles weer goed tusschen jullie?’

‘Ja Moes! Ziet u, ik heb gezegd, dat ik er spijt van had, dat ik ‘valsche gnieperd’ gezegd heb, want ze heeft Mimi bij ongeluk laten vallen. Ze vindt Mimi een snoezige pop, zegt ze.’

‘Zoo, kleintje,’ kwam Papa nu van achter zijn courant, ‘is de vrede weer hersteld? Je moet maar niet meer kibbelen met je vriendinnetjes; het Klaverblaadje hoort immers bij elkaar.’

‘Ja Pa,’ en Ali kwam bij Pa's leuningstoel staan, ‘we zijn weer goed met elkaar.’

‘En nu heb ik je ook wat te vertellen,’ zei Papa lachend.

‘O, Paatje, wat?’ vroeg Ali verheugd.

‘Raden, vrouwtje.’

‘O, toe zegt u het maar,’ zei Ali nieuwsgierig, ‘is het iets heel prettigs. Paatje?’

‘Voor iemand, waar jij veel van houdt wel en daarom denk ik, dat mijn kleine meid er ook wel mee in haar nopjes zal zijn,’ lachte Pa.

‘O, dan is het over Jantje, Paatje,’ juichend en dansend klapte Ali in haar handjes.

‘Ja,’ zei Papa, haar op zijn knie tillend, ‘'t is over Jantje, dat heb je goed geraden. Jantje gaat, als hij van school komt, naar de muziekschool.’

‘O, wat zal hij blij zijn,’ lachte Ali, ‘wordt hij dan muzikant?’

‘Violist wordt hij, maar hij moet eerst nog veel leeren. De lessen beginnen de volgende week,’ vertelde Papa en streelde Ali's roode wangetjes.

‘Zie je wel, Ali,’ zei Mevrouw nu, ‘alles is goed geworden. Nu behoeft mijn kleine meid niet meer zoo bedroefd te schreien. O, Papa, wat was onze wildzang in de war van morgen.’

‘Jantje lacht en Jantje huilt, hè Ali?’ kwam Papa en zette Ali van zijn knie.

Het was onderwijl tijd geworden om aan tafel te gaan, de jongens waren ook thuis gekomen. Allen namen dus plaats. Ali liet zich dit keer het eten goed smaken en vooral de pudding met vanillesaus vond ze heerlijk.

Vijftiende Hoofdstuk.
Jantje gaat naar den Bioscoop.

‘Zeg, Jantje,’ zei Ali op een Zondagmorgen, toen Jantje als naar gewoonte bij de familie Vermeer op visite kwam.

‘Nu, wat is er, Ali?’

‘Vanmiddag gaan we naar den bioscoop. Papa, jij, Wim, Jan en ik,’ vertelde Ali haar vriendje met een stralend gezichtje. ‘Hoe vind je dat?’

‘Fijn, echt hoor,’ juichte Janneman.

‘Ben je er nog nooit geweest?’

‘Neen nooit. O, ik ben zoo blij,’ lachte Jantje, vroeger stond ik er dikwijls voor te kijken. Dan dacht ik wel eens hè, kon ik ook maar eens een keer binnen kijken, maar ik had nooit geld.’

‘Eerst mocht ik niet mee van Papa, ik was nog te klein, zie je, maar toen heeft Moes een goed woordje voor me gedaan, nu, en toen zei Papa: ‘Laat de kleine muis dan ook maar meegaan,’ leuk hè?’

‘En of,’ kwam Jantje lachend.

‘Ben je er nooit geweest,’ vroeg Willem, die met Jan de kamer binnenkwam.

‘Neen,’ antwoordde Jantje, ‘dat vertelde ik al aan Ali, en daarom vind ik het maar wat prettig, dat ik nu mee mag.’

‘O, jong,’ riep Willem uit, ‘wij zijn er al zoo dikwijls geweest, 't is er wat mooi.’

‘Nu, dat wil ik wel gelooven, die platen vond ik vroeger zoo fijn. In die dagen, toen ik m'n marmotje nog had, bleef ik er uren voor staan kijken.’

‘Nu,’ kwam Jan, ‘er vóór staan, daar had je niet veel aan.’

‘Je zag de platen toch,’ merkte Jantje op.

‘Maar nu gaan we naar binnen,’ lachte Ali, vroolijk in haar handjes klappende.

‘Het zal wel erg duur zijn, hè?’ vroeg Jantje.

‘Wel neen, jong. Papa betaalt het,’ antwoordde Willem.

‘Gaat Mevrouw ook mee?’

‘Neen, Moes niet, ze krijgt altijd hoofdpijn in den bioscoop,’ antwoordde Ali.

‘Jij bent eigenlijk veel te klein;’ plaagde Willem Ali. ‘Je moest niet mee mogen. Blijf maar liever thuis en speel met je poppen.’

‘Niet waar, nare jongen,’ riep Ali, boos met haar voetjes op den grond stampende.

‘Ik mag van Papa, Papa heeft het zelf gezegd dat het mocht en Moes ook.’

‘Zeker, Ali gaat mee,’ troostte Jan zijn zusje en het heele. Klaverblaadje mag mee.’

‘O, Jo, Greet en Trien ook?’ vroeg Jantje.

‘Ja, Papa gaat met ons allemaal,’ lachte Ali, die de plagerij van Willem al weer vergeten was.

‘Hoe laat begint het?’ vroeg Jantje, die al bij voorbaat

genoot van de aanstaande pret. Hij zou immers zelf netjes gekleed met die lieve meisjes en jongens naar den bioscoop. gaan. Al dat moois zou hij met zijn eigen oogen aanschouwen; het was haast te heerlijk om waar te zijn. Wat had ons Jantje nu toch een prettig leventje, volop eten en drinken, slapen in een warm, zacht bed, op tijd naar school en dan, de lessen, die heerlijke vioollessen bij Mijnheer Daniël. Soms kon hij het zich niet voorstellen, dat dit alles werkelijkheid was. Wat lagen de dagen, toen hij als het arme, vuile bedel jongetje door de groote stad rondzwierf nu al ver achter hem. Alleen de gedachte aan zijn marmotje stemde hem soms even droevig. O, als hij nu zijn beestje nog maar had. Die goede Juffrouw Betje en haar man zouden het ook wel een snoezig marmotje gevonden hebben. Maar al het nieuwe en ongewone, het prettige leven, dat hij nu leidde, deden hem de droevige dagen van vroeger vergeten.

Mijnheer Daniël was altijd even aardig voor hem, hij vertelde zoo prachtig van al die groote meesters in de muziek. En als Jantje goed zijn best bleef doen, dan, zoo had Mijnheer Daniël beloofd, zou hij Jantje over eenigen tijd meenemen naar de concerten, waarin hij viool speelde.

‘O, Mijnheer,’ had Jantje uitgeroepen, ‘mag ik heusch mee?’

‘Zeker vent, als je goed je best doet.’

Nu, ons Jantje deed goed zijn best. Als hij maar eventjes vrij had, studeerde hij op zijn viooltje.

‘Kan je al: “Boer daar ligt een kip in 't water” spelen?’ vroeg Willem eens: ‘Zie je, dan kon Ali begeleiden op de piano, zoo ver is ze al, hè zus?’

‘Veel verder’ kwam Ali, ‘stoor je maar niet aan dien naren plaaggeest, hoor Jantje.’

‘Och, het is maar gekheid,’ haasttte Jantje te zeggen.

‘Studeer jij iederen dag?’

‘En vindt je het prettig?’

‘Nu, niet erg, hè zus? plaagde Willem.

‘Vind jij het wel prettig?’

‘Ik wel, als ik maar eventjes tijd heb, krijg ik m'n viool.’

‘Ken je al liedjes spelen?’

‘Neen nog niet, ik moet eerst veel oefeningen doorstudeeren.’

‘Ik ben blij,’ zei Willem, ‘dat ik geen viool of piano spelen behoef te leeren. Wat kan mij die muziek schelen, bah!’

‘O jongen,’ zei Jantje, die verwonderd was, dat er iemand zijn kon, die niet van muziek hield. Hij vond het heerlijk. En zijn viool was hem zoo lief geworden. Soms moest Juffrouw Betje hem roepen. ‘Zeg Janneman, berg nu je viool maar eens op hoor, en kom je boterham eten.’

Mijnheer en Mevrouw Vermeer sloegen met vreugde de vorderingen, die Jantje maakte gade. Wat hadden ze een plezier van het jongetje en wat kon hij het goed vinden met hun beide zoontjes. Van Ali was hij de verklaarde lieveling, ze hield evenveel, ja bijna nog meer van Jantje, dan van haar beide broertjes.

Aan de koffietafel werd druk gesproken over het bezoek aan den bioscoop, vooral Ali's mondjė stond niet stil.

‘Tut, tut,’ kwam Mevrouw lachend, met de handen aan haar ooren, ‘houd je nu eens even stil, kindje, je bent zoo druk! Drink je melk liever op.’

‘Ze is zoo blij en Janneman ook,’ zei Jan.

Na de koffie kwamen de vriendinnetjes, en gezamenlijk toog men nu op weg.’

Daar het prachtig winterweer was, gingen ze loopen, Mijn-

heer met de jongens, ‘het vroolijk Klaverblaadje’ met elkaar. ‘Twee aan twee en de rest aan troepjes,’ lachte Trien en stak haar handje door Ali's arm. Ze waren nu de beste maatjes geworden, kibbelpartijen, zooals vroeger, kwamen niet meer voor. De verjaarvisite bij Catrien was recht prettig geweest en alle meisjes hadden zich best vermaakt.

Jantje was stil onderweg, en toen Mijnheer vroeg: ‘Wat ben jij stil, Janneman, hoe komt dat?’ gaf Willem lachend ten antwoord: ‘Dat is van blijdschap. Papa.’

‘Wel vent?’ vroeg Mijnheer, ‘ben je zoo blij? Dat doet me plezier hoor.’

‘Ja, mijnheer, ik vind het heerlijk,’ zei Jantje, die moeite had om de groote stappen van Mijnheer bij te houden. Bij den bioscoop gekomen zag Jantje tot zijn grooten schrik onder een troepje havelooze jongens zijn vroegeren kameraadje uit de steeg. Pietje Puck. Zijn broekje was van onderen nog even gerafeld als vroeger, de schoenen, veel te groot, waren met touwtjes vastgebonden, de smerigė pet stond scheef op zijn hoofd. ‘Als ie me maar niet ziet,’ dacht Janneman, met een kleur van schrik. Vlak achter Mijnheer Vermeer schoof hij den bioscoop binnen. Gelukkig, Pietje Puck had hem niet opgemerkt, en als ze er uit kwamen zou het al donker zijn. ‘Wat was hij vuil,’ dacht Jantje. ‘Verbeeld je, dat hij weer geroepen had. ‘Opschepper! Brani. En als hij dit nu gedaan had, nu Mijnheer en de anderen er bij waren, dan zou onze Jantje zich geen raad geweten hebben. Gelukkig was het goed afgeloopen en spoedig hielden de prachtige films Jantjes aandacht geboeid. O, wat was het mooi en telkens liet hij een uitroep van bewondering hooren. ‘Stil een beetje, ventje,’ vermaande Mijnheer hem lachend, ‘niet zoo telkens hè roepen.’

‘'t Is zoo prachtig Mijnheer,’ fluisterde Jantje.

Het was, alsof hij zich in een tooverwereld bevond, hij doorleefde een heerlijk sprookje, zooals Juffrouw Betje ze vaak aan Ali en hem vertelde. Die mooie stoeltjes, waar je zoo gemakkelijk in zat, de muziek, piano en viool en de prachtige telkens wisselende beelden op het doek, in een woord, Janneman genoot.

'Straks komt er een vroolijk nummertje, waar je om lachen moet, o zoo leuk,' fluisterde Willem hem zachtjes in.

'Wat is dit fijn, hè?' zei Jantje.

'Nou, maar straks ook, dat zul je eens zien.'

De kinderen lachten hartelijk om het kluchtige nummertje, dat nu volgde. Jantje dacht even aan Pietje Puck. Zielig toch, zoo'n stumper! Zoo had hij nu vroeger ook staan hunkeren, als hij andere goedgekleede kinderen den bioscoop zag binnengaan en hij in koude en regen buiten stond.

Buiten gekomen keek Jantje schuw in het rond. Neen, geen Pietje Puck, gelukkig. Met de tram gingen ze naar huis en toen Mevrouw vroeg: 'En Janneman, hoe is de bioscoop je bevallen?' antwoordde Jantje met een kleur van vreugde: 'O, Mevrouw, het was toch zoo prachtig, ziet u en er was een....' En in één adem begon Jantje te vertellen van alles, wat hij dien middag gezien had.

'Ja en later kwam er een dikke mijnheer, o zoo dik Moes, met een bierton, en die mijnheer liep overal tegen aan; een ijswagen liep hij omver en toen kwamen er twee politieagenten en die pakten hem op,' vulde Ali Jantjes vertelling aan. 'We moesten toch zoo lachen!'

'Dus jullie hebt een prettigen middag gehad?' lachte Mevrouw, 'nu zal een glaasje limonade smaken, hè kinderen.'

Dien avond raakte Jantje niet uitgepraat over al het moois, dat hij in den bioscoop gezien had.

‘Nu, Jan,’ beloofde Juffrouw Betje, ‘wij gaan er ook eens gauw heen, en dan mag je ook mee.’

‘O, fijn. Juffrouw,’ riep Jantje verheugd.

Toen hij in zijn bedje lag, wilde de slaap niet komen. Telkens zag hij de mooie beelden uit den bioscoop en daartusschen het havelooze, armoedige stumperdje. Pietje Puck. ‘Hij zal wel niet zoo lekker warm liggen als ik,’ dacht Jantje en besloot grootmoedig, als hij zijn vroeger kameraadje uit het slop weer eens zag, hem centen voor den bioscoop te geven. Die jongen wil ook wel eens wat hebben. Ik heb hem nog eens zuurballen ook gegeven. Fijn, dat ik weer eens naar den bioscoop mag. En met de prettige gedachte aan de dingen, die komen zouden, sloot onze Janneman eindelijk de oogen en viel in een rustigen slaap.

Zestiende Hoofdstuk.
Ali's poesje.

‘Raad eens, Ali, wat hier in zit!’ zei Jantje op een kouden Zondagmorgen in Januari, toen hij, zoo als gewoonlijk, tegen koffietijd bij de familie Vermeer op visite kwam.

‘Nu, wat zit er dan in?’ vroeg Ali.

‘Raden hoor, zoo kom je er niet af,’ lachte Jantje. Ook Willem en zijn broertje waren naderbij gekomen. Op eens klonk er een klagend ‘miauw, miauw’ uit het mandje en nu wisten ze wat er in zat.

‘Een poesje!’ juichte kleine Ali, in haar handjes klappende van pret. Voorzichtig maakte Jantje de touwtjes los, waarmee het deksel in grove steken op het mandje vastgenaaid was.

‘Asjeblieft Ali, voor jou,’ en Jantje legde een snoeperig wit poesje op Ali's armen. ‘Nu, hoe vind je het?’

‘O, Jan, dodderig, wat een schattig katje. Is dat nu heusch voor mij?’

‘Zeker, voor wie anders? Je wilde immers zoo graag een poesje hebben, nu en toen zei juffrouw Betje van morgen:

‘Kijk eens Jan, dat is nu net een katje voor Ali.’ We hebben het netjes in een mandje gepakt en hier is het nu.’

Het poesje voelde zich niet op zijn gemak, dat kon je best zien.

‘Als Mama het maar goedvindt,’ zei Willem, ‘verbeeld je, dat ze met elkaar begonnen te vechten.’

‘Wie?’

‘Wel, de hond en het poesje.’

‘Mevrouw vindt het goed,’ zei Jantje, ‘ik heb het gevraagd, zie je.’

‘O, vindt Moes het goed? Mag ik het poesje houden? Echt hoor!’ lachte Ali.

Mevrouw kwam juist de kamer binnen en Ali riep opgetogen: ‘O Moes, zie eens, wat een lief poesje, schattig hè!’

‘Ja, 't is een aardig diertje,’ antwoordde Mevrouw, ‘nu is je wensch vervuld. Je wilde immers zoo dolgraag een klein poesje hebben?’

‘O, ik ben er zoo blij mee,’ en Ali danste de kamer op en neer met poesje in haar armen. Poes vond dit zeker minder prettig, tenminste, ze ontglipte aan Ali's handen en verborg zich onder de canapé. ‘Zie je wel, je doet veel te wild met het beestje,’ vermaande Mevrouw. ‘'t Is nog zulk een klein diertje.’

‘Moes, mag ik een schoteltje met melk?’ vroeg Ali, ‘dan komt ze zeker wel onder de canapé vandaan.’

‘Dat zullen we doen, Ali.’

Mevrouw deed wat warme melk op een schoteltje. Jan ging er bij op den grond liggen en riep: ‘Poes, poes, poes, kom dan poesje, kijk eens, lekkere melk!’

‘Dat hoort het poesje toch niet,’ zei Ali.

‘Nu, maar hij ziet het toch,’ kwam Willem.

De twee Jannen en Willem lagen nu voor de canapé op hun knieën.

‘Ze komt, ze komt,’ riep Ali, ‘zie je wel.’

‘Nu, kinderen, moeten jullie weggaan, je maakt het diertje bang,’ zei Mevrouw.

Wip waren de jongens op de beenen. Ali tegen Moes aangeleund, zag hoe smakelijk het poesje de melk opslikte.

‘Ze is in de melkinrichting,’ zei Jan.

‘Het smaakt het goed,’ lachte Willem.

‘Maar, hoe zullen we haar nu noemen?’ vroeg Ali opeens.

‘Mimi!’ stelde Willem voor.

‘Och, wel neen. Mimi heet m'n pop. Ik weet wat, Minette,’ kwam Jantje.

‘Ja, da's een mooie naam.’

‘Ja, ja!’ verheugd klapte Ali in haar handjes. ‘Minettetje, kom poesje. Minette, kom bij het vrouwtje!’

‘Als het vrouwtje maar niet te wild met haar doet,’ zei Mevrouw, ‘je moet denken, dat ze nog klein is en scherpe nageltjes heeft. Met Hector ben je ook altijd zoo woest, kleine robbedoes.’

‘Neen Moes, ik zal o zoo voorzichtig met haar doen,’ beloofde Ali. ‘Hè poesje?’ ‘Nu zal het vrouwtje je even aan de poppedijntjes laten zien,’ en Ali bracht Minette bij Beppie en Mimi.

‘Hier, dat zijn nu mijn poppenkindertjes. ‘O, daar heb je Hector,’ riep Willem, ‘nu zul je het hebben.’

Wacht! Jantje nam Minette op zijn arm, streelde heur kopje en zei: ‘Houd jij je maar stil, hoor Minettetje. Hector is een goeie hond, hij zal je niets doen. Lief poesje, hè?’

‘Wat is dat?’ vroeg Papa, de kamer binnentredend, gevolgd door Hector.

‘Onze nieuwe huisgenoot,’ stelde Mevrouw Minette voor, ‘Ali's poesje.’

‘O, pas op Hekkie,’ riep Ali.

Hector echter nam niet de minste notitie van Minette. Poesje sprong van Jantjes arm, maakte een hoog ruggetje en blies naar den grooten hond.

‘O, zie eens even, jongens, wat grappig ze doet,’ lachte Ali, die erg veel schik had in de boosheid van poesje, ‘zie eens, ze blaast alweer! Foei en Hector doet jou niets.’

‘Nu, Hector zal je poppen niet omverloopen, zooals de poes straks deed,’ lachte Willem.

‘Zie dat kleine ding eens blazen.’

‘Papa, vindt u het geen dodderig poesje?’ vroeg Ali, ‘wat mooi wit hè?’

‘Zeker, zeker, een aardig speelkameraadje voor jou, maar denk er om, kindje, ze heeft scherpe nageltjes,’ antwoordde Papa, zijn kleine meid kussende.

‘Dat heb ik haar al gezegd,’ zei Mevrouw.

‘En waar is dat wonderdiertje nu vandaan gekomen?’ vroeg Papa, toen hij aan de koffietafel plaats nam.

‘Jantje heeft het voor me meegebracht,’ antwoordde Ali, die Poesje in haar armen had en zachtjes over het kopje streek. Poes vond dit zeker heel prettig, want ze begon heel tevreden te spinnen.

‘Ze spint, hoor je wel?’ zei Jan.

‘Hé Moes, mag ze een schoteltje melk met brood?’ bedelde Ali.

‘Strakjes Ali, je moet je beurt afwachten. Eerst zullen we koffiedrinken en dan kan Poes krijgen, dat zullen we nu maar vast zoo instellen.’

Toen men van de koffietafel opstond, werd er voor Minette

gezorgd. Even later belden de vriendinnetjes, Jo, Trien en Greta. Ali holde ze tegemoet in de gang.

'O, moet jullie eris kijken,' riep ze opgetogen, 'ik heb wat nieuws gekregen, schattig!'

'Wat dan kind?' een nieuwe pop, of een....'

'Neen, ik zeg het niet en jullie raden het toch nièt, kom maar mee.'

Toen ze de huiskamer binnentraden, zagen ze direct Minette, die zich in haar nieuwe woning al geheel thuis gevoelde en lekker op het haardkleedje lag te slapen.

'O, zie eens even, een poesje,' riep Jo, die dol op poesjes was, 'wat een lief diertje en zoo mooi wit. Zeg, Ali, hoe kom je er aan?'

'Nu, van Jantje, hij heeft het beestje voor me meegebracht. Het heeft al een naam ook, Minette hebben we het genoemd.'

'Minette, o wat een mooie naam,' vond Greet.

'Minette, die onderwijl wakker was geworden, keek de vriendinnetjes aan, alsof ze zeggen wilde: 'Wat komen jullie hier doen?'

De meisjes vonden Minette snoezig en speelden lustig met Poesje.

Ali dacht aan de poppedijntjes. Mimi en Beppie, ze had ze heelemaal vergeten. Anders speelde ze na de koffie altijd met ze, en nu zaten ze daar zoo verlaten op hun stoeltjes in de poppenkamer, dat Ali er medelijden mee kreeg. Die arme Mimi en Beppie toch.

'Kom jullie maar, hoor,' zei ze, beurtelings Mimi en Beppie knuffelend.

'Jullie bent me lieve zoete schattebouten en ik zal evenveel van je houden, nu dat kleine poesje Minette hier is.'

De poppen waren op de nieuwe huisgenoote niet erg gesteld,

zooals te begrijpen is. Ze hoopten maar, dat moedertje Ali, die kleine wildebras niet meer bij hen in de poppenkamer zou laten. 't Was niets prettig, om van je stoeltje gegooid te worden. Gelukkig, dat moedertje Ali ze gauw getroost had.

'Nu,' zei Ali tegen de vriendinnetjes, 'helpen jullie me eens, de poppenkindertjes krijgen hun witte wollen manteltjes aan, als we gaan wandelen.'

Spoedig waren Mimi en Beppie nu in de witte costuumpjes. Ze zagen er snoezig uit, de blonde krulletjes kwamen zoo aardig uit de mutsjes te voorschijn en ze hadden ieder een mofje ook.

'Ze zien er uit, of ze schaatsen moeten rijden,' lachte Greet.

'Natuurlijk,' ze zijn in het ijscostuum,' lachte Ali. 'O, nu zijn ze net zoo wit, als Minette, hè poeske? Nu gaan de vrouwtjes en de kindertjes wandelen met Mina en blijft Minette alleen. Dat vind poesje niet prettig, hé?'

'Och,' kwam Catrien, 'ze zal wel slapen gaan, zie maar eens, ze zoekt al een plekje uit.'

'Nu, moezepoes, doe jij je oogjes maar dicht hoor, lekker schatje.'

De meisjes maakten met Mina een groote wandeling, om beurten droegen de Mamaatjes Mimi en Beppie.

'Wat zou Minette nu doen?' vroeg Ali op eens. 'Dat zou ik wel eens willen weten.'

'Als ze maar niet aan het vechten is, met Hector, die groote hond kan dat snoezige poesje best opeten,' plaagde Catrien.

'Hè, Catrien, wat ben je een flauw kind, om Ali zoo bang te maken,' zei Greet, die Ali's gezichtje betrekken zag, en het voor haar vriendinnetje opnam.

‘O, ik zei het zoo maar,’ lachte Catrien, ‘ik weet er niets van, maar honden en katten vechten altijd samen.’

‘Niet altijd,’ zoo mengde Mina zich nu in het gesprek der vriendinnetjes, ‘want bij ons thuis hebben ze een hond en een poes en die liggen soms naast elkaar in één mandje te slapen en als we gegeten hebben, zet Moeder één bordje met eten voor hen beiden klaar. Nu en je moest eens zien, hoe lekker ze er van smullen.’

‘Hoe heet die hond?’ vroeg Greet.

‘Kees en de poes Trien,’ antwoordde Mina.

‘O, net als ik,’ lachte Catrien, wat een grappige naam voor een poes, zeg!’

‘Ja, dat heeft mijn Moeder zoo verzonnen. 't Is zoo'n goedig diertje en Kees ook, hoor! Moet je zien, als ik mijn vrijen avond hėb, dan hoort hij me al naar boven komen en dan springt hij van blijdschap tegen me op!’

‘Trien ook?’ vroeg Ali lachend.

‘Trien, wel neen kind. Kees zeg ik.’

‘Ik zou ook wel zoo'n klein schattig poesje willen hebben,’ zei Greet.

‘Nu, vraag aan je Mama, of je er eentje hebben moogt. Misschien heeft Minette nog een klein zusje, dat zal ik Jantje van middag eens vragen,’ zei Ali, die dolgraag Greet een plezier wilde doen.

‘Kom meisjes, nu moeten we naar huis, 't is tijd,’ kwam Mina. ‘Je weet, Ali, dat je Mama graag wil, dat je op tijd aan tafel bent.’

‘Moes, waar is Poesje,’ vroeg Ali zoodra ze in huis was. ‘Hé, hé, Ali, niet zoo woest. Kijk, daar is Poes, ze slaapt.

Zie je wel.' 'O, ja, en heeft ze niet gevochten met Hector?' vroeg Ali.

'Gevochten? Hoe kom je er bij kindje. Neen, Poes en Hector zijn de beste maatjes met elkaar, hoor,' antwoordde Mevrouw.

'O, prettig, Moes, want ziet u, ik houd van allebei evenveel.'

Zeventiende Hoofdstuk.
Mama's Verjaardag.

‘Nog twee nachtjes slapen, Jantje en dan is Moes jarig,’ zei Ali op een middag, toen ze bij Jantje op visite was.

‘Ik ken m'n stukje al heelemaal,’ verklaarde Jantje, ‘maar ik heb ook erg veel gestudeerd, zie je. Mijnheer zei gisteren: ‘Janneman, 't is goed zoo, hoor!’

‘Wat zal Moes dat aardig vinden. Wij maken haar stoel groen, de meid zal helpen, o zoo mooi zie je, met rozen er tusschen,’ vertelde Ali.

‘Hoe laat moet ik komen?’ vroeg Jantje.

‘Wel jongen, op den gewonen tijd. Moes is immers op Zondag jarig en dan ben je den geheelen dag bij ons,’ antwoordde Ali.

‘O ja, dat is waar ook. Echt hoor.’

‘Zeg Jantje!’

‘Ja?’

‘Speel het stukje eens voor mij,’ vleide Ali.

‘Hé, dan is de aardigheid er af.’

‘Waar is de aardigheid af?’ vroeg Juffrouw Betje, die juist de kamer binnenkwam.

‘Nu moet u eens hooren,’ begon Ali.

‘Jantje heeft een stukje geleerd op zijn viool voor Moes' verjaardag.’

‘Ja, dat weet ik,’ viel Juffrouw Betje in.

‘'s Morgens vroeg begon dat gefiedel al.’

‘Nu vroeg ik, of ik het eens hooren mocht, maar hij wil het niet spelen,’ pruilde Ali.

‘Ik wil wel,’ kwam Jantje, terwijl hij zijn viool kreeg, ‘maar het moest eigenlijk een verrassing blijven, zie je.’

‘Ali is nieuwsgierig, muzikantje. Toe speel haar maar eens voor. Kijk, hier is voor elk een beker melk, die moeten jullie eerst maar eens opdrinken.’

‘Wie het eerst op heeft?’ lachte Ali.

‘Neen, Ali, melk moet je niet zoo gauw drinken, en er is geen haast bij,’ zei Juffrouw Betje. De kinderen dronken hun melk; en toen voldeed Jantje aan Ali's verzoek. Het was maar een klein eenvoudig stukje, want Jantje had nog maar kort les gehad. Toch vonden Juffrouw Betje en Ali het heel lief.

‘Mooi, muzikant,’ riep Ali, toen het stukje uit was en klapte in haar handjes.

‘Ja, wat zeg je er van?’ zei Juffrouw Betje.

‘Aardig hoor,’ antwoordde Ali. ‘Maar, Juffrouw Betje, u hebt beloofd, dat u vertellen zou.’

En die goede Juffrouw Betje begon weer met een van haar mooie sprookjes, die de kinderen zoo gaarne van haar hoorden. Veel te gauw naar Ali's zin was de avond om. ‘Tot Zondag, Jantje,’ zei Ali bij het naar huis gaan. ‘Dag!’

‘Dag Ali, loop maar hard, dan ben je gauw thuis!’ riep Jantje.

Ali stapte dapper voort met Mina; onderweg vertelde ze dat Jantje het stukje al heelemaal kende voor Zondag, als Moes jarig was. ‘Zeg, roep je me vroeg?’

‘Zeker, kleine Puck, ik zal je gauw uit je bedje halen,’ antwoordde Mina.

Eindelijk brak de lang verwachte morgen aan. Al vroeg waren de jongens en Ali beneden en nu begonnen ze Moeders stoel mooi te maken. Mina wond het groen er om, en Ali gaf de rozen aan met een stralend gezichtje.

‘O, wat lief Mina. Snoezig he?’

Ja, de stoel was mooi geworden. Moes zou het zonde vinden om er op te gaan zitten, vond Willem.

‘Moes moet er op zitten,’ kwam Jan. Verbeeld je eens, dat Moes het niet deed. Daarvoor hebben we den stoel toch niet versierd.’

‘Sssst ... ssst,’ kwam Mina, ‘daar komt Mevrouw.’ Vol blijde verwachting keken de kinderen naar de deur, die langzaam open ging, maar niet de jarige Moeder kwam binnen, het was Papa.

‘O, Papa, bent u het?’ riep Ali.

‘Ja, kleintje. Mama komt zoo dadelijk,’ antwoordde Papa. En terwijl hij naar den versierden stoel keek, zei Papa:

‘Wel wel, wat zetten jullie Moeder in de bloemetjes.’

‘Vindt U het niet lief. Papa?’ vroeg Willem.

‘Zeker, zeker vind ik het lief. Dat is een heel werkje geweest, Mina zal wel een handje geholpen hebben, denk ik.’

‘O, daar hoor ik Mevrouw van boven komen,’ zei Mina.

Ja, daar kwam de jarige Moes werkelijk aan. Ali vloog Moes om den hals en zei haar versje op:

Lieve Moes, ik ben zoo blij,
Dat u heden jarig zijt;
Leef nog lang, nog heel veel jaren,
Ik bid God, dat Hij U spare.

Uw liefhebbend dochtertje

Ali.

‘Dank je, lieve schat.’ En Moes kuste haar kleine meid, dat het klapte. Nu kwamen Willem en Jan met hun felicitatie's en kreeg Moes een beeldig cadeau. ‘Maar kinderen wat hebben jullie me goed bedacht, en kijk eens, wat een mooien stoel. 't Is, of ik de bruid ben,’ lachte Moes.

‘Gaat U eens zitten,’ stelde Jan voor.

‘Dat zullen we hebben.’

Voorzichtig, om de rozen niet te knoeien, nam Mevrouw plaats.

‘Daar zit je als een koningin, Mama,’ zei Papa.

‘Ja, ja, een koningin op den troon en nu moet de koning er naast zitten,’ riep Ali. ‘Toe Papa, u naast Moes.’

‘Maar ik heb geen versierden stoel,’ lachte Papa.

‘Als U jarig bent, zullen we uw grooten stoel ook mooi maken,’ zei Ali.

‘Hè, kwam Janneman spijtig, als je het nu al vertelt, is de aardigheid er af.’

‘Och, jongen,’ begon Ali. Maar Mama nam haar op schoot, want ze zag, dat Ali's lipje begon te trillen en de waterlanders voor den dag kwamen.

‘Stil maar, kleine muis,’ haastte Moes te zeggen. ‘Ze denkt zeker, als Papa jarig is, zullen we hem ook in de bloemetjes zetten, hè?

Foei, wat is dat nu? Traantjes? Die kunnen we vandaag niet hebben hoor!’

‘Hè, die meisjes zijn zoo flauw,’ plaagde Willem, ze beginnen dadelijk te huilen.’

‘Niet plagen,’ verbood Papa, ‘kom Ali, ga nu maar je boterhammetje eten.’

‘Kijk poes eens, ze geeft Mama kopjes.’

‘Ze feliciteert me ook, hè poeke? - O, Ali lacht weer, zeker om poesje.’

‘Nu gauw ontbijten,’ noodigde Mevrouw.

Aan het ontbijt werd een groote bouquet binnen gebracht voor Mevrouw.

‘Hè, geen kaartje er bij. O, ja, van nicht Hermine. Hoe lief van haar.’

‘Wat rieken ze lekker, Moes,’ en Ali drukte haar neusje vast in de bloemen.

‘Moes, mogen wij van middag evengoed uitgaan; al is u jarig?’ vroeg Jan.

‘Hè, ja. Moes, we behoeven niet bij al die visite te blijven, hè?’

‘Neen, kinderen, zeker niet, jullie moogt gerust uitgaan hoor,’ antwoordde Moes.

Er kwamen nog meer bloemen. De kamer begon er echt feestelijk uit te zien.

Tegen koffietijd verscheen Jantje met zijn vioolkist, die hij stilletjes aan Mina gaf.

Jantje had mooie rozen in vloeipapier voor de jarige Mevrouw meegebracht.

Juffrouw Betje had hem een toespraakje geleerd. Een beetje haperend en, terwijl hij beurtelings wit en rood zag, kwam het er bij Jantje uit. Hij zei, dat hij die lieve Mevrouw zoo dankbaar was, dat hij nu zulk een heerlijk en gelukkig leven leidde. Hij zou altijd zijn best blijven doen en hij hoopte, dat Mijnheer en Mevrouw steeds tevreden over hem zouden zijn.

't Is goed geweest,' zei Mevrouw hartelijk, 'zijn die rozen voor mij? Dank je wel hoor, die zullen we maar bij de andere bloemen zetten.'

'Jantje, vind je ze niet mooi?' vroeg Ali, 'allemaal voor de jarige Moes, en kijk den stoel eens.'

'Prachtig,' vond Jantje.

'Wat heb jij een toespraak gehouden, jong,' lachte Jan.

'Fijn hoor, je stond daar net als onze leeraar,' plaagde Willem.

'Kom! Aan tafel,' noodigde Mevrouw.

Na de koffie gingen de jongens en Ali uit, en 's avonds begon het feest.

De drie jongens en Ali hadden een klein tooneelstukje geleerd. Het was erg aardig en Papa, Mama en de visite klapten in de handen. Vooral kleine Ali had allerliefst gespeeld. Ze was heelemaal niet verlegen geweest, en had met dapper stemmetje nog een liedje gezongen.

De kinderen kregen taartjes en limonade en mochten net zoo lang opblijven als de groote menschen. Ook Jantjes beurt kwam, moedig begon hij zijn viooltje te stemmen en spoedig klonken de eerste tonen van het stukje, door hem zoo ijverig bestudeerd, door de kamer. Met aandacht luisterde men en, Mevrouw dacht bij zich zelf: 'Is dat nu het arme verwaarloosde stumperdje van eenigen tijd geleden?'

Jantje oogstte veel dank en applaus.

Mijnheer zei: ‘Bravo Jantje, je zult nog een violist van “wat ben je me” worden.’

Ali ging op haar teentjes staan en fluisterde Moes wat in. Mevrouw knikte lachend.

‘Wat is er Mama?’ vroeg Jan, die een beetje nieuwsgierig uitgevallen was.

‘Ali wil graag een beetje dansen,’ zei Mama.

‘Nu gaan jullie maar in de andere kamer. Ik zal piano spelen.’

‘Hoera! hoera!’ riepen ze nu in koor. Het Vroolijke Klaverblaadje en de jongens hadden veel pret. Mama speelde vroolijke walsjes en zoo goed en zoo kwaad het ging, dansten de jongens en meisjes met elkaar.

‘Moes,’ riep Ali op eens, ‘toe luistert u eens even?’

‘Wat is er kindje?’ vroeg Mevrouw.

‘Neen, u moet hier komen, toe.’

Lachend stond Mevrouw op.

‘Nu, wat heb jullie?’

Ze vormden een kringetje om Moes en Jantje riep: ‘Hiep, hiep, hoera!’

‘Leve de Jarige!’

Daarna zongen ze:

‘Moesje die is jarig,
O, wat zijn we blij,
Nu is zij niet karig
Met de lekkernij.’

‘Hoera! Hoera! Lang zal ze leven in de gloria!’

‘Foei, foei,’ zei Mevrouw, ‘kinderen, wat maak jullie me moe.’

‘Nu, maar onze Moeder is maar één maal in een jaar jarig.’

‘Jongens en meisjes,’ mengde Papa zich er in, ‘er is een tijd van komen, en er is een tijd van gaan. De groote menschen vinden, dat het zoo langzamerhand....’

‘Hè, neen Pa, wacht u nog wat, 't is zoo prettig!’ riepen ze allen.

‘Jawel, maar morgen moet jullie op tijd naar school. Weet je dat wel?’ herinnerde Mevrouw, ‘dus nu moet je je maar aankleeden, en dan zal ik gauw de kleine Ali naar haar bedje brengen. Ze heeft een erge kleur en is verhit van het dansen.’

Spoedig hadden de meisjes nu de manteltjes en Jantje zijn jas aangetrokken en allen bedankten Mijnheer en Mevrouw voor den heerlijken avond. Vooral Jantje had zulk een prettigen dag en eenig avondje gehad, dat hij er niet over uitgepraat kwam.

‘O, Juffrouw, 't was eenig, en ze hebben zulk een mooi comediestukje gespeeld, neen, maar dat hadden U en Mijnheer eens moeten hooren.’

‘Wel, wel, en hoe vonden ze jou vioolstukje?’ vroeg Juffrouw Betje.

‘O, heel aardig,’ antwoordde Jantje, ‘we kregen taartjes en limonade en we hebben nog gedanst ook en Mevrouw is in den kring geweest.’

‘Zoo, zoo, moest Mevrouw er ook nog aan gelooven,’ lachte Juffrouw Betje.

‘Kom, Jantje, ga nu maar gauw slapen, en droom nog maar eens van de pret.’

Jantje droomde dien nacht van violen, die naar hem toe kwamen, van bloemen en van kleine meisjes in het wit, die een vroolijk dansje met hem maakten.

....‘Jantje, word wakker, 't is tijd! Toe, jongen, opstaan!’ Verschrikt wreef Jantje zich de oogen uit en keek vreemd op, toen hij Juffrouw Betje bij zijn ledikant zag staan.

‘Ja, ik kom,’ gaf Jantje ten antwoord.

Vlug sprong hij uit bed en was spoedig in de kamer.

‘Wat hebben we een pret gehad, gisteravond,’ dacht Jantje onder het naar school gaan. ‘Mijnheer is ook gauw jarig en dan leer ik ook een stukje op de viool.’

Achttiende Hoofdstuk.
Janneman wordt ziek.

Op een kouden guren morgen in December kwam onze Janneman ziek uit school thuis. Onder de les was hij zoo onoplettend, dat de onderwijzer hem eenige keeren aansporen moest beter te luisteren.

‘Scheelt er wat aan, Jan?’

‘Ik heb erge hoofdpijn en.... en m'n keel doet zoo zeer,’ antwoordde Janneman huiverend. Het was ons vriendje of er stralen koud water over zijn rug liepen. Hij kon zijn aandacht onmogelijk bij de aardrijkskundeles bepalen.

‘Ga maar naar huis, vent!’ zei Mijnheer. ‘Willem, breng jij hem even weg.’

Jantje, wien het duizelde voor de oogen, stond op, doch moest zich aan den lessenaar vasthouden, anders zou hij gevallen zijn.

Buiten gekomen, knapte de frissche lucht hem even op. Willem, zijn schoolkameraad, zag hem van ter zijde aan en zei:

‘Wat zie je er bleek uit, jong. Wat scheelt je?’

‘Overal pijn,’ kreunde Janneman.

‘Dan zal je influenza krijgen,’ merkte Willem op. ‘Mijn vader heeft het ook. O, jong, hij is zoo ziek geweest. De dokter heeft gezegd, dat Va nu weer beter wordt, maar hij mag volstrekt nog niet de kamer uit. Ook saai, hè?’

‘Ja,’ stemde Jantje toe.

Het woord influenz bleef naklinken in zijn arm, moe hoofdje. Verbeeld je, dat hij eens erg ziek werd en ook influenza kreeg. Op bed blijven en bittere drankjes slikken, niet naar school, en wat het ergste was, geen vioolles nemen.

‘Zeg, Jan, wat was de Mop weer komiek, hè?’ zoo stoorde Willem Jantje in zijn nare gedachten. De Mop was een bijnaam voor Frans Aalders, ook wel ‘de komiek van de klasse’ genaamd.

‘Hoe durft hij iedereen nadoen. Maar hij is niets bang voor straf, hè?’ zei Jan.

‘Wel neen, dat jong geeft nergens om,’ lachte Willem.

‘Ik zou niet durven, hoor!’

‘Ik ook niet. Maar ik moet altijd om dien jongen lachen, als hij zulke malle gezichten trekt.’

‘Ja,’ zei Jantje flauw. Ondertusschen was de hoofdpijn erger geworden en de keel deed zoo'n pijn, of ze er met naalden in staken.

‘Jij gaat zeker gauw naar bed?’ vroeg Willem. ‘Ik zal blij zijn, als ik lig,’ kreunde Jan. ‘Nu, we zijn er zoo.’ Willem wipte stoep op en af en trok, bij Juffrouw Betjes woning gekomen, hard aan de bel.

‘O, Wim, wat bel je! Ze zullen schrikken,’ zei Jantje.

‘Kom, dan moeten ze maar denken, dat er brand is,’ lachte Willem.

‘Nu Jan, saluutjes en het beste hoor!’

‘Dag Willem, wel bedankt.’

‘Waarvoor?’

‘Dat je me weggebracht hebt. Dag!’

‘Dag!’

Willem holde weg en Jantje liep, zoo goed het ging de trap op. Juffrouw Betje, die juist aan het aardappelschillen was, stond ons ventje met opgestroopte mouwen af te wachten.

‘Wel, wat zullen we nu hebben?’ vroeg ze, Jan met groote oogen aankijkend.

‘O, Juffrouw, ik ben zoo ziek, ik mocht naar huis. O, mijn hoofd,’ steunde Jan.

‘Wel jongen nog toe! Hoe is dat zoo gekomen? Van morgen was je toch nog goed, hè?’

‘Neen, Juffrouw, toen had ik al hoofdpijn, maar ik dacht, het zal wel overgaan. Op school werd het veel erger.’

‘Kom ga maar eerst even mee naar het keukentje, daar is het lekker warm. Ik zal je een beker melk geven en dan onder de wol, hè vent?’

Huiverend kroop Jantje bij het gloeiende fornuis, dronk den beker melk en werd daarna door de goede Juffrouw te bed gebracht.

‘Probeer nu maar om wat te slapen. Wacht, ik zal je lekkertjes toestoppen. Als je dorst krijgt, dan staat hier een karaf water en een glas. Nu jongen, over een poosje kom ik eens kijken, hoe je het maakt.’

‘Alstublieft Juffrouw,’ steunde Jantje. Hè, wat was het lekker op bed. Heerlijk, dat koele laken. Nu moest dat geklop in zijn hoofd ook eens ophouden. ‘O, als ik nu eens slapen kon,’ dacht onze Janneman.

Hij woelde zich om en om, maar de slaap wilde niet komen.

Toen Juffrouw Betje na een uurtje kwam kijken, vond ze ons Jantje heel onrustig.

‘Hoe is het nu, vent?’

‘O, Juffrouw, ik heb zoo'n pijn.’

‘Heb je nog geslapen?’

‘Neen, heelemaal niet.’

‘Probeer maar eens te slapen. Heb je ook ergens trek in? Er staat een lekker soepje voor je te trekken, dat zal wel smaken vanmiddag.’

‘Ik heb zoo'n dorst,’ kreunde Jantje.

‘Hier, jongen, drink maar eens.’

Gretig dronk Jan van het lekkere frissche water. Hè, dat verkwikte.

‘Doe nu je oogen maar dicht,’ zei de goede Juffrouw, ‘misschien knapt de slaap je dan wel op.’

Jantje sliep even in, doch dit slaapje verkwikte hem niet. Met hevige hoofdpijn en een stekend brandend gevoel in zijn keel werd hij wakker.

‘Juffrouw, o, Juffrouw,’ riep hij angstig.

Juffrouw Betje en haar man, die ook thuisgekomen was, kwamen verschrikt aangeloopen.

‘Wat is het ventje, ben je zoo ziek?’

‘Ja, Mijnheer.’

‘Ik zal straks even naar de gracht loopen.’

‘Ja, doe dat,’ fluisterde Juffrouw Betje, ‘hij bevalt me niets.’

‘Neen, mij ook niet.’

‘Wil je nog eens drinken, vent?’

‘Alstublieft! O, ik heb zoo'n dorst!’

‘Je zult wat koortsig wezen.’

‘Ja, Mijnheer, ik heb overal zoo'n pijn.’

‘Dat zal wel beter worden hoor.’ ‘Als dokter komt, krijg je een drankje,’ troostte Juffrouw Betje. Jantje dacht met schrik aan de bittere drankjes, die nu komen zouden en snikkend smeekte hij: ‘Neen Mijnheer, alstublieft geen dokter.’

‘Maar jongen, als het nu toch voor je eigen bestwil is. Niet kinderachtig wezen, hoor, daar ben je te groot voor.’

Toen Janneman alleen was, gooide hij het dek van zich af, het werd hem te benauwd op bed. De koorts kwam hevig opzetten. Jantje wist niet meer, waar hij was. In zijn arm hoofdje warrelde alles pijnlijk door elkaar. Hij was weer het arme jongetje, dat met zijn marmotje door de koude straten der groote stad liep.

‘Stil maar, mijn beestje, ben je zoo koud?’

Hij dekte met zijn rafelig versleten jasje zijn marmotje toe en vleide met zacht stemmetje:

‘Wilt u m'n marmotje eens zien? O, het is zoo'n aardig beestje.’

‘Ze geven niets hè? Allemaal loopen ze door, 't is te koud, marmotje. Niet slaan! Toe niet slaan!’ smeekte hij angstig. Ook Pietje Puck verscheen, die hem ‘brani’ noemde en uitlachte, totdat Jantje hem met reepen chocolade en suikerballen weer in zijn humeur bracht. ‘Lieve Mevrouw,’ mompelde hij, ‘goeie Juffrouw, wat heb ik nu mooie kleeren aan. Wat speelt Mijnheer prachtig op zijn viool. Zou ik durven? Eventjes luisteren.....

'n Zachte hand veegde Jantjes klam voorhoofd af. 't Was Mevrouw Vermeer, die op de boodschap van Betje's man:

‘Jantje is ziek uit school gekomen en ligt nu met erge hoofd- en keelpijn te bed,’ dadelijk meegegaan was. ‘Is Jantje ziek, Moes?’ vroeg Ali. ‘Mag ik met u meegaan?’

‘Neen, lieve kind,’ antwoordde Mevrouw. ‘Jantje moet rustig te bed blijven. Ik ga nu alleen. Later, als hij beter wordt, mag jij mee.’

Toen Mevrouw Vermeer 's middags thuis kwam, bestormden de jongens en Ali, die juist uit school gekomen waren, haar met vragen.

‘Moes, hoe is het met Jantje?’

‘Is hij erg ziek?’

‘Is dokter er bij?’

‘Ja,’ antwoordde Mevrouw, ‘Jantje is nog al ziek, maar de dokter denkt, dat hij wel weer beter zal worden.’

‘Mag ik nu morgen gaan kijken,’ vroeg Ali, die erg verlangde, om bij haar ziek vriendje te zijn. ‘Morgen, wel neen, Ali, hoe kom je er bij. Hij moet rustig op bed blijven. Neen, dat zal nog wel een tijdje duren, kleine ongeduld.’

‘Wat jammer,’ vond Ali. De jongens ook, want allen hielden ze evenveel van Janneman. Hij was de lieveling van ieder in huis. ‘Nu komt hij vandaag ook niet,’ zei Willem. ‘Neen, vent, dat zal nog wel een tijdje duren. Kom! nu aan tafel,’ noodigde Mevrouw.

Janneman moest veel leelijke drankjes en pillen slikken. Hij leed veel pijn, maar werd toch langzamerhand beter. Dagelijks kwam Mevrouw Vermeer bij hem. Zij nam mooie boeken en lekkers van Ali en de jongens voor hem mee. Ook de vriendinnetjes Greet, Jo en Catrien vergaten Jantje niet. Toen hij voor het eerst even op mocht zitten, bekeek hij met een stralend gezicht al het moois, dat hij gekregen had.

‘Zeg, Jan,’ zei Juffrouw Betje op een zachten morgen in Maart, toen onze Janneman voor het eerst geheel gekleed weer beneden kwam; ‘als je heelemaal weer beter bent, mag je ook visite vragen.’

‘O, Juffrouw,’ juichte Jantje. ‘Wat prettig! Ali en de jongens, hè?’

‘Ja, Ali en haar broertjes en de vriendinnetjes ook, ze zijn zoo lief voor je geweest en....’ verder kwam de goede Juffrouw niet. Janneman kwam op haar toe en gaf haar op iederen wang een zoen, die klapte. ‘O, wat leuk, wat zullen we een pret hebben,’ juichte hij.

‘Foei, jongen,’ lachte Juffrouw Betje, ‘niet zoo ontstuimig. ‘Maar,’ vervolgde Janneman, ‘meisjes spelen altijd met winkeltjes en poppen, Juffrouw.’

‘Nu, dan doen ze dat, als ze bij jou op visite komen maar eens niet, hè? Ik zal wafelen bakken en jullie zult pleizier genoeg hebben met elkaar.’

‘O, heerlijk, wafelen! En vertelt u dan ook?’ vroeg Jantje.

‘Dat zullen we dan wel zien,’ lachte de goede Juffrouw, ‘ik kan niet alles tegelijk doen: wafels bakken en sprookjes vertellen.’

‘Juffrouw, mag ik viool spelen,’ vroeg Jantje, ‘hè, toe, mag ik?’

‘Wel ja, jongen, maar niet te lang hoor, dat is nog te vermoeiend voor je.’

‘Jammer, dat ik Mijnheer ook niet vragen kan,’ zei Jantje zijn viool uit het kistje krijgende: ‘Ik heb zulke lekkere druiven van hem gekregen.’ ‘Ja, jongen, ze hebben je allemaal goed bedacht,’ lachte Juffrouw Betje. ‘Kom, nu moet ik naar mijn appeltjes gaan kijken. Ik dacht, nu onze Jan voor het eerst weer mee aan tafel eet, zal ik zijn lievelingskostje, zoete appelen, maar eens koken.’

‘O, appelen, lekker!’ zei Jantje.

‘Nu, doe je best maar vanmiddag.’

....De visite, zes kinderen, had veel pleizier. De poppen,

't fornuisje en 't winkeltje waren geheel vergeten. De Juffrouw bakte zoo hard wafelen, als ze maar kon en toch waren er nog telkens te kort. Ze smaakten ook zoo heerlijk, die wafelen van Juffrouw Betje. Toen ze na afloop van het bakken rood en warm in de kamer kwam, vond ze zich in eens omringd door de meisjes en de jongens.

In een kringetje dansten ze om haar heen. ‘Hoera! Leve de wafelbakster!’ joelden ze. Kleine Ali ging op haar teentjes staan en fluisterde zacht in Juffrouw Betjes oor: ‘Ze smaakten heerlijk, hoor! Dank u wel!’

Toen Janneman 's avonds, veel beter dan gewoonlijk, in zijn bedje lag, wilde de slaap maar niet komen. Telkens moest hij denken aan den naren tijd, toen hij ziek te bed lag. ‘Heerlijk toch, dat hij nu weer geheel beter was en morgen weer naar school mocht; nu zouden zijn vioollessen ook weer beginnen. Wat waren ze allen lief en goed voor hem geweest.’ Eindelijk kwam Klaas Vaak. Spoedig sliep onze Jan nu in en droomde van al de pret, die hij op dien middag met zijn vriendjes en vriendinnetjes had gehad.

Besluit.

Lieve kinderen, aan de lotgevallen van Ali en haar vriendje komt een einde. Het varkentje met zijn langen snuit staat op het punt dit geschiedenisje uit te blazen. Maar even wil ik u nog vertellen, dat onze Ali al een heele jonge dame is geworden. Ze gaat met haar vriendinnetjes op dezelfde kostschool. Het Vroolijke Klaverblaadje is dus bij elkaar gebleven. Toen Mijnheer en Mevrouw Vermeer besloten hun dochtertje ter voltooiïng van haar verdere opvoeding een poosje van huis te zenden, kostte dat eerst traantjes. Ach, Ali was nooit van Papa en Mama weg geweest. Wat zou ze zich daar vreemd gevoelen, bij al die meisjes en secondanten en wat zou ze Jan, Willem en haar vriendje Janneman missen. En dan die prettige middagjes bij Juffrouw Betje, die zoo mooi kon vertellen, en Greet en Jo en Trien! Als ze daaraan dacht, begonnen de tranen weer rijkelijk te vloeien.

Maar, toen de ouders van Greet, Jo en Trien besloten hun meisjes op dezelfde school te doen als Ali, kende haar vreugde

geen grenzen. ‘Moe, o, wat heerlijk!’ had Ali uitgeroepen, we blijven bij elkaar.’

‘Ja,’ had Mevrouw lachend geantwoord, ‘het Vroolijke Klaverblaadje, nu zal je je wel niet zoo eenzaam daar voelen, kindje. Jullie kunt veel over huis praten.’

‘Maar u, Papa en de jongens blijven toch hier, zoo ver van mij af,’ pruilde Ali.

‘Kom, kom, er zijn vacantie's ook,’ had Moe getroost.

De morgen van vertrek brak aan. Onze Ali had maar weinig geslapen dien nacht. Telkens dacht ze aan den morgen, dat ze voor het eerst naar school moest. Wat een kleine puk was ze toen geweest; tranen met tuiten had ze gehuild. Maar wat was die eerste schoolgang haar meegevallen. Dadelijk was ze goede maatjes met Greet geworden. Jo en Catrien waren er ook bijgekomen. Wat een pret hadden ze met elkaar gehad.

Janneman, de arme jongen, kreeg telkens tranen in de oogen, als hij aan de aanstaande scheiding van zijn vriendinnetje dacht. Toch hield Ali zich goed. - Ze zei met een dapper stemmetje Pa, Moe en de broers goeden dag. Allen gaven ze een cadeautje mee, zelfs de dienstmeisjes kwamen met een verrassing voor den dag.

Op de kostschool vonden de meisjes het prettig. Met haar medeleerlingen konden ze 't goed vinden. Toch waren allen dolblij, als de vacantie aanbrak. Dan zagen ze allen en alles weer. Dat zij in de vacantietijden veel aan de broers en Janneman te vertellen hadden, behoef ik den kinderen die dit verhaal lezen, zeker niet te zeggen.

Willem en Jan, de broers, waren groot geworden. ‘Echte heeren,’ vond Ali, toen ze voor het eerst met vacantie thuiskwam.

En niemand zou in Janneman, als hij met zijn vioolkist onder

den arm iederen morgen naar de hoogere muziekschool stapte, het bleeke havelooze bedeljongetje van eenige jaren terug herkend hebben; Jantje deed goed zijn best, hij was een zeer ijverige leerling. Pietje Puck zag hij nooit meer, en zijn vader met de vrouw, die hem zoo wreed behandeld had, ook nooit meer.

Toch dacht ons Jantje in stille oogenblikken nog dikwijls aan zijn vader. Gaarne had hij hem weer eens willen spreken, maar hij wist niet waar zijn vader thans woonde. Als Jantje 's winters met Ali schaatsenrijdt, denken ze nog dikwijls aan en spreken over dien vreeselijken middag, toen Ali in het ijs lag. ‘Zonder jou,’ zei Ali eens, ‘was ik er nooit uitgekomen, Jan.’

‘En als ik jou toen niet gered had, was ik nu een arme zwerver geweest,’ gaf Jan dankbaar ten antwoord. ‘Dat zou jammer voor je geweest zijn, want dan zou niemand geweten hebben, hoe mooi je viool kunt spelen,’ lachte Ali. ‘Dan had ik het natuurlijk nooit geleerd. Wie weet, wat er zonder jou lieve ouders van me geworden was.’

‘Nu,’ stemde Ali toe, ‘dan is het ongeluk ten slotte nog een groot geluk geweest.’